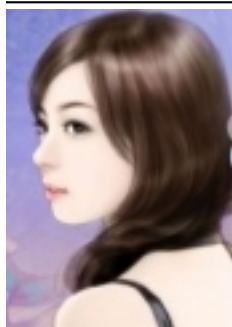


Tình Yêu Bị Độc Chiếm

Contents

Tình Yêu Bị Độc Chiếm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	31
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	39
21. Chương 21	41
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương 25	50
26. Chương 26	52
27. Chương 27	54
28. Chương 28	56
29. Chương 29	57
30. Chương 30	59
31. Chương 31	62
32. Chương 32	64
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	71
36. Chương 36	73
37. Chương 37	76
38. Chương 38	79

Tình Yêu Bị Độc Chiếm



Giới thiệu

Bối cảnh: hiện đại Tình tiết phân loại: thiên thần và ác ma, kì diệu hào đoạt Số chương: 9 (hoàn) N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bi-doc-chiem>

1. Chương 1

Con có một mami rất đơn thuần và một dady không hề đơn thuần.

Mami rất ôn nhu, làm rất nhiều thức ăn ngon cho con, sờ đầu con, ôm con cùng ngủ. Nhưng mà mỗi khi như vậy, dady luôn đi đến, xách con từ trong lòng mami dậy, quăng thẳng con ra ngoài vườn.

Dady nói mặt nói mặt con quá giống dady cho nên dady không thích.

Hứ! Con cũng không thích dady, bởi vì dady quá bá chiếm mami.

Mami giống như cô bé quàng khăn đỏ trong truyện cổ tích, ngốc nghếch lại hồ đồ; còn dady, chính là con sói xám lớn gảo hoạt.

Được rồi, cô giáo nói, nam nhi tự cường. Cho nên con sẽ làm một người thợ săn dũng cảm, cứu mami từ trong tay dady ra.

Nhưng mà....cô ơi, nếu như con là thợ săn thì có thể không cần đi học không? Con chưa nghe nói qua thợ săn phải đi học lớp ba đó!

Nhân sinh như ảo mộng

Cả đời người bao giờ gặp được tri âm

Tình đến rồi đi như mộng

Mấy ai hiểu được lẽ đời

Có mất đi mới thấy quý giá

2. Chương 2

Căn phòng trống trải, khắp phòng u tối, rèm cửa nặng ịch đem tắt cả ánh sáng căn bên ngoài. Không có chút ánh sáng, nhưng lại có một tiếng hát thánh thót như tiếng suối vang vọng khắp căn phòng.

“nhẹ nhàng chạm vào má của anh, là nước mắt của em, khi em ngẩn đầu nhìn anh, lại chỉ có nụ cười lãnh mạc của anh; cho em nụ hôn, là minh chứng cho sự kết thúc....”

Tiếng hát như giọt nước rơi đầy trên mặt hồ, từng tia từng tia liên tiếp nhau. Và lại như trân châu trên ngọc bàn, khi chạm vào nhau phát ra âm thanh vui tai.

Một thân ảnh tĩnh lặng ngồi trên ghế sofa, đôi mắt tựa như loài thú hoang dã, sáng rực nhìn chăm chăm sinh vật phát ra âm thanh— — chiếc máy phát thanh màu xám bạc cao quý, như là muốn nhìn thấu qua chiếc máy và nuốt trọn lấy âm thanh này.

“ding!” tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Nam nhân tùy ý liếc mắt nhìn chiếc điện thoại không ngừng nhấp nháy đặt cạnh ly trà, vốn không nghe máy, mà để nhạc tiếp tục reo.

Nhưng mà đối phương hiện nhiên không từ bỏ, tiếng nhạc không ngừng reo.

Ngón tay thon dài bất nhẫn động đây, hấn nhấn vào phím nghe, “nói” ngay cả hành động này hấn cũng cảm thấy dư thừa.

“hi! Hàn, cậu không phải là lại một mình trốn trong chung cư chứ? Hôm nay có tổ chức buổi trao giải thưởng âm nhạc, nếu cậu có hứng thú, tớ sẽ chuẩn bị trang phục cho cậu.” Bên kia điện thoại, các chuỗi âm thanh hỗn độn xì xầm.

“.....” nam nhân không đáp, ngón tay chỉ lướt đến phím kết thúc cuộc gọi mà nhấn.....

“đợi chút, đừng tắt máy, tớ cũng là quan tâm cậu mà!” như là đoán trước được hành động tiếp theo của đối phương, liền nhanh chóng nói.

“.....”

“cậu lại nghe bài hát ấy nữa.” Sái Dã hỏi, điện thoại truyền lại tiếng nhạc, đối với y là thập phần quen thuộc.

“ừ.” Nam nhân như có như không mà trả lời một tiếng.

“tớ thật nghĩ không thông, bản nhạc này cậu nghe trên trăm lần rồi, bộ nghe hay vậy sao?” một bản nhạc mới trên mạng, lời bài hát là do một người danh bất kiến chuyên (tức nghiệp dư) sáng tác, còn người hát bài hát này càng là một người vô danh.

“rất hay.”

“nếu như cậu cảm thấy lời bài hát hay thì.....”

“lời bài hát rất khó nghe.” Nam nhân nhấn máy đáp.

“hử?”

“tớ muốn nghe là âm thanh này. Tiếng của cô ta, khiến người khác nhìn thấy được hình ảnh bài hát.” Ánh mắt hấn thổ lộ ra một sự dục vọng đói khát, đó là ánh mắt của một dã thú đi tìm mồi.

Ngữ khí lộ ra từ tiếng nói của bạn thân, có thể khiến Sái Dã hiểu được một việc, “cậu mê tiếng hát ấy?”

“đúng vậy, mê rồi, mà còn mê đến không thể tả.” Hấn thành thật không che giấu, miệng có chút rạo rực, đó là hứng thú mà cơ thể hấn biểu đạt.

Sái Dã bỗng dưng lạnh run, bình thường thứ khiến Hàn chú ý hoặc chán ghét đều không có kết cục tốt, lần này không biết sẽ phát sinh việc gì, “vậy cậu định làm gì?”

“bài hát này, không tra ra nguồn gốc, chỉ có thể tra được đại khái là phạm vi chung quanh —— thành phố H.” hấn dùng ngón tay lướt qua đôi mào nóng rực của mình.

“sau đó?”

“đoạt được cô ta, đoạt được giọng hát này, cho đến khi tớ chán ghét mới thôi.”

Amen! Sái Dã trong lòng thâm nghĩ, “cậu định bồi đắp cho người này thành ca sĩ nổi tiếng?” dù sao đi nữa, y cũng lần đầu tiên phát hiện Hàn mê tiếng hát của một người như vậy.

“ca sĩ?” nam nhân cười một tiếng, “tại sao cậu cho rằng tớ sẽ bồi đắp cho cô ta thành ca sĩ?”

“không lẽ cậu.....”

“Sái Dã, tớ là một người rất ích kỉ.” Trong âm thanh lãnh đạm lại ẩn chứa một ý vị phải có được thứ hân muốn, “cho nên, thứ tớ thích, chỉ cần thuộc về mình tớ là được rồi.”

Tiếng hát này, hân muốn độc hưởng!

Gió nhẹ nhàng thổi.

Trưa cuối tuần, ngoài sân vườn cô nhi viện Thánh Mary đang náo nhiệt, nguyên nhân không phải là gì khác mà chính là một công ty ca hát đến đây tổ chức hoạt động từ thiện, để tăng danh tiếng của công ty.

Đương nhiên, công ty này là công ty Hồng Việt, trong ngành giải trí chỉ có thể xem là nhị lưu, từng bồi dưỡng ra vài tiểu minh tinh, nhưng mà chưa từng có ai nổi trội.

Một thân ảnh nho nhỏ trong cô nhi viện rộng lớn chạy qua chạy lại, bận rộn khôn cùng. Gương mặt thanh tú bởi vì chảy nhiều mà trở nên ửng hồng, khuôn mặt tròn trịa phối với đôi mắt tròn, tóc đuôi ngựa đen óng đung đưa, khiến người ta có cảm giác liên tưởng đến loài động vật.

Mệt quá! Phùng Hiểu Linh đưa tay lau mồ hôi trên trán, tuy nói là hôm nay vì lợi ích công ty mà cố gắng sức mình. Nhưng mà bận cả nửa ngày cô mới thể nghiệm được, trẻ con bây giờ còn khó đối phó hơn cô tưởng tượng nhiều.

Trong vườn cô nhi viện Thánh Mary, Phùng Hiểu Linh chạy qua chạy lại, mệt muốn đứt hơi.

“Hiểu Linh, đợi chút nữa có tin tức giải trí, cô phụ trách mục tiếp theo.” Ông chủ Âu Ly Khải nói.

“được.” Cô ứng một tiếng. Sau khi Âu Ly Khải quay người rời đi, Phùng Hiểu Linh lại bị đám nhóc con vây quanh.

“chị ơi, chơi bóng chày với tụi em nhé!”

“bóng chày? Chị không biết chơi.” Trên cơ bản với vốn liếng khiến thức nghèo nàn về thể thao, cô chỉ có thể phân biệt sự khác biệt giữa bóng chày và bóng chuyền.

“không sao, chị chỉ cần làm bộ để chiếm nhân số là được.”

“ò, vậy à, vậy thì..... chỉ chơi một lúc thôi đó, lát nữa chị còn việc phải làm việc.”

Sau đó, Phùng Hiểu Linh bắt đầu bước vào biên giới của cuộc chơi bóng chày ngắn hạn.

Thật sự là rất ngắn, cô thậm chí còn chưa rờ được tới trái banh, đã sững sờ nhìn trái banh bay lên trời, sau đó một mực bay khỏi cô nhi viện đến một căn biệt thự màu trắng.

“trời ơi, banh làm sao vào trong ấy rồi?”

“tiêu rồi, lần này chúng ta bị mắng chết mất!”

“a, trái banh này của em còn có vận động viên đích thân kí tên nữa.” Chủ nhân của trái banh đã khóc tới nước mắt nước mũi tèm nhem như là sinh tử biệt ly hay bị kịch nhân gian lại tái diễn lần nữa vậy.

“Chị ơi....làm....làm sao đây?” tất cả bọn trẻ đều nhìn cô phóng ánh mắt “đáng thương”.

Trái banh ấy ấy sao mà bay xa vậy trời? “vậy thì chúng ta nhặt nó về không phải là được rồi sao?” cô mỉm cười gợt ỷ.

Tất cả bọn nhóc đều nhìn cô như nhìn thấy quái vật.

“sao có thể chứ?”

“viện trưởng nói là chúng em không được tới đó.”

“nghe nói ở đó có người rất đáng sợ!”

Phùng Hiểu Linh nghe mà sững sờ.

“oa oa oa.....” Chủ nhân của trái banh còn đang khóc thảm thiết.

“đừng....đừng khóc, chị sẽ giúp em tìm trái banh về đây.”

“thật sao?” cô nhoeo miệng, tất cả là tại cô quá mềm lòng, đặc biệt là đối với ánh mắt nai tơ mong đợi của mấy đứa trẻ này, cho nên lí trí phút chốc quăng sọt rác.

“chị ơi, chị nhất định phải lấy trái banh ấy về nha.”

Trong một đám ánh mắt bi tráng “gió hiu hiu thổi mang hơi lạnh, trăng sẽ một đi không trở lại”, Phùng Hiểu Linh bắt đầu nhấn chuông cửa căn biệt thự.

Một cái, không có âm thanh gì, hai cái, không có âm thanh gì....sau khi nhấn N lần, cô xác định chuông cửa này nhất định hư rồi.

“có người không? Xin mở cửa một chút!” cô cố gắng gọi to hết sức có thể.

Trong biệt thự vẫn không có bất kì hồi âm nào.

Được rồi, việc đến nước này, việc cô có thể làm chỉ có— — trèo, trèo, trèo!

3. Chương 3

Phùng Hiểu Linh với tư thế cực kì thảm bại chui vào góc tường.

Vườn hoa trong biệt thự nở đầy hoa, có thể thấy có người định kì dọn dẹp.

Màu trắng, đỏ hồng, tím nhạt....vô số màu sắc rơi vào nhãn cầu của cô, dưới ánh mặt trời, những đóa hoa này cứ như mặc thanh sa, nhuộm ngũ sắc, cấu lệ như cầu vồng trên trời hạ xuống.

Mùi hương ngào ngạt khiến lòng người say đắm.

Đẹp....đẹp quá! Cứ như là bước vào vườn hoa trong truyện cổ tích vậy.

Phùng Hiểu Linh sững sốt há hốc, tiếp đó lắc mạnh đầu! Cô đến đây là tìm trái banh, tuyệt đối không phải lại thưởng hoa.

Cúi người xuống, cô bắt đầu từ thước từ thước tìm kĩ càng.

“nè, cô ở biệt thự tôi làm gì vậy? Nữ nhân.”âm thanh hạ trầm khàn khàn, bỗng nhiên từ sau lưng cô vang lên.

“a!” Phùng Hiểu Linh kinh ngạc, vội vàng quay lại, “xin lỗi, tôi tưởng biệt thự hôm nay không có người, tôi tới là để tìm....”

Tầm nhìn bất giác bị một thân ảnh chiếm cứ: áo tơ lụa trắng khoác trên thân hình cao gầy, vai rộng, trong vô hình tạo nên một cảm giác áp bức; theo ánh sáng chiếu vào, vài cọng tóc đen rơi trên chiếc cổ màu mạch (da ngăm); đôi môi mím thành một đường hiện rõ tâm trạng không vui.

Đột nhiên, ánh mắt của cô đối diện với đôi mâu dài hẹp. (không hí đầu nhá)

Đôi mâu này rất quen, là thiên sứ, hay là.....

Không phải chứ! Người đứng trước mặt cô chính là — — Hàn Âm Diệc?!

Hàn Âm Diệc, một người không ai trog ngành giải trí không biết đến, là nhà viết nhạc nổi trội nhất hiện nay, tuy hắn không phù hợp với quy luật của thị trường, chỉ là tùy hứng tạo ra một số bài hát, nhưng mỗi bài hát lại luôn luôn rất được ưa chuộng. Cũng vì vậy, rất nhiều minh tinh đều tranh giành nhau để hắn viết nhạc cho, nhưng hắn lại tùy vào tâm tình mà quyết định bài hát viết ra inh tinh nào hát.

Cho nên, hắn được gọi là giáo chủ của giới âm nhạc, hoàn toàn tùy theo cảm tính, không làm theo bất kì quy tắc nào!

Đương nhiên, thứ khiến danh tiếng của hắn lên đến đỉnh cao là MV (music video) do hắn quay, tự mình hắn đóng nam chủ trong đoạn MV.

Và tên của đoạn MV này gọi là— Dục vọng màu đỏ

Đúng vậy, đúng là bài MV này tạo nên cơn sốt điên cuồng (ý là nổi trội) khiến người ta không thể nào tin. Dù là vậy, có ai ngờ, một người nam nhân có dáng vẻ như thiên thần, trong đoạn MV lại diễn vai một ác ma.

Một ác ma thực thụ!

Còn lúc này, ác ma đang khoanh tay trước ngực, nhìn từ góc độ trên à miệt thị cô.

Một tiếng thở kinh ngạc phát ra từ miệng Phùng Hiểu Linh: “anh....anh....anh chính là ác ma kia....wa!”

“ác ma?” đôi môi còn lười nhác nay nhịu lại.

Trời ơi! Đất hỡi!

Cô đang nói gì vậy nè, tự nhiên nói hấn ta là ác ma!

“xin lỗi, tôi....tôi nói sai rồi, Hàn tiên sinh, tôi...tôi....tôi....” dưới chân bỗng mềm, cả người cô ngã nhào xuống biển hoa.

Dáng đứng của hấn không biến, không có chút ý định đưa tay ra giúp. Có người hiểu lầm hấn, hấn vốn không kì lạ, kì lạ là mới lần đầu gặp mặt mà có người sợ hấn như vậy.

Đáng...đáng sợ quá!

Khuôn mặt góc cạnh phân minh của hấn còn có đôi môi mím chặt, còn vó ánh nhìn lạnh cóng, toàn bộ tất cả các thứ ấy đều khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

“xin lỗi! Làm phiền....làm phiền rồi!” Phùng Hiểu Linh nhanh chóng bò dậy từ trong biển hoa, chạy về hướng góc tường nơi nàng trèo vào.

Hàn Âm Diệc không nói một lời nào nhìn người nữ nhân sợ hãi bối rối trước mắt mình.

Có người sợ hấn, đây không phải là chuyện lạ, nhưng hấn vẫn là lần đầu tiên gặp một người nữ nhân xa lạ, mới có nhìn hấn mà đã sợ đến mức này.

Cứ như là — gặp quỷ!

Phùng Hiểu Linh bán mạng chạy về phía trước.

Pang! Chân mềm nhũn, nàng ngã xuống.

Lại bò dậy, tiếp tục chạy.

Pang! Lại ngã lần nữa!

Sau đó lại tiếp tục bò dậy.....

“....” người nhân ngốc nghếch này đang làm gì vậy? Hàn Âm Diệc chau mày nhìn đối phương không ngừng biểu diễn kĩ thuật ngã rồi lại bò dậy trước mặt hấn.

Đột nhiên, thân ảnh nhỏ nhắn không cần chạy về phía trước, như là bỗng dưng nghĩ ra gì, nàng hít một hơi thật sâu, quay người lại chạy về phía hấn.

“cái đó...anh có thấy một trái bóng chày không?” nàng sắc mặt trắng bệch, răng run cầm cập hỏi hấn.

Hai mày nhịu lại dâng lên một sự chán ghét, vô cớ hấn lại không thích nàng sợ hấn

“trên đó còn có chữ kí của vận động viên, bởi vì.....trái banh không cần thận bị đánh văng vào đây, cho nên tôi muốn...muốn....muốn.....”

“muốn gì?”

Ánh nhìn sắc bén của hấn khiến cả người nàng như đang đứng trong hầm băng, “muốn....muốn tìm được nó.” Một thật, nhưng mà chỉ ít nàng đã nói hết câu. Phùng Hiểu Linh tự an ủi bản thân.

“mất rồi thì thôi.” Mấy trái banh như vậy, hấn tùy ý đã có thể lấy được một rổ.

“làm sao có thể, nếu như không tìm thấy nó, Tiểu Lượng sẽ buồn lắm, nó là bảo bối của Tiểu Lượng.”

“vậy thì cứ để nó buồn.” Phiền phức quá, sao mà nữ nhân này lại nói chuyện vô vị này với hấn chứ.

“Tiểu Lượng sẽ khóc.”

“liên quan gì tới tôi?” thần sắc hấn lạnh lùng.

Thượng đế, Amen, Maria! Người nam nhân này quả nhiên là ác ma!

Phùng Hiểu Linh chỉ cảm thấy nước bọt trong cổ họng nhất thời không dám nuốt. Nàng rất muốn chạy, nhưng mà vì đám trẻ của cô nhi viện, nàng phải lấy hết can đảm, “nếu như....nếu như anh chịu giúp tôi tìm trái banh, Tiểu Lượng nhất định sẽ rất vui.”

Thật không chịu nổi, nữ nhân này sao mà lời thôi thế? Hấn nhìn nàng chăm chăm.

“tìm trái banh sẽ không tốn nhiều thời gian của anh, hơn nữa....”

“những việc này có liên can gì đến tôi sao? Giả như nếu không tìm thấy trái banh mà có người chết, cũng không liên quan đến tôi.”

Hả? “không lẽ anh hoàn toàn không có lòng muốn giúp người sao?”

“không.”

“nhưng....nhưng....nhưng mà.....”

“nếu như không muốn tôi báo cảnh sát thì lập tức rời khỏi đây.” Hàn Âm Diệc mặt không biểu tình hạ lệnh đuổi khách.

Phùng Hiểu Linh á khẩu, trên thế giới này, cư nhiên thật sự có người ngay cả sự đồng cơ bản cũng không có.

4. Chương 4

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, nàng vội vàng nhanh tay bắt máy.

“bảo cô tiếp kí giả, cô chạy đi đâu vậy? Cô có biết chỗ chúng ta thăm bại thế nào không hả?” một chuỗi âm thanh tri vắn từ điện thoại truyền tới, khiến cho Phùng Hiểu Linh chảy mồ hôi hột. Nàng sao lại quên mất nàng còn công việc phải làm chứ?

“lão đại, tôi khi nãy bởi vì.....là như vậy.....” Nàng vội vàng muốn giải thích.

“tôi gia hạn cô 5 phút xuất hiện trước mặt tôi.” Âu Ly Khải ra lệnh, tiếp sau là kết thúc cuộc gọi.

“5....5 phút?” chút thời gian này sao đủ chứ! Phùng Hiểu Linh vội vàng đứng dậy, nhìn Hàn Âm Diệc nói, “hôm nay thật sự, cái đó xin lỗi, chưa có sự cho phép của anh tôi đã tự ý xông vào đây, nhưng mà nếu có thể thì tôi hy vọng anh có thể tìm trái banh đó, tôi.....tôi phải đi rồi, bye bye!”

Dứt lời, thậm chí không dám nhìn phản ứng của đối phương, đã nhanh chóng chạy tới bên tường, sau đó với tư thế cực kì tẻ tréo lên tường, lăn qua phía bên kia của tường.....

Pang!

Một vật nặng rơi xuống đất vang lên phía ngoài bức tường, cùng với tiếng ai đó hét: “đau quá! Oa....lần này chắc móng bị bầm tím mất.....oa”

Chịu không nổi! Người nữ nhân này quả là đồ ngốc! Hàn Âm Diệc mắt nhìn cánh cửa lớn ở trái cách đó không xa. Không lẽ cô ta không thấy cửa ở ngay bên cạnh sao? Cư nhiên trèo tường ra ngoài.

Nhưng mà..... cô ta làm nhiều việc như vậy chỉ là vì tìm trái banh thuộc về người khác sao? Thật vô vị!

Tút! Tút!

Ngoài biệt thự vang lên tiếng còi xe hơi. Hàn Âm Diệc nhấc mâu, đã nhìn thấy một người nam nhân tóc nâu đang bước xuống xe, như là nhà chính mình mà đi vào.

“hi, xem ra hôm nay tâm trạng cậu không tệ!” đối phương cứ như hỏi thăm.

Hàn Âm Diệc chau mày, “có thể thấy sao?”

“bình thường tâm trạng cậu không tốt thì sẽ trực tiếp xem tớ như không khí.” Sái Dã nói. Và bây giờ, thậm chí hắn còn tiếp chuyện y vài câu.

Hàn Âm Diệc không phủ nhận mà nhún nhún vai, “phải rồi, tớ rất đáng sợ sao?”

“đáng sợ?” Sái Dã quan sát người bạn thân kiêm đồng sự. Tóc đen râu đen, Hàn hắc có ngũ quan tinh chí của người phương đông, nhưng đồng thời cũng có khuôn mặt xương xương của người phương tây, ví như noi đáng sợ, thì không bằng nói cho người khác cảm giác khó gần gũi, “vẫn ổn—— nếu như trong lúc cậu không nổi giận.”

Một khi thực sự chọc tức người trước mặt, vậy thì hậu quả tuyệt đối khó có thể đoán trước.

“nếu như ngày nào cậu nổi giận, tốt nhất báo trước tớ một tiếng.” Sái Dã ngập ngừng. Khi đó, y chắc chắn chạy càng xa càng tốt.

Không quan tâm lời của Sái Dã, Hàn Âm Diệc nhắc bước, tự mình đi về trước, căn bản không quan tâm người sau lưng đang tụng gì. Đột nhiên, trái bóng chày màu trắng ẩn hiện giữa cánh màu hồng khiến Hàn Âm Diệc dừng bước chân, trên trái banh còn có một dòng chữ kí màu đen.

Sao vậy? Âm Diệc.”

“không có gì, chẳng qua chỉ là tìm thấy trái bóng chày thôi.”

Sắc trời thâm trầm, báo hiệu đã đến hoàng hôn, Phùng Hiểu Linh đưa tay liếc nhìn chiếc đồng hồ, bây giờ đã là 6h15.

Giới truyền thông và công ty ca điã (công ty của Phùng Hiểu Linh) đã sớm ra về cả, chỉ còn một mình nàng bị lưu lại đây, nguyên nhân không phải gì khác ngoài trước mắt những ——

“oa.....trái banh của em.....trái banh mất rồi! Oa oa oa.....” nhóc con vẫn khóc tới chảy cả nước mắt và nước mũi.

Tiếng khóc thê thảm như vậy, khiến nàng cũng sắp muốn khóc cùng.

“thật xin lỗi, hại cô lưu lại đây.” Viện trưởng cô nhi viện cả mặt đầy khiêm nhiên (tội lỗi) nói.

“không đâu, không đâu.” Nàng vội lắc tay.

“chị nói chuyện mà không giữ lời, rõ ràng nói giúp em tìm lại trái banh.” Nhóc con vừa khóc vừa trách móc.

“chị có đi tìm, nhưng tìm không thấy, hay là vậy đi, chị mua một cái khác tặng em nhé?” Phùng Hiểu Linh dụ dỗ nói.

“không cần, em không cần, trái banh đó khác với trái banh của em.” Trên đó còn có chữ kí của cầu thủ bóng chày mà nó yêu thích nhất.

“Tiểu Lương bình thường rất cứng đầu, cho nên.....”

“không sao, tôi biết mà, đó là bởi vì trái banh đó đối với Tiểu Lương rất quan trọng.” Phùng Hiểu Linh đứng dậy, “để chị đi tìm thêm lần nữa xem sao.”

“chị ơi, chị hãy giúp Tiểu Lương tìm lại trái banh được không?” một đứa nhóc khác đang đứng bên cạnh dùng ấy mắt cún con nhìn nàng.

“bình thường Tiểu Lương rất quý trái banh đó, đó là bảo bối của Tiểu Lương!”

“đúng đó, chị ơi, chị hãy giúp Tiểu Lương nha.”

Âm thanh mềm ngọt của trẻ con, có chút bất an, cơ hồ như nàng là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của đám trẻ này. Còn Tiểu Lương, đôi mắt đỏ như thổ tử (thỏ con) đang căm giận nhìn nàng.

Nhếch nhếch môi, Phùng Hiểu Linh đứng dậy, đi ra ngoài cô nhi viện, “chị đi tìm thử xem.”

Tuy rằng nàng vẫn sợ Hàn Âm Diệc, nhưng ma muốn tìm được banh, cơ hồ chỉ còn cách quay trở lại biệt thự.

Nhấn chuông cửa, vẫn không có động tĩnh như trước. Phùng Hiểu Linh vẫn không từ bỏ nhấn thêm lần nữa, vẫn không có phản ứng gì.

Ông trời ơi, không phải muốn nàng trèo tường lần nữa chứ! Hễ nghĩ tới cảnh sáng nay bị bắt quả tang, nàng không nhin được sởi gai ốc. Nhưng mà nghĩ tới đôi mắt đo đỏ của Tiểu Lượng, Phùng Hiểu Linh chỉ còn cách tiếp tục hành động leo tường mà vào như lúc sáng.

Vườn hoa thanh tĩnh, cộng thêm sắc trời âm trầm, hoàn toàn không có vẻ đẹp của ban sáng, ngược lại có cảm giác kì quái. Trong cổ họng bỗng dâng lên nước bọt, Phùng Hiểu Linh nhẹ nhàng hát để lấy can đảm: “a môn a tiền một cây bồ đào, a nôn a nà mới mọc chồi non, ốc sên mang chiếc vỏ nặng, từng bước từng bước bò về trước.....” (đây là bài hát nên Phi Phi lười giải thích qua tiếng việt)

Đây là một bài hát cũ xưa khi ở trường, hát mãi hát mãi, cảm giác sợ hãi của nàng cũng từ từ bình phục. Trong vườn hoa tĩnh mịch, gió nhẹ vọng theo giọng hát của nàng.

5. Chương 5

Âm thanh ngọt dịu, là một tiếng hát rất đặc biệt, dù những chữ chính giữa hát không rõ, dù nhịp không phải là rất hoàn mỹ, nhưng mà thật sự.....rất hay.....

Là ai! Là ai đang hát?

Hàn Âm Diệc ngồi trong nhà giặt nãy mình, vội vàng buông cây viết trên tay xuống, dọc theo cửa phòng mà đi ra.

Âm thanh mà hần muốn, âm thanh mà hần bất luận thế nào cũng muốn giữ trong tay, cứ nhiên cách hần gần như vậy.

Gần....càng ngày càng gần, tiếng hát càng ngày càng rõ ràng hơn.

Pang!

Cửa bị một cánh tay không chút thương tiếc đẩy mạnh ra, hần nhìn người nữ nhân đang cúi đầu tìm đồ trong vườn hoa.

Tiếng cửa bị mở ra, dọa Phùng Hiểu Linh giật cả mình. Thuận theo âm thanh nàng ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn nhìn thấy người nam nhân nào đó mà nàng sợ gần chết.

Hoàn cảnh này, đáng ra nên gọi là bị bắt tại trận nhĩ.

“Hàn....Hàn tiên sinh, rất xin lỗi, bởi vì khi sáng còn chưa tìm được trái banh....cho nên tôi muốn lại tìm lần nữa....tôi...tôi khi này có nhấn chuông, nhưng mà không có hồi âm, tôi mới...mới leo tường vào.” Càng nói tới sau âm thanh càng nhỏ, ngay cả đầu cũng càng ngày càng cúi thấp.

Hần từng bước từng bước đến gần nàng, nhìn cái đầu nhỏ tóc đen óng. Khi sáng, nàng nói chuyện, hần không cảm thấy âm thanh có gì đặc biệt nhiều, thậm chí ngay cả hần cũng không phát hiện người hần đang tìm, chính là nàng.

Nhưng mà—— một khi khiến cho âm thanh trở thành ca sĩ, sẽ cực kì thu hút người. Cứ như chứa đựng ma lực, thu hút người nghe khiến họ không ngừng mê muội.

“cuối cùng...tìm được rồi.” Khóe môi hần mở một nụ cười nhàn nhạt.

Đúng vậy, tìm thấy rồi. Sau đó, dùng tiếng hát này của nàng, lại lấy đầy sự dới khát của linh hồn hần.

“cô rất thích cúi đầu nói chuyện với người khác sao?” hần với tâm trạng rất tốt hỏi.

“không.....ko đâu, bình thường tôi cũng.....cũng có ngẩng đầu nói chuyện với người khác.” Nàng ngữ vô luận thứ (lộn xộn do sợ hãi) trả lời, làm sao đây? Nàng rất muốn quay người chạy trốn a!

Không khí trầm mặc, trong không khí truyền lại một nhiệt nóng khiến Phùng Hiểu Linh bất an.

“nhìn hiểu nhạc phổ chứ?” (mấy nốt nhạc và các loại kí hiệu) từ miệng Hàn Âm Diệc bay ra một câu.

Nàng sửng sốt gật đầu, tuy không hiểu hần ta hỏi vậy là có ý gì.

“nhìn biết là được.” Hần vừa nói vừa kéo tay nàng.

Cơ thể nàng càng thêm run rẩy. Hần....hần muốn kéo nàng đi đâu? Trong đầu không ngừng hiện ra cảnh trong MV, ác ma miệng dính đầy máu, nhưng lại không mỉm cười.....

Phùng Hiểu Linh suy nghĩ lung tung, trên ng bắt giác chảy mồ hôi lạnh. Không.....ko phải là bởi vì nàng tự ý đột nhập vào biệt thự của hần, cho nên hần muốn tự mình “xử lí” nàng chứ.

“Hàn tiên sinh, cái đó.....làm hại cơ thể người khác là phạm pháp đó.” Nàng liếm liếm môi, như muốn gợi lại ý thức pháp luật của đối phương, “hơn nữa.....nếu như tình tiết nghiêm trọng, còn bị ngồi tù.....anh bây giờ tiền đồ sáng lạng, đúng rất sáng lạng, cho nên càng nên tuân thủ pháp luật mới đúng.”

Bước chân của Hàn Âm Diệc khẽ ngừng. Nữ nhân này sao mà lăm lờ thể, nhưng mà ngạc nhiên là hần cư nhiên không trực tiếp nài nàng ra ngoài cửa sổ. (hơ, nếu ném kiểu này chết người mất)

Pang!

Hần đẩy một cánh cửa ra, kéo nàng vào trong phòng.

“hãy coi các nốt nhạc này, sau đó hát cho tôi nghe.” Hần từ trên chiếc dương cầm rút ra một phần nhạc phổ đưa cho nàng.

“bây giờ?”

“đúng.” Muốn nghe tiếng hát của nàng.

“nhưng mà tôi.....tôi đến để tìm đồ.” Nói cách khác, nàng tuyệt đối không phải tới để hát gì mà.

“tôi biết.” Hần miệng tuy nói vậy, nhưng biểu tình vẫn hoàn toàn như không hề có việc như thế.

Dưới ánh mắt sắc bén nhìn tới mức nàng toàn thân sựng cả lông. Phùng Hiểu Linh co co vai, cố gắng cúi đầu nhìn nhạc phổ.

Nửa tiếng sau, khi nàng hát ra nhạc điệu của bản nhạc phổ ấy, hần cứ như đang suy tư gì đó mà hạ mâu nhãn xuống.

Tại sao trong cơ thể nhỏ nhắn như thế mà lại chứa đựng một âm sắc đặc biệt như vậy? Hàn Âm Diệc nghiêng người lắng nghe bản nhạc do chính hần sáng tác. Muốn có được tâm trạng càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức hần cảm thấy không nắm bắt được cũng không sao.

Dù cho kĩ thuật hát của nàng không hoàn mỹ, dù cho âm điệu nàng không nắm vững, nhưng mà hần vẫn muốn nàng hát những bản nhạc của hần.

Ánh nhìn của hần bắt giác dừng lại trên chiếc cổ mảnh mai của nàng. Chiếc cổ nhỏ nhỏ, cơ hồ chỉ cần hần dùng sức bẻ một cái, thì có thể dễ dàng bẻ gãy. Nhưng mà—— lại chứa đựng âm thanh thanh thoát đến thế.

Tiếng hát bao trùm trong phòng từ từ dừng lại, một bản nhạc đã kết thúc, Phùng Hiểu Linh nuốt vội nước bọt trong cổ họng, “nếu như có thể, tôi còn muốn đi tìm trái banh.....”

Lời còn chưa nói hết, một trái bóng chày có chữ kí đã nàng gọn trong lòng nàng.

“đây chắc là trái banh cô muốn tìm.” Hần nói.

Nàng vội vã gật đầu, trên mặt đầy thần sắc cảm kích, “thật là rất cảm ơn anh, tìm thấy trái banh, Tiểu Lượng nhất định rất vui. Hàn tiên sinh, anh thật là một người tốt.”

“người tốt?” hần nhếch môi cười, nhắc bước đến gần nàng.

Nàng bắt giác lùi về sau.

Hắn tiếp tục tiến đến gần, nàng tiếp tục lùi về sau, cho đến khi lưng chạm phải bức tường lạnh băng.

“trước nay không có ai nói tôi là người tốt!” hắn hai tay chống vào tường, nhốt nàng vào trong phạm vi nhỏ hẹp, “bình thường chỉ có người hận tôi muốn chết, hoặc là người yêu tôi muốn chết. Cô thuộc loại nào?”

Loại nào?

Nàng sửng sốt nhìn hắn, nhất thời vì lời của hắn mà chấn động. Đầu hắn cúi rất thấp, càng gần áp sát mặt nàng, tóc tơ trước trán, thậm chí chạm vào trán nàng.

Đôi mắt phượng tinh tường mà sâu thẳm cứ như muốn hút hết tất cả mọi thứ, khiến nàng không có cách nào chống lại, trong đầu một mảng trống không.

Hắn—— là ác ma, hay là thiên thần?

6. Chương 6

Hát hết một bài lại tiếp một bài, hát đến mức Phùng Hiểu Linh cảm thấy cổ họng mình sắp phát nổ.

Tuy thường ngày nàng thích khi hát KTV (karaoke television), nhưng mà hát như bây giờ thì dù nàng có là người sắt cũng không chịu đựng nổi.

Nhưng nàng cảm thấy thần kì là Hàn Âm Diệc cứ như người không có việc gì làm, hắn đàn dương cầm lâu thế mà cứ nhiên không có chút gì trông có vẻ là mệt mỏi. Hắn cứ như đang thưởng thức mỹ vị tinh thần thanh thần.

“Hàn tiên sinh.....” lại một bản nhạc kết thúc, Phùng Hiểu Linh vội vàng mở lời.

“gì?”

“có thể để tôi nghỉ một lúc được không?”

Hắn nhìn nàng, sau đó gật đầu.

Nàng mới thở phào, chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, “xin hỏi, có thể cho tôi ly nước được không?” dù sao đi nữa hát lâu như vậy, lãng phí nước bọt nhiều quá rồi.

Hàn Âm Diệc đưa tay chỉ về phía máy lọc nước nơi góc phòng.

Không có ly giấy, chỉ có mấy ly thủy tinh. Phùng Hiểu Linh tiện tay lấy một cái, đổ nước vào và bắt đầu uống.

Nhất thời, trong phòng trở nên tĩnh mịch, cơ hồ chỉ nghe thấy tiếng nàng uống nước.

Khi nàng uống xong ly thứ ba, mới phát hiện không biết từ lúc nào Hàn Âm Diệc đã ngồi trên ghế sofa, đang nhìn nàng chằm chằm.

Phùng Hiểu Linh có chút đỏ mặt khó xử, cầm chiếc ly mà bối rối.

“nói tôi biết, tại sao cô lại có thể phát ra âm thanh như vậy?” âm thanh thì thâm vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Cánh tay phải hắn co lại, cơ thể dựa vào sofa.

“hử?” nàng ngạc nhiên, “tôi hát rất khó nghe sao?”

“khó nghe?” hắn cười thâm, tùy ý ngân lên nhạc khúc mà Phùng Hiểu Linh cực kì quen thuộc.

“anh cũng biết bản nhạc này?”

“ừ.”

“tôi cũng biết hát bài này. Lúc trước, tôi ở KTV hát bản nhạc này, Huệ Huệ kiên quyết thu âm lại, còn tải lên mạng nữa.” Nàng vừa hồi tưởng, vừa nói, vừa nhăn chiếc mũi thanh tú.

Vậy sao? Cho nên hắn mới vô tình nghe được bản nhạc này trên mạng.

“hát lại lần nữa.” Hàn Âm Diệc nói.

“hở?” nàng kì lạ chớp chớp mắt.

“hát lại lần nữa, tôi muốn nghe.”

Tuy nàng không hiểu hần có ý gì, nhưng mà dù sao cũng đã hát nhiều bài như vậy, thêm một bài nữa cũng không sao. Phùng Hiểu Linh hít một hơi thật sâu, mở miệng hát bài hát quen thuộc.

“nhẹ nhàng chạm vào má của anh, là nước mắt của em, khi em ngấn đầu nhìn anh, lại chỉ có nụ cười lãnh mạc của anh; cho em nụ hôn, là minh chứng cho sự kết thúc.....”

Nhạc khúc thanh thoát, vang vọng trong phòng.

Hàn Âm Diệc trầm mị lắng nghe.

Ha—— không còn là tiếng hát phát ra từ chiếc máy lạnh băng, mà là người sống đang trước mặt hần, dùng tiếng hát đủ để mê hoặc hần mà hát.

Bất giác đứng dậy, hần đi đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng đưa tay lên.

Cánh tay thon dài cốt tiết phân minh chạm vào chiếc cổ mảnh mai, tiếng hát nhất thời dừng lại.

“tiếp tục hát.” Hơi thở của hần phả vào trán nàng.

Làm ơn đi! Như vậy làm sao mà hát? Phùng Hiểu Linh lạnh cả sống lưng nói: “Hàn tiên sinh, anh vậy là.....”

“cổ cô nhỏ thật.”

“vậy.....vậy sao?”

“nhỏ đến mức một tay tôi là có thể bao được hết.”

Đó là bởi vì tay hần lớn quá chứ! Nhưng hành động tiếp theo của Hàn Âm Diệc lại khiến Phùng Hiểu Linh nổi da gà. Tay hần bao quanh cổ nàng, không có chút khe hở, “nhìn xem, thật sự bao được hết.”

Hành động này nếu như trong phim ảnh thì thông thường màn tiếp theo sẽ là giết người diệt khẩu.

Phùng Hiểu Linh sắc mặt trắng bệch. Nàng đáng ra không có đắc tội hần, không thể khiến hần làm ra chuyện trái pháp luật vậy chứ? Nhiều lắm thì cũng chỉ hai lần xông vào hoa viên của hần thôi mà.

Nhìn hần lúc này, giống như ác ma, nói chính xác hơn là giống như loài sinh vật “quỷ hút máu” ở phương tây, muốn hút cạn máu của người khác.

Trong đầu không ngừng hiện lên đoạn MV trong dực vọng màu đỏ , hiện ra vai ác ma mà hần diễn – con ác ma mà nàng sợ hãi vô cùng.

“anh.....anh định làm gì?” nàng sợ chỉ cần hần dùng lực thì cái mạng nhỏ của nàng sẽ không còn.

“cô nói thử xem?” mặt hần nhẹ nhẹ dụi dụi mặt nàng. Cổ nhỏ như vậy, cứ như chỉ cần dùng lực thì sẽ bể gãy, nhưng mà lại ẩn chứa một giọng hát khiến hần mê muội.

“anh.....anh đừng bao giờ làm việc gì dại dột, đây là một xã hội pháp chế, hơn nữa anh lại là người nổi tiếng toàn cầu, không đáng.....ơ, phạm sai lầm này.” Nàng căn bản không phát hiện hần làm ra hành động ý vị đối với nàng, tất cả những gì nàng chú ý chỉ có bàn tay đang quẩn quay cổ nàng.

Hần.....hần không phải muốn hút máu nàng chứ!

“tiếp tục hát hết bản nhạc này, tôi muốn nghe.” Hần thì thầm, trán hần dựa vào trán nàng.

Ánh mắt tựa cười phi cười, lạnh lùng cô tịch, hần —— như là một ác ma, một ác ma bước từ trong MV ra.

Nàng rất muốn chạy, đối diện với người nam nhân này, nàng luôn nghĩ tới MV kia sau đó toàn thân không rét mà run.

Dù rằng trong lòng biết đây chỉ là một MV, dù rằng biết hần chỉ đóng vai một ác mà, nhưng mà cảm giác sợ hãi này cứ ào đến.

Trước mắt Phùng Hiểu Linh, Hàn Âm Diệc và ác ma đã không còn khác biệt. Chiếc ly trên tay nàng bị siết ngày càng chặt, nàng thề, nàng lần sau tuyệt đối sau khi được sự đồng ý của chủ nhân mới vào hoa viên.

“tôi còn muốn nghe tiếp.”

“Hàn tiên sinh.....”

“hát cho tôi nghe, chỉ hát ột mình tôi nghe.”

“tôi.....”

“hát đi.....hát.....”

Khuôn mặt hần ngày càng áp sát nàng, nàng phảng phất cảm thấy quỷ hút máu đang mỉm cười mê hoặc lòng người với nữ nhân mình muốn độc chiếm, sau đó mở miệng lộ ra chiếc răng nanh sắc nhọn, hút cạn máu của đối phương....

Đừng!

Nàng như nghe thấy được tiếng rên khê của bản thân. Tay đột nhiên nắm được vật gì, vội vàng phang mạnh vật ấy vào người trước mặt, chỉ vì muốn thoát khỏi cảm giác sợ hãi!

Bum!

Một âm thanh vang lên.

Nàng cảm nhận được bàn tay vây quanh cổ nàng buông lỏng

Đôi mắt vốn dĩ lãnh mạc và mị mông hiện ra sự không dám tin, sau đó, trở thành một loại hàn quang có thể đông chết người, “cô ——” Hàn Âm Diệc trừng mắt nhìn người trước mặt, cơ thể hần dần dần ngã xuống.

“tôi không cố ý.” Nàng nhanh chóng đem hung khí —— chiếc đèn bàn bạch ngọc để sang một bên. Trời ơi, sao nàng lại nhất thời xúc động mà cầm chiếc đèn bàn nhằm đầu hần mà phang chứ.

“tên, tên của cô.” Ánh mắt hần cứ như dã thú nhìn nàng chăm chăm.

7. Chương 7

Phùng Hiểu Linh lùi sau mấy bước, nàng đã sợ tới mức nói không ra lời, chỉ lắc mạnh đầu.

“đừng chạy, tôi nhất định sẽ.....bắt được cô.” Tay hần siết lấy cổ tay phải của nàng, nhắm mắt lại, ngã xuống đất.

Cổ tay bị siết chặt, sức lực ngã xuống cũng khiến Phùng Hiểu Linh ngã theo.

Nàng run rẩy dùng tay còn lại dò xem hơi thở của hần, sau khi xác định hơi thở hần bình thường, đầu chỉ sưng to chứ không chảy máu thì mới thở phào.

“xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, tôi thề, tôi trước giờ chưa cầm đồ vật đánh người, nhiều lắm thì chỉ đánh chết vài con gián thôi.” Sau khi thành khẩn cáo lỗi, nàng bắt đầu gỡ các ngón tay của Hàn Âm Diệc đang siết cổ tay nàng ra.

Nhưng hần siết quá chặt, cứ như muốn nghiền nát xương nàng.

Phùng Hiểu Linh chỉ còn cách vừa theo tinh thần cách mạng của quốc phụ vừa cố gắng gỡ từng ngón từng ngón ra.

Cuối cùng đợi khi đã gỡ xong, nàng chảy đầy mồ hôi, nhìn lại cổ tay đáng thương của mình, trên ấy còn viên đỏ.

Nàng đứng dậy, nhìn người nam nhân nằm dưới đất, cuối cùng không chịu được tự trách của bản thân, đành cúi người, cố gắng kéo hần lên sofa.

Một người nữ nhân chỉ có 1 mét 58 kéo một nam nhân cao hơn 1 mét 80, trông như trâu già kéo xe.

“wa, nhìn không ra anh ta ốm thế mà sao lại nặng như vậy?”

“tôi lúc trước chạy 800 mét cũng không có mệt như vậy.”

“hàn tiên sinh, tôi chỉ vì kéo anh lên sofa mới ‘ôm’ anh nha, tuyệt đối không phải ăn đậu hũ đâu.”

“eo của hần ta....hình như hơi bị thon, nhưng mà vai lại khá rộng, đây chắc là thân hình ”ba góc” trong lời đồn?”

.....

Đợi khi Phùng Hiểu Linh đưa hần lên được đến sofa, cơ thể hần gần như bị nàng sờ hết. Cuối cùng nàng đưa ra kết luận, thân hình của người nam nhân này quả thật— — rất tuyệt.

Một lần nữa nhìn người nam nhân nhắm chặt mắt, Phùng Hiểu Linh bất giác rét run.

Nhân lúc hần chưa tỉnh nhanh chóng trốn thôi! Nếu không, nàng tuyệt đối sẽ.....chết rất thảm!

Phùng Hiểu Linh thề, nàng vĩnh viễn không muốn gặp lại người nam nhân khiến nàng toàn thân run sợ này.

Nhưng mà kì tích của vận mệnh luôn ngược lại với ý nguyện của con người.

Có lẽ, nàng nên xin lỗi vì dù sao đi nữa là nàng đánh ngất hần. Nhưng.....mỗi khi nhớ lại, nàng lại rất muốn như chim đã đậu (loài chim hề sợ hãi là chui đầu xuống đất), chỉ ít hãy để nàng có đủ can đảm mới đi.....

“Hiểu Linh, phòng hội nghị có khách quý, em mau đem hai phần đồ uống lạnh vào!” Chị Hoa thư kí vội vàng kéo nàng nói.

“em?” đưa trà cho khách quý trước nay là công việc của chị Hoa mà.

“hai vị khách quý này đột nhiên tới,cho nên.....ơ, chị đi gọi lão bản tới trước.” Chị Hoa tìm lí do nói. Nguyên nhân thật sự là “khí áp” trong phòng hội nghị quá thấp, cô ta không cách nào chịu nổi.

Phùng Hiểu Linh gật gật đầu, xem như là hiểu, sau đó đi đến phòng đựng thức uống, lấy hai phần thuốc uống lạnh đi về phía phòng hội nghị.

“tại sao phải hao phí sức lực đích thân tới tìm một người nữ nhân, nếu như cậu muốn dạy dỗ cô ta thì hoàn toàn có thể phân phó cho người khác đi làm mà! Thậm chí làm cho cả công ty này sụp đổ, đối với cậu là chuyện quá dễ dàng, không phải sao?” trong phòng hội nghị, Sái Dã chậm rãi nói.

Cư nhiên trong biệt thự mà bị người ta đánh ngất đi, việc này nói ra sợ là không ai tin. Và hần tra nguyên cả một ngày, mà chỉ tra ra được “thủ phạm” rất có thể là nhân viên của công ty này.

Sái Dã cũng bắt đầu cầu phúc cho người nữ nhân không biết tên kia, không có ai làm tổn hại Hàn xong mà có thể an toàn thoái lui, hơn nữa đó lại còn là một tiểu nữ nhân.

“tớ không có hứng thú đối với việc làm cho công ty này sụp đổ.” Hàn Âm Diệc lười nhác dựa vào ghế sofa.

“vậy cậu đến đây, rốt cuộc là để làm gì?”

“để được cô ta!” trong âm thanh lãnh đạm chứa đựng sức mạnh không cho phép chống cự.

“cái gì?” Sái Dã kinh ngạc.

“cô ta có âm thanh mà tớ muốn. Cho nên, tớ muốn có cô ta, muốn có tới mức không thể cưỡng lại.” Âm thanh ấy, bất luận thế nào cũng phải có được.

“ý cậu nói là.....cô ta chính là người hát bản nhạc đó?” y nói chuyện chỉ có hai người họ hiểu.

“đúng.” Hàn Âm Diệc ngẩn đầu.

“hèn gì...” Sái Dã thì thầm. Nếu không thì với tính cách của Hàn tuyệt đối không bắt chấp tất cả tìm một người nữ nhân.

Cộc cộc! Hai tiếng gõ cửa, theo sau đó là cửa phòng hội nghị từ từ mở ra, một nữ nhân nhỏ nhắn bưng hai phần nước uống đi vào.

Đôi mắt Hàn Âm Diệc sáng lên, khóe môi cong lên độ cong ưa nhìn.

Khi nữ nhân ngẩn đầu nhìn thấy người trước mắt, khuôn mặt nhỏ từ từ đỏ ửng lên.

Trời, sao lại là Hàn Âm Diệc.

Phùng Hiểu Linh cảm thấy da đầu mình đang tê dần, trực giác mách bảo quay người rời đi!

“thất là trùng hợp.” Âm thanh của đối phương trực tiếp ngắt quãng tất cả hành động của nàng. Hàn Âm Diệc đứng dậy, đi đến trước mặt Phùng Hiểu Linh, tựa cười phi cười nhìn nàng.

Làm ơn! Câu này đáng ra là nàng nói mới đúng! Phùng Hiểu Linh thề rằng sau này ra ngoài tuyệt đối phải xem hoàng lịch, “hai người là — — khách quý mà chị Hoa nói sao?”

“cô cảm thấy ở đây còn ai khác à?” tìm thấy rồi! Cuối cùng hần cũng tìm được nàng!

Chủ nợ tìm tới tận cửa, theo tình hình này thì nàng có thể hoàn toàn hiểu được tình cảnh các võ hiệp trong phim bị truy sát là như thế nào.

“Hàn tiên sinh....còn có.....ơ.....”

“Sái Dã!” Sái Dã đứng cạnh bổ sung tên mình nói.

“còn có Sái Dã tiên sinh, chào.....ơ, hai người.” Nàng lắp bắp nói.

“cô là nhân viên của công ty này.” Hàn Âm Diệc nói.

“.....ừ.” Nàng cảm thức uống mà tay không ngừng run, “Hàn tiên sinh hôm nay tới đây.....là muốn viết nhạc cho ca sĩ của công ty chúng tôi sao?”

“tôi không có hứng thú với việc này.” Hần không vui nhìn tay nàng không ngừng run rẩy. Nữ nhân này, dù có sợ hần thì có cần thể hiện rõ vậy không? “cô có gì muốn nói với tôi không?”

“a, nói cái gì?” biểu tình của nàng như là con thỏ con bị kinh hãi.

“cô nói xem!” đôi mâu hần khẽ nhú lại.

ực!

Nàng đột nhiên nuốt lượng nuốt bọt quá lượng ở cổ họng.

I da, ánh mắt của hần nhìn đến nàng run cả người. Thôi kệ, đối mặt cũng chết, không đối mặt cũng chết, không bằng nàng thành thật xin lỗi.

”Hàn tiên sinh, về việc.....ơ, về việc đêm hôm đó, ta thật sự không cố ý, tôi thề, tôi chỉ dùng đèn bàn đụng nhẹ nhẹ một cái vào anh thôi!

“đụng nhẹ nhẹ một cái?” hần nhú mày.

“cái gì? Hàn, người đánh ngất cậu hôm đó chính là cô ta?” Sái Dã đứng một bên kêu lên. Bất luận thế nào cũng không thể nào tin, thỏ con trước mắt lại là người đánh ngất Hàn.

8. Chương 8

Phùng Hiểu Linh tiếp tục nuốt nước bọt! Thượng đế minh giám, nàng thật sự hy vọng bản thân có thể ngất xỉu ngay bây giờ, “thật sự chỉ là.....ơ, đụng nhẹ nhẹ một cái, và lại tôi còn rất không chế sức lực, không.....không làm bể đèn bàn.” (PP: đèn mà bể chắc người nằm trong bệnh viện rồi)

“ồ?” âm thanh của hần khẽ nâng cao, hô hấp ngày càng áp sát nàng, ngay cả nhịp tim của nàng cũng ngày càng nhanh!

“ngoài ra, tôi còn kéo anh lên sofa, để anh nằm....thoải mái chút.” Nàng tiếp tục ý đồ làm nhẹ tội của mình, không hề phát hiện ra Sái Dã đứng một bên đang cười thầm.

“cho nên?”

“cho nên anh đương nhiên là.....” nàng ngẩn đầu, định tranh thủ phóng thích vô tội, lại bởi vì nhìn thấy khuôn mặt anh tuần phóng to trước mặt mình mà đôi tay run rẩy.

Rào!

Âm thanh nước uống bị hắt đi vang lên thập phần chói tai trong phòng hội nghị.

Quần áo màu nhạt đầy những chấm chấm thức uống màu nâu, không những trên quần áo, trên mặt, trên tóc, cũng ướt sũng.

Trời! Nữ nhân này chết chắc rồi!

Sái Dã có chút không nhẫn tâm nhìn thấy thảm cảnh của đối phương.

“a! xin.....xin lỗi, tôi không cố ý! Mặt anh cách tôi quá gần, tôi.....tôi.....tôi.....” Phùng Hiểu Linh biểu tình sắp phát khóc. Phải làm sao đây? Toàn thân hần đều dính đầy vết thức uống, hơn nữa, bộ dạng hần trông rất đáng sợ, nhìn cứ như muốn đánh người vậy.

Tội lần trước còn chưa thanh toán, cộng thêm tội lần này, nàng xem như một thân lãnh hai tội. Dù cho hần muốn đánh chết nàng cũng không phải là chuyện lạ.

Hàn Âm Diệc mặt không biểu tình nhìn Phùng Hiểu Linh.

Hần căn bản không có làm gì, từ đầu tới cuối, người sợ hần là nàng, người tạt nước ngọt cũng là nàng, người sắp phát khóc cũng là nàng!

“im miệng!” hần bắt nhẫn nói.

Nàng thút thít.

Không được rơi nước mắt.” Hần không thích bộ dạng nàng khóc, khó coi chết đi được.

“ò.” Nàng nhanh chóng lau đi nước mắt sắp tràn ra từ khóe mắt.

“tôi căn bản không làm gì cô, quần áo dơ thì dơ rồi.” Hần mười ngón tay đan vào mái tóc ướt trước trán, vuốt ngược về sau.

Chỉ như vậy?! Sái Dã đứng một bên há hốc ngạc nhiên. Hàn không đánh người nữ nhân này bán sống bán chết, hoặc là trực tiếp quăng cô ta từ cửa sổ lầu 26 này xuống, chỉ là....nói một câu không có gì rồi cho qua?

Động tác tiêu điều mà ngang tàng, hần cứ như một con hắc báo, bên dưới vẻ ngoài cao quý hoa lệ ẩn chứa nguy hiểm chí mạng.

Phùng Hiểu Linh ngơ ngẩn nhìn Hàn Âm Diệc, hần nói như vậy có nghĩa là——tha thứ cho nàng?

Hần——quả là một người tốt! Nàng không nên chỉ vì một đoạn MV mà có thành kiến với hần. Hít một hơi, nàng cố gắng lấy dũng khí nói: “tôi, tôi giúp anh lau sạch những vết dơ này!”

Nàng nói rồi lấy ra một tờ khăn giấy, lau những vết dơ trên người Hàn Âm Diệc.

“không cần đâu.” Hần lắc đầu.

“nếu không lau đợi khi khô rồi những vết dơ này sẽ rất khó giặt.” Tay nàng nắm lấy áo hần.

“tôi nói không cần! Giặt không sạch thì bỏ đi.”

“nhưng quần áo anh trông có vẻ rất mắc, nếu bỏ đi thì lãng phí quá.”

Trong lúc hai người một níu một kéo, chỉ nghe thấy “bứt bứt bứt” vài tiếng, một dây nút áo hoàn toàn bị rơi hết.

Nút áo màu thẫm lẫn cả xuống đất. Chiếc áo vét vốn dĩ trên người hần nay đã trượt xuống vai, lộ ra bả vai và ngực khiến người khác không khỏi hoang tưởng.

Thật.....gợi cảm!

Phùng Hiểu Linh há hốc miệng, cảm thấy hô hấp bắt đầu nhanh dần. Bộ dạng bây giờ của hắn có thể dễ dàng khiến nữ nhân phạm tội. (phạm tội gì không cần Phi Phi nói chứ nhỉ ^^).

Còn Sái Dã một mực đứng một bên xem kịch hay cũng đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hóa thạch. Xé....xé quần áo! Nữ nhân này cư nhiên xé quần áo của Hàn.

“tôi....tôi không cố ý!” Phùng Hiểu Linh vội vàng nói. Ông trời ơi, cứ tiếp tục nhìn như vậy nàng sẽ chảy máu mũi mất. Tuy nhiên.....nàng đúng là sợ hắn nhưng không có nghĩa là nàng không có mắt thẩm mỹ.

“tôi biết.” Hắn quét nhìn nàng một cái.

“Hàn tiên sinh, Sái dã tiên sinh, thật ngại quá, đã để hai người đợi lâu.” Âu Khải Ly đẩy cửa bước vào phòng hội nghị, mới đi được hai bước đã bị cảnh trước mắt dọa đến ngẩn người.

Ông ta.....nhân viên của ông ta đang làm gì vậy nè? Cảnh trước mắt như là cảnh cường bạo. Hàn Âm Diệc quần áo không chỉnh tề té ngã xuống đất, lộ ra bả vai còn đầu mối tai họa hai tay đang chạm vào ngực của đối phương, tựa như bất kì lúc nào cũng có thể chuẩn bị sói ăn thịt cừu.

“Phùng Hiểu Linh, cô đang làm gì vậy?” Âu Khải Ly chỉ cảm thấy phía trước đen thui. Kim chủ của công ty, hy vọng của tương lai ơi! Mĩ cảnh hợp tác tựa hồ càng ngày càng xa vời.

“lão đại....” đầu mối tai họa nước mắt đầm đìa quay đầu lại, bộ dáng tội nghiệp nói: “làm sao đây?”

Làm sao đây? Có trời mới biết.

Âu Khải Ly bây giờ xúc động tới mức muốn siết chết Phùng Hiểu Linh!

“Hàn tiên sinh, thật sự không ngờ có việc như vậy xảy ra, nếu như cần bồi thường gì, xin cứ nói.” Cùng là trong phòng hội nghị, Âu Khải Ly thầm cầu mong vị kim chủ này đừng nổi giận.

Còn Phùng Hiểu Linh đứng sau lưng Âu Khải Ly vẫn cả mặt lộ vẻ không biết phải làm gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn Hàn Âm Diệc tuy một thân thảm bại nhưng vẫn khí định thần rồi (=bình tĩnh như không có gì xảy ra)

“Hiểu Linh, mau xin lỗi đi!” Âu Khải Ly nhắc nhở.

Nàng hồi thần lại, nhanh chóng cúi người 90 độ, “xin.....xin lỗi, Hàn tiên sinh, việc khi nãy.....đều là lỗi của tôi, hy vọng anh đừng....đừng.....để bụng.”

9. Chương 9

Rõ ràng là một lời xin lỗi nhưng nàng lại lắp bắp.

“cô xin lỗi tôi?” Hàn Âm Diệc nhìn chằm chằm Phùng Hiểu Linh.

“.....đúng.” nàng vẫn còn run rẩy.

“nói lại lần nữa.”

“Hàn....Hàn tiên sinh, việc khi nãy đều.....đều là lỗi của tôi....hy vọng anhđừng để bụng.”

“nói lại lần nữa.” Hắn hai tay khoanh trước ngực, ánh nhìn chằm chằm lưu trên người nàng.

Nàng chỉ có thể làm theo phân phó tiếp tục lặp lại: “việc khi nãy là lỗi của tôi, mong anh tha thứ.”

“nói lại lần nữa.”

Ông trời ơi, rốt cuộc phải nói mấy lần nữa đây? Phùng Hiểu Linh bĩu môi, hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà lặp lại: “Hàn tiên sinh, việc khi nãy.....”

Không đợi nàng nói hết, hắn đột nhiên bước tới gần, nhìn nàng, “cô sợ tôi sao?”

“.....không.....không có.” Chỉ thấy tiếng nói nàng run rẩy, nói chuyện không ran2hmach5.

“vậy sao?” hắn cúi đầu xuống, đối diện với ánh nhìn của nàng.

Đáng sợ! Cứ bị nhìn như vậy, tựa như là một con thú bị săn bắt, đợi chờ mãnh thú ăn tươi nuốt sống. Nước bọt trong cổ họng bỗng dưng nhiều hẳn, trong đầu Phùng Hiểu Linh đột nhiên thoáng qua cảnh trong đoạn MV “Dục vọng màu đỏ” : một thân áo đen, phượng nhãn hẹp dài phát ra hào quang, có vẻ rất giống như người trước mặt.

Sau đó nàng thấy tay hắn từ từ đưa lên, hướng về phía đầu nàng.....

“đừng!” người nàng co lại.

“quả nhiên là rất sợ.” Hắn thu tay lại.

“xin....xin lỗi.” Hành động khi nãy của nàng hình như rất thất lễ.

“tại sao lại sợ?” hắn hỏi.

“bởi vì MV của anh, máu và giết người....” trời ơi, nàng rốt cuộc đang nói gì vậy? Nàng không phải là đang xin lỗi hắn và mong hắn tha thứ sao? Sao lại lạc đề rồi?

“MV?”

” “dục vọng màu đỏ”.....khiến người ta rất ớn lạnh, cho nên.....”

“ồ, thì ra cô có xem cái đó à.” Hắn cúi đầu trầm tư. Cái MV đó rất đáng sợ sao? Hắn lại chưa có cảm giác như vậy, đối với hắn cái MV ấy rất bình thường, bởi vì chưa từng thử qua cho nên mới thử một lần. Nhưng khi diễn xong lại phát hiện không thú vị như hắn tưởng cho nên không diễn bất kì MV nào nữa.

“Sái Dã, bộ dạng tớ trong cái Mv ấy rất đáng sợ hả?” Hàn Âm Diệc quay đầu hỏi bạn thân.

“thỉnh thoảng khiến người khác sợ gai ốc.” Sái Dã nhún nhún vai. Thái độ của Hàn đối với nữ nhân này khiến y có hứng thú. Hơn nữa, y cảm thấy Hàn cơ hồ rất ghét bộ dạng nữ nhân này sợ hắn.

Tại sao nhỉ? Hàn trước nay không để tâm người khác có ghét hắn hay không. Đương nhiên, cũng không để tâm có sợ hay không.

“nếu như cậu muốn một người không sợ mình, cách tốt nhất là giờ giờ khắc khắc bên cạnh cậu. Chỉ cần cô ta quen với cậu, tự nhiên sẽ không còn sợ nữa.” Sái Dã thản nhiên nói.

Khóe môi Hàn Âm Diệc cong lên, “ừ, đích thực là chủ ý hay.”

Hắn cười rồi! Phùng Hiểu Linh nhìn nụ cười ấy đột nhiên cảm thấy tương lai nàng đã được quyết định trong nụ cười đó.

“Âu tổng, tôi có thể hợp tác với quý công ty.” Hàn Âm Diệc quay lại nói với Âu Khải Ly.

“cái....cái gì?! Hàn tiên sinh ngài còn nguyện ý hợp tác sao?” Âu Khải Ly bị nhiễm chứng lắp bắp của Phùng Hiểu Linh, nhưng mà không phải là sợ hãi mà là hưng phấn.

“đúng. Nhạc tôi viết ca sĩ nào của quý công ty hát cũng được.”

“tốt quá rồi! Thật sự là rất cảm ơn ngài!” phong hồi lộ chuyển. Bánh rơi từ trên trời xuống chắc là vậy. Khuôn mặt vốn dĩ xám đen nay đã đầy hào quang.

“nhưng mà trên hợp đồng phải ghi rõ, trong lúc tôi sáng tác, cô ta phải làm thư kí riêng luôn bên cạnh tôi.” Hàn Âm Diệc chỉ vào người nữ nhân nào đó đứng ngơ ngẩn tại một bên.

“đương nhiên là không thành vấn đề.” Âu Khải Ly sớm đã quá vui mừng, nào còn để tâm đối phương ra điều kiện gì.

“lão đại!” Phùng Hiểu Linh kêu lên.

Bây giờ có kêu hoàng đế cũng không có ích gì, “nếu như ngài cảm thấy cô ấy dễ sai vặt thì cứ việc lấy đi.” Âu Khải Ly rất rộng lượng.

“ừ.” Đối với câu trả lời này, hắn rất hài lòng.

“tôi....tôi không muốn.” Nàng lấy dũng khí, cố gắng kháng nghị. Tuy.....hắn có lẽ là người tốt, tuy....hắn không có giận lây công ty, nhưng nàng vẫn sợ hắn! Nếu như ngày ngày bên cạnh hắn, nàng nhất định xong đời.

Không có ai quan tâm lời nàng, Âu Khải Ly đã hòa vào việc hợp tác, ” Hàn tiên sinh, công ty chúng tôi lần này hy vọng ngài có thể trong năm tháng tới đây, ngài có thể sáng tác 12 bản nhạc, đương nhiên, nếu như có thể về phương diện giá cả.....”

“tôi không muốn!” nàng lần nữa nâng cao giọng nói.

Rất tốt, cuối cùng ánh mắt của mọi người cũng tập trung trên người nàng, “tại sao không muốn?” cứ như nàng đáng ra không nên nói không muốn.

“tôi....”

“đúng đấy, tại sao không muốn?” Hàn Âm Diệc bình thản nhìn nàng.

“.....” Xui xẻo! Dưới ánh nhìn của hắn, nàng một chữ cũng nói không ra.

10. Chương 10

Trong phòng khách âm u, chỉ có màn ảnh chuyển động. Trên màn ảnh ấy chính là MV “dục vọng màu đỏ”

Người nam nhân lười biếng ngồi dựa trên sofa, mắt không ngừng nhìn chăm chăm hình ảnh trên bức tường*, như đang trầm tư gì đó. (*: tivi bằng máy chiếu hoặc màn ảnh cực mỏng như tấm rèm xài chảo hay vệ tinh)

“cái MV này, cậu đã xem mấy lần rồi.” Sái Dã bước vào phòng khách, bật đèn lên.

Hàn Âm Diệc nhắm mắt lại, cả người dựa hẳn vào sofa, “tớ chỉ muốn biết, cái MV này rốt cuộc có gì khiến người khác sợ hãi.”

“vậy cậu tìm thấy chưa?”

“chưa.”

Sái Dã đi đến quầy bar nhỏ trong phòng khách, lấy một bình rượu vang và hai chiếc ly.

“cậu rất dễ bụng việc Phùng tiểu thư sợ cậu?” y hỏi.

Hàn Âm Diệc suy ngẫm một lúc, đồng tình gật đầu: “đúng là rất dễ bụng.”

“tại sao chứ?” y có hứng thú tiếp tục hỏi, đưa ly rượu trong tay cho đối phương.

Tại sao ư? Vấn đề nay hắn chưa từng suy nghĩ qua, cứ như muốn một người cần hít thở, việc đó cứ như là việc hiển nhiên. Hàn Âm Diệc nhận lấy ly rượu, nhẹ nhàng uống một ngụm rượu trong ly.

“cậu thật sự thích âm thanh của cô ta?” Sái Dã hỏi.

“ừm....” Hắn trầm ngâm, “nếu như nếu tớ thích âm thanh của cô ta thì chi bằng nói tớ thích âm thanh lúc hát của cô ta. Kì lạ thật, cứ như vậy mà thích, mà mê tiếng hát ấy.”

“ngoại trừ cô ta, tớ cơ hồ chưa thấy cậu mê tiếng hát của ai khác, thậm chí là ca sĩ đẳng cấp thế giới.”

“Sái Dã, có lẽ ngoại trừ tiếng hát ấy, tớ sẽ không mê bất kì âm thanh nào.”

“cậu——”

“khi đã mê mẩn, thì không thể nào dứt ra được. Thật kì lạ, có lúc tớ mơ cũng nghe thấy âm thanh này hát gì đó với tớ.” Hắn cúi đầu, tự biên tự diễn nói, “muốn thôi không đủ, nghe cũng không đủ. Thật sự rất muốn hoàn toàn độc chiếm, chỉ để cô ta hát ỉn tớ nghe.”

“một đời chỉ mê một loại âm thanh chứ?” Sái Dã nhếch mày hỏi.

“có lẽ vậy.” ánh nhìn của Hàn Âm Diệc lười nhác quay trở lại màn hình đang phát đoạn MV ấy, “Sái Dã, đoạn phim trong MV rất không bình thường sao?” đối với hắn mà nói, những hình ảnh trong tình tiết này rất ư là bình thường, cho nên hắn hoàn toàn không hiểu tại sao nữ nhân gốc ghêch kia vì đoạn MV này mà sợ hắn.

“đối với cậu mà nói là rất bình thường, nhưng đối với người thường thì không thể nói là bình thường.”

“vậy sao?”

“đúng vậy.” Dù sao đi nữa, ý nghĩ của Hàn không phải người thường có thể hiểu được.

Âm thanh hoa lệ nhưng lại rất băng lạnh, hòa với âm thanh bè ni nô tựa lời nguyên, tràn ngập cả đoạn MV, khiến tim người nghe bất giác nhói lại. Còn hình ảnh xuất hiện trên mộ địa thâm u đen lạnh, càng khiến ánh mắt người nhìn không thể rời khỏi.

Hoang vắng, mộ điệu âm u, mỹ cảm tàn tạ.

Âm thanh độ nhiên trầm mặc, tiếp đó là tiếng bước chân thanh thoát.

Cộp! Cộp! Cộp!

Ổng kính từ từ di chuyển, tiếng bước chân ngày càng rõ ràng.

Sau đó, hắn toàn thân mặc một quần áo màu trắng, đi vào ống kính. Tóc đen, râu đen, bối cảnh đen, lại đối lập mãnh liệt với một thân bạch y của hắn.

Loại đối lập ấy kích thích mắt người nhìn.

Gương mặt không có chút cảm xúc, cứ lẳng lặng nhìn vào ống kính, đột nhiên, đôi môi hắn khẽ nhếch lên, nụ cười từ môi hắn cong lên.

Nhưng....đây thật sự là nụ cười sao? Hay đó là.....

Tiếng nhạc dần nổi lên, như âm thanh của kim loại, tựa như sợi chỉ thanh mảnh, xuyên qua từ tai đến tim.

Phùng Hiểu Linh tay bỗng run lên, bất giác nắm chặt lấy cổ áo của mình.

Đáng sợ quá!

Mỗi lần xem MV, nàng đều bất giác sợ hãi, cho dù biết rõ đó chỉ là một MV mà thôi, tất cả mọi thứ đều là diễn kịch mà thôi.....

Bản nhạc như vậy, hình ảnh như vậy, âm thanh như vậy.....khiến nàng sản sinh một cảm giác không rét mà run.

“muốn có được tất cả của em, nếu như em chỉ có thể cho tôi 99 điểm, và đem một điểm cuối cùng che giấu đi, vậy thì thà rằng tôi thêu thùa hủy đi 99 điểm ấy. Muốn em chỉ cho tôi ngắm, muốn em chỉ về tôi, muốn tất cả các suy nghĩ của em đều khắc sâu tên tôi...”

Ca từ thật cực đoan, sao lại có người viết ra lời nhạc này chứ?

Nàng cảm thấy tim mình càng ngày nhảy càng nhanh. Còn trên màn hình, đôi mắt phượng hẹp dài thâm sâu như muốn hút lấy linh hồn người khác.

Đột nhiên hình ảnh thay đổi, một mảng màu đỏ hiện ra trên màn hình, hắn như một ác ma, không ngừng đánh ngã những người chung quanh, và màu đỏ của huyết tương cũng không ngừng phun trên quần áo trắng thuần khiết của hắn.

“hử, sao cậu lại coi MV này, không phải cậu trước nay không thích cái này sao?” Cao Huệ Huệ sống cùng một căn chung cư đi đến phòng khách, kì lạ hỏi.

“không...không có gì, chỉ đột nhiên muốn coi thôi.” Nghĩ tới việc từ ngày mai đã phải ngày ngày đối diện với nam như tựa ác ma thì nàng đã nổi da gà rồi!

“nghe nói trong MV này, Hàn Âm Diệc không có dùng người thế thân, cho nên tất cả các động tác đều do mình hắn hoàn thành.” Cao Huệ Huệ nói.

“vậyvậy sao?” Phùng Hiểu Linh chỉ cảm thấy hô hấp của mình khi nhìn thấy cảnh máu văng tứ phía thì đã ngưng lại. Đây là thiên sứ nàng nhìn thấy sao?

Hắn trong đoạn MV này bất luận nhìn thế nào cũng đều giống—ác ma! Một ác ma khiến người khác không khỏi kinh hãi!

Đột nhiên, hình ảnh lại thay đổi, nữ nhân áp môi lên môi ác ma, thân hình mềm mại cử động tựa như rắn nước

11. Chương 11

Hình ảnh khiến người khác mặt đỏ tim nhảy loạn nhịp, mặt Phùng Hiểu Linh nhất thời đỏ ửng.

Dù là đối với người nữ nhân mình yêu thích trong đoạn MV, ác ma vẫn lạnh băng, từ từ đưa tay tới tìm người nữ nhân, sau đó—nuốt chửng lấy nó.

Bởi vì việc này đại diện cho việc hắn—có được nữ nhân ấy.

“Hiểu Linh, tớ đói rồi.” Một âm thanh nữ ngắt đi sự xuất thần của nàng, Triệu Khả Chân không biết từ lúc nào đi vào phòng, biểu tình như sắp đói ngất nhìn Phùng Hiểu Linh.

Không đợi Phùng Hiểu Linh nói gì, Cao Huệ Huệ đã đứng dậy đi tới trước mặt Triệu Khả Chân, dùng tay búng vào trán đối phương, “cậu ngủ từ sáng đến giờ?”

“hử, sao cậu biết?”

Làm ơn đi, chỉ nhìn bộ dạng từ trên xuống dưới trạng thái “hỗn loạn” là biết ngay, “mỗi ngày cậu ngoài ngủ, ăn còn biết làm gì?”

“đi làm.” Triệu Khả Chân ngáp một cái rồi lười biếng đáp.

Đối với việc nữ nhân này đến nay chưa bị công ty cho thôi việc, Cao Huệ Huệ vẫn cảm thấy kì lạ nhất!

“tớ làm chút đồ ăn cho Khả Chân vậy.” Phùng Hiểu Linh đứng dậy.

Đây là một căn chung cư ba phòng ngủ một phòng khách, sau khi tốt nghiệp, nàng đã cùng hai người bạn tốt này sống chung ở đây. Hễ nghĩ tới hai người bạn tốt này, khóe miệng Phùng Hiểu Linh bất giác hiện lên nụ cười nhạt.

Vì bản thân là cô nhi, nàng không kết giao bạn bè gì, có lẽ vì sợ bị cự tuyệt, nàng luôn một mình cô độc, thậm chí sống trong không gian của mình. Cho đến một ngày, hai bạn nữ cùng phòng vì lười ra ngoài mua thức ăn, suýt chút đói xỉu trong phòng ngủ, nàng mới chính thức kết giao bạn bè.

Bây giờ nàng còn nhớ khi nàng dâng lên cơm hộp của mình, hai người bạn tốt chết tiệt này ăn cứ như hổ.

Và sau khi tốt nghiệp đại học, nàng dự định một mình thuê chung cư thì hai người bạn thân này không nói không rằng dọn lại sống cùng nàng, với lí do: bảo vệ nàng.

Khi ấy nàng cuối cùng cũng hiểu lời của viện trưởng cô nhi viện— người, không thể không có bạn bè!

Cho nên nàng mới rất cảm kích ông trời cho nàng quen biết hai người bạn quan trọng này!

“đúng rồi, Hiểu Linh, nghe nói Hàn Âm Diệc đã trở về thành phố H.” Ánh mắt nhìn vào đoạn MV đang phát, Cao Huệ Huệ nói với người bạn tốt đang trong bếp.

Tay sắc thức ăn nhất thời ngừng lại, sắc mặt Phùng Hiểu Linh trở nên rất khó coi. Hàn Âm Diệc căn bản sớm đã về thành phố H, hơn nữa nàng còn xui xẻo đến mức ngày mai đã phải làm “thư kí riêng” của hắn!

Hiển nhiên, lời cầu thượng đế bảo hộ thường ngày của nàng thượng đế đều không nghe thấy!

Không bình thường sao? Tính cách không bình thường, phản ứng không bình thường, hay là..... không sai, hắn đích thực là người không bình thường.

Điên cuồng, biến thái, xuyên tạc, đều có đủ cả.

“Âm Diệc, con biết không? Con quá giống cha con!” một đôi tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào mái tóc đứa bé trai, tiếng nói thì thầm từ đỉnh đầu truyền lại.

Mơ, hán bao lâu không mơ giấc mơ này rồi? Tại sao lại mơ về những chuyện lúc trước chứ?

“giống cha không tốt sao?” bé trai ngẩn đầu, nhìn người mẹ thon gầy mà nhu mì của mình.

“không phải....không tốt.” Người mẹ suy nghĩ hồi lâu, mới từ từ nói: “nhưng người thì có lúc không nên quá cố chấp một việc gì đó, buông tay đúng lúc thì cũng là một việc vui.”

“cố chấp?” ánh mắt đứa bé trai đầy sự không hiểu. Từ này đối với bé trai mà nói quá xa lạ.

“ví dụ như, con rất thích tiểu Dibi, rất thích chơi cùng nó phải không?” tiểu Dibi trong lời nói của người mẹ chính là con chó Doberman Pinscher màu đen.

“vâng.” Bé trai ra sức gật đầu.

“vậy nếu tiểu Dibi thích chơi người khác? Con sẽ làm thế nào?”

“tại sao nó lại thích chơi với người khác, nó là chó nhà chúng ta mà?”

“đây chỉ là một ví dụ, nếu như tiểu Dibi thích không thích chơi với con mà thích chơi với người khác, con sẽ làm thế nào?”

“con sẽ nhốt nó trong phòng, nhốt trong căn phòng mà chỉ có con mới có thể vào, như vậy nó chỉ có thể chơi với con.” Bé trai nghiêm túc trả lời.

Người mẹ vì đáp án mà nín thở. Di truyền có khi à một việc kì diệu, hán——quả nhiên là con của “hán ta” cho nên mới có thể nói ra câu trả lời như vậy.

“nhưng như vậy thì tiểu Dibi sẽ không vui.” Người mẹ buồn bã nói.

“con không quan tâm, đồ con thích chỉ có con mới có thể có được!”

Đúng vậy, hán nhớ hán đã trả lời như vậy. Sau đó, trên mặt mẹ hán đã lộ ra một biểu tình “bi ai”.

Hán không hiểu, hán cũng không muốn hiểu. Có lẽ đáp án của hán trong mắt mẹ hán là sai lầm.

Nhưng vậy thì đã sao!

Mất, từ từ mở ra, Hàn Âm Diệc bật mạnh từ giường dậy, đưa tay vuốt mái tóc rối.

Lâu lắm rồi, tại sao bây giờ hán lại mơ giấc mơ này? Mơ thấy mẹ, mơ thấy những biểu tình bi ai ấy.

“mẹ, người từng nói, con rất giống cha phải không?” hán cúi đầu, lẩm bẩm một mình. Ánh trăng bên ngoài cửa sổ rọi vào, khiến cho khuôn mặt hán càng thêm phần thanh lạnh, “vậy thì kết cục của con sẽ giống cha sao? Nếu như giống như cha thì con nghĩ con cũng sẽ không hối hận, chỉ cần có thể có được những thứ con muốn.....”

Đúng vậy, hán là một nam nhân rất ích kỉ, cho nên mới muốn có được tất cả những gì hán muốn. Bất luận thế nào..... cũng muốn độc chiếm!

Tâm trạng thành viên của tổ chức khủng bố Phùng Hiểu Linh bây giờ có thể thử nghiệm được. Mang theo tâm trạng quyết tử, nàng một lần nữa đi đến ngôi biệt thự màu trắng này.

Nhấn chuông cửa? Chuông cửa hình như hư rồi.

Leo tường? Hôm nay nàng mặc váy, e là không hay cho lắm.

Đang lúc nàng tứ phía khó khăn thì từ xa một chiếc xe đua chạy tới.

“ý, cô đến rồi à.” Sái Dã từ trên xe bước xuống, chào hỏi với Phùng Hiểu Linh.

“chào anh, Sái Dã tiên sinh.” Nàng lễ phép chào lại.

“đúng rồi, chương cửa đây hư rồi, Hàn ghét nhất người khác làm phiền cậu ta, sau này cô đến thì trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa đi.” Y nói rồi đưa chìa khóa biệt thự cho nàng.

“hở? Đưa chìa khóa cho người ngoài được không vậy?” tuy nàng chính là người ngoài đó.

“nếu là cô thì chắc à không sao.”

Cái gì nếu là nàng thì không sao? Câu nói này của y khiến nàng mơ hồ không hiểu gì cả, “Sái Dã tiên sinh.....”

“gọi tôi Sái Dã được rồi.” Y nói rồi quay người bước vào biệt thự.

Phùng Hiểu Linh cũng theo Sái Dã đi vào.

12. Chương 12

Trên sofa của phòng khách, Hàn Âm Diệc nằm ở đó. Trên đất rải rác mấy tấm nhạc phổ, tay hắn cầm một cây viết buông thõng xuống sofa.

Tóc đen hơi rối, tư thế ngủ tùy ý, khiến người khác có cảm giác hắn và ác ma trong đoạn MV phẳng phất như hai người hoàn toàn khác nhau.

“thật là, xem ra tối qua cậu ta không có ngủ.” Sái Dã lắc lắc đầu, đi đến bên sofa, cúi người bên tai Hàn Âm Diệc nhỏ tiếng gọi: “Hàn, đừng ngủ trên sofa, sẽ bị cảm đấy.”

“ừm....”tiếng ngâm như có như không, phát ra từ đôi môi mỏng gợi cảm.

Wa! Nàng....hình như nhìn thấy thứ không nên thấy. Phùng Hiểu Linh đỏ lười, hai người nam nhân chụm đầu gần như vậy nhìn cứ như bức họa gợi tình. Cảm giác này rất khó hình dung, cứ như cảm giác lần đầu tiên nàng coi truyện tranh BL*. (*: ‘BL’ là viết tắt trong tiếng trung, đồng nghĩa ‘gay’)

Mắt phượng mở ra, Hàn Âm Diệc ngồi thẳng người, gơ tay hất mái tóc trên trán, “bây giờ mấy giờ rồi?”

“9h sáng. Đêm qua cậu lại viết nhạc nữa hả?”

“ừ.” Hắn nói rồi lại ngáp một cái, đi đến bên quầy bar rót ly rượu vang đưa kẻ môi.

Hắn thật là người được thượng đế hậu ái. Thân hình tiêu chuẩn, lại có một khuôn mặt mà biết bao người ngưỡng mộ, ngay cả tư thế uống rượu cũng thật ưu nhã, Phùng Hiểu Linh thầm nghĩ.

Đợi chút.....uống rượu?!

“ngừng lại, sáng sớm không được để bụng đói uống rượu!” sấm chớp nơi bình địa, tuyệt đối ngoài ý muốn của người khác.

Hàn Âm Diệc dừng lại hành động của mình, ánh nhìn quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh, “cô đến rồi à.”

Bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, rằng nàng lại bắt đầu va đập, “tôi...tôi....”

“định nói gì?”

“cái đó....” Nàng nhắm mắt, không nhìn đôi mắt phượng khiến nàng hoang mang kia, “bụng đói uống rượu ảnh hưởng rất lớn tới các bộ phận và cơ cấu của não, thần kinh, cơ bắp, tim, gan, thận v.v, sẽ dẫn tới chóng mặt ù tai, thần kinh mệt mỏi, cơ bắp run rẩy, tim nhảy khi đoạn, tim gan đau nhức, hơn nữa dễ bị bệnh dạ dày và giun sán, bệnh đường ruột mãn tính, bệnh trĩ và các bệnh mãn tính khác.....”

Nàng ta đang trả bài sao? Sái Dã nghe tới ngẩn người.

“ý của cô là bây giờ tôi không nên uống rượu?” Hàn Âm Diệc nhíu mày hỏi.

“....đúng, chỉ ít anh nên ăn chút thức ăn rồi....rồi hãy uống rượu.” Nàng lấp bắp, “tôi có thể vào nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.”

Nhưng mà nhà bếp trống không rất nhanh đã làm vỡ ‘hoang tưởng’ của nàng.

Đừng nói là chuẩn bị bữa sáng, cho dù là nấu một cái trứng cũng khó. Một nhà bếp lớn như vậy không những không có bất kể thức ăn gì, ngay cả dụng cụ để nấu ăn cũng không có.

“tôi đi mua dụng cụ nhà bếp và thức ăn, nếu như anh thật sự muốn uống rượu thì hãy ăn cái này trước.” Một bao hình dạng động vật nhét vào tay hắn.

Có nhầm không đó, bảo ăn bánh ngọt hình động vật? Sái Dã ngăn người, làm thế nào y cũng không tưởng tượng được bộ dạng bạn tốt ăn bánh ngọt hình động vật như thế nào.

“cứ...cứ như vậy đi!” không dám nhìn phản ứng đối phương, Phùng Hiểu Linh quay người chạy như bay ra khỏi biệt thự.

“Hàn, cậu sẽ không ăn thứ bánh này thật chứ?” Sái Dã hứng thú hỏi.

“vô vị.” Hắn lười nhác đáp, ngón tay xé vỏ bánh, lấy một miếng đưa vào miệng.

Mùi vị...rất ngọt.

Tiếp xúc mấy ngày nay, Phùng Hiểu Linh cuối cùng phát hiện ra, thì ra nàng ở đây, công việc phải làm là bảo mẫu.

Phụ trách một ngày ba bữa của Hàn Âm Diệc, ngoài ra cộng thêm việc giặt giũ quét dọn biệt thự.

Được thôi, kì thực Hàn Âm Diệc cũng không có quy định nàng phải làm gì, chỉ có thể nói tất cả đều là nàng tự mình muốn làm.

Sự thực 1— —

“cái gì, không lẽ ngày nào anh cũng ăn thức ăn bên ngoài?”

“đúng.”

“nhưng thời gian dài sẽ bị suy dinh dưỡng, không lẽ anh chưa từng nghĩ qua tự nấu thức ăn?”

“không.”

“....” ok, nàng biết nấu.

Sự thật 2— —

“Hàn tiên sinh, kì thực biệt thự này của anh rất lớn.”

“Ồ.”

“đồ gia dụng cũng không nhiều.” Hoặc là nên nói là ít tới mức đáng thương.

“Ồ.”

“nhưng sao lại nhiều rác vậy?”

Nam nhân bắt đầu trầm tư nghĩ về vấn đề này.

....nửa tiếng sau.

Người nữ nhân nào đó bắt đầu tìm dụng cụ dọn dẹp trong biệt thự.

Sự thật 3— —

“Sái...Sái Dã tiên sinh, không lẽ những thứ này đem bỏ hết sao?” nàng chỉ vào đồng quần áo mới toanh mới mặc qua một lần hỏi.

“đúng vậy!” đối phương cười tủm tỉm đáp.

“nhưng những thứ này không phải rất mới sao?”

“đúng là rất mới.”

“vậy sao lại bỏ?”

“bởi vì nó dơ hết rồi. Con người Hàn đấy à, sẽ không mặc đồ cũ đâu.”

Trời! Những quần áo này, chỉ nói về giá cả thì một bộ đã đủ để nàng ói máu rồi, đừng nói nhiều bộ như vậy. Miệng rất tự động chưa thông qua đại não đã nói: “nếu như tôi có thể giặt chúng như mới thì có thể không cần bỏ chứ.”

Không lẽ nàng trời sinh số mạng là bảo mẫu?

Giờ này khắc này, trừ than thở số mạng bảo mẫu ra, Phùng Hiểu Linh còn thể nghiệm được cảm giác cùng phòng với sói.

Ví dụ như khi nàng đang ăn bánh ngon lành thì có người dùng ánh mắt chăm chú nhìn nàng, dù rằng bánh có ngon cách mấy cũng không thể nào nuốt trôi.

Tay cầm bánh cắn được một nửa, Phùng Hiểu Linh nhìn Hàn Âm Diệc không biết từ lúc nào đi theo nàng.

Gặp quý! Hắn không phải là đang trong phòng đọc sách viết nhạc sao? Sao lại chạy tới phòng khách.

“Hàn...Hàn tiên sinh....” Nàng lắp bắp gọi.

Mâu đen nhìn chằm chằm bánh trên đôi tay ngọc ngà, biểu tình trên mặt hắn thâm sâu khó lường.

Không lẽ, ờ, hắn không cho phép người khác ăn bánh trong nhà hắn? Phùng Hiểu Linh co vai, cảm thấy ánh nhìn của đối phương nóng rực vô cùng.

“bánh này....” đôi môi mê người nhẹ nhàng mở ra, âm thanh thanh lạnh theo đó mà bay ra, “là bánh hôm qua cô cho tôi ăn?”

Hả?! Nàng chớp mắt, nhất thời không có phản ứng.

Hàn Âm Diệc nhú mày, lặp lại lần nữa: “đây là loại bánh hôm qua cô cho tôi ăn sao?”

“đúng....đúng vậy.” Làm ơn đi! Nếu như chỉ hỏi vấn đề này thì làm phiền đừng dùng ánh mắt rạo rực như vậy nhìn chằm chằm bánh trên tay nàng, hại nàng còn tưởng phạm phải cấm kị gì nữa chứ.

“cô rất thích loại bánh này?” hắn nhướn mày hỏi.

Phùng Hiểu Linh gật gật đầu, “loại bánh này không tệ, hình dáng dễ thương mùi vị cũng rất ngon.”

“vậy sao?” trên mặt hắn cong lên một tia cười.

“kì thực, điều quan trọng nhất chính là giá cả rất rẻ! Mỗi lần tôi đều mua rất nhiều....ơ, coi như thức ăn dự trữ.” Trong lúc nói chuyện, nàng vô tình lè lè lưỡi.

Ánh nhìn bất giác chằm chằm lưu lại trên môi nàng, chỉ là một động tác nhỏ, nhưng hắn lại cảm thấy cực kì đáng yêu.

“Hàn tiên sinh!” tiếng của nàng ngắt đi sự xuất thần của hắn, “nếu như anh đói, tôi còn một ít bánh, anh có đem đi lót dạ.”

“thật sao?” hắn cúi người, khế áp gần nàng.

Mùi nam tính xông vào mũi nàng, Phùng Hiểu Linh sửng sờ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ cách nàng ngày càng gần, “Hàn...”

Lời chưa nói hết, ngón tay đã cảm nhận được sự đụng chạm từ một nguồn ấm áp.

Hắn cắn nhẹ vào bánh trên tay nàng, cứ như đang thưởng thức mỹ vị.

“a!” nàng kinh hô một tiếng, tay buông lỏng, bánh rơi hắn vào miệng hắn.

“quả nhiên....rất ngọt!” hắn mở miệng nói.

Ông trời, hắn rốt cuộc có biết hành động khi nãy của hắn gọi tình biết bao không? Hay là người sống ở nước ngoài lâu nên hành động đều hơi.....to gan?! “đây vẫn còn một ít....anh có thể....lấy đi.” Mặt Phùng Hiểu Linh thoáng ửng hồng.

“cho tôi hết?” hắn mê mẩn nhìn chằm chằm gương mặt ửng hồng của nàng, cảm giác ánh nhìn không nở rời khỏi.

Nàng hoảng loạn gật đầu.

“cô đối với ai cũng tốt như vậy sao?”

“hả?” nàng bỡ ngỡ.

“đừng đối với tôi quá tốt, bởi vì cái ‘tốt’ mà tôi cần thì chỉ thuộc về mình tôi.” Chứ không phải như mọi người.

“tôi....tôi không hiểu ý anh.”

“không cần hiểu cũng không sao, chỉ cần cô nhớ là được.” Quay người, Hàn Âm Diệc bước lên lầu. Bởi vì ngay cả hắn cũng không hiểu bản thân vì sao lại nói những lời này với nàng.

Chỉ thăm phát hiện, ngoại trừ tiếng hát của nàng, trên người nàng dường như còn có rất nhiều thứ khiến hắn có cảm giác muốn độc chiếm.....

13. Chương 13

Trong phòng thử âm, Hàn Âm Diệc đưa một trong số các bản nhạc vừa mới hoàn thành cho Phùng Hiểu Linh, “xem bản nhạc trước, sau đó hát cho tôi nghe.”

“ồ”nàng nhận lấy nhạc phổ, nhìn tên bài hát trên ấy— —“thánh âm”. Nhạc của hắn có không ít bài là do Sái Dã tiên sinh sáng tác lời, và bản nhạc này cũng không ngoại lệ.

Ca từ là lời bệch bạch của thiếu nữ— —

Thiếu nữ yêu thiên sứ, nhưng thiên sứ không có cách nào chỉ yêu một mình thiếu nữ, bởi vì tình yêu của thiên sứ phải bác ái, bác ái đến mức không thể chỉ yêu mình thiếu nữ. Thiên sứ quá ôn nhu, ôn nhu đến khiến người khác nhìn thấy thiên sứ là rất ấm áp, cho nên ngày tháng trôi qua, mấy mươi năm sau, thiếu nữ trở thành bà lão, trước khi nhắm mắt, thiếu nữ cuối cùng cũng nhìn thấy được thiên sứ mà thiếu nữ yêu thương đến đón thiếu nữ lên thiên đàng.

Thiếu nữ không hối hận, vì yêu một thiên sứ thì số mệnh sắp đặt sẵn kết cục phải như thế, cho dù thiếu nữ chỉ là một phần nhỏ trong tình yêu bác ái của thiên sứ, nhưng thiếu nữ lại đồng ý vì tình yêu ấy mà đánh đổi bằng cả đời mình.

“thánh âm”, bản nhạc như tên của nó, nhạc điệu thanh khiết, ôn nhu, cứ như bản nhạc chỉ có trên thiên đường.

Trong phòng thử âm rộng lớn chỉ có tiếng hát của Phùng Hiểu Linh vang vọng. Còn Hàn Âm Diệc chỉ lặng lẽ ngồi nghiêng người lắng nghe. Cho đến khi nàng hát hết, hắn vẫn trầm mặc trong suy tư.

Hai người ở trong phòng thử âm, không một ai phá vỡ sự trầm mặc này.

Khóe mắt có chút ướt, cứ như có gì đó sắp trào ra, sau đó nàng cảm thấy có ngón tay ấm áp chạm vào mặt mình.

“sao lại khóc?” Hàn Âm Diệc khó tin nhìn người nhân nhi không ngừng dâng lệ châu trước mặt mình.

“đáng...đáng thương quá, cô bé đó rõ ràng là yêu thiên sứ như vậy nhưng cho đến lúc chết mới có thể nhìn thấy thiên sứ.” Nước mắt nàng càng rơi càng nhiều.

Ngốc quá, cư nhiên vì một bản nhạc mà rơi lệ. Đứng thẳng người, Hàn Âm Diệc đi đến trước mặt Phùng Hiểu Linh, “tôi không thích bộ dạng cô khóc, xấu quá.”

“đương nhiên....tôi....tôi đâu đẹp như anh.” Nàng hít hít mũi nói.

“tôi đẹp sao?” kì lạ, hai chữ này nói ra từ miệng nàng không khiến hắn có phản cảm.

“ừ, Huệ Huệ và....Khả Chân đều nói anh rất đẹp đấy.” Nàng cố gắng ngừng khóc, ép nước mắt trở lại khóe mắt.

“họ là ai?” hắn khẽ tâm hỏi.

“họ là bạn tốt của tôi, loại bạn rất tốt rất tốt, Huệ Huệ rất biết bảo vệ người khác, còn Khả Chân tuy thích ngủ và ăn, nhưng nếu như tôi có phiền phức gì thì cậu ấy sẽ là người đầu tiên xông ra. Nói tóm lại, họ đối với tôi rất tốt, rất tốt, rất tốt, đối với tôi họ là người rất quan trọng.” Nói đến bạn tốt của mình, nàng cuối cùng cũng ngừng khóc, mi mày mang vẻ vui mừng.

Hắn nhếch môi, sự vui mừng của nàng khiến hắn cảm thấy chướng mắt, “ồ, họ quan trọng tới vậy sao?”

“ừ.” Nàng gật đầu.

Trong lòng không thoải mái nhưng lại không phải cảm giác khi bệnh, mà là loại cảm giác khó chịu mãnh liệt. Có chuyện gì vậy, tại sao lại có cảm giác khó chịu như vậy?

Biểu tình Hàn Âm Diệc ngày càng âm lạnh, ánh nhìn chằm chằm dán chặt người nữ nhân mặt đầy lệ châu.

Hắn không thích từ miệng nàng nghe thấy những người quan trọng nào khác, không thích sự vui mừng khi nàng thảo luận về người khác, không thích sự hỷ nộ ái ố của nàng vây quanh người khác mà xoay chuyển!

Phùng Hiểu Linh bị nhìn tới sợ, “Hàn tiên sinh, anh....”

“tuy rằng bộ dạng khóc của cô rất xấu, nhưng mà cho dù là nước mắt thì cũng là của tôi.” Hắn thì thầm.

Đùng!

Mặt nàng đỏ bừng. Hắn....hắn không lẽ không phát hiện hắn nói như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm sao?

Không đợi nàng mở miệng lần nữa, hắn đã khom người xuống, khuôn mặt tuần mị không ngừng phóng to trước mắt nàng.

Đợi chút....hắn định làm gì? Phùng Hiểu Linh ngờ hoặc, nhưng một khắc sau, môi hắn đã dán vào mặt nàng, hút lấy những giọt nước mắt trên mặt nàng.

Mặt càng nóng bừng, toàn thân bắt đầu không ngừng run. Sợ hãi? Đúng, nhưng lại không hẳn là đúng. Hô hấp gấp rút, tay chân bủn rủn, toàn thân nàng bắt đầu trở nên kì lạ.

Nàng sao vậy? Kì lạ! Trước mặt hắn, nàng cơ hồ rất dễ đỏ mặt.

Thông thường người khác nói, đỏ mặt tức là thích đối phương.

Không lẽ nàng thích Hàn Âm Diệc?

Không....không đâu! Bạch mã hoàng tử của nàng, sao lại là loại người như Hàn Âm Diệc! Nàng và hắn rõ ràng là hai người thuộc hai thế giới mà?

“đừng...đừng như vậy....” Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng lại bị hắn ôm chặt lấy eo, ngược lại cơ thể còn áp sát hắn hơn.

Hắn từ hút đổi thành liếm, đầu lưỡi lướt trên mặt nàng.

Cảm giác mềm mềm ướt ướt, khiến không khỏi rung mình. Kích thích quá....cảm giác này nàng không quen hề biết! Nàng rất muốn chạy trốn!

“tôi...tôi còn việc phải làm, ra ngoài trước đây!” không biết lấy đâu ra sức, nàng đẩy mạnh hắn ra, thở hộc chạy khỏi phòng thử âm.

Đây chính là nam nhân sao? Cảm giác khi chạm vào cũng khác với nữ nhân, cơ thể nàng thậm chí còn nhớ rõ cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy eo nàng.

“Hiểu Linh, sao vậy, sao mặt đỏ vậy?” chị Hoa từ sau đi tới, vỗ vai nàng hỏi.

“a! em....trời nóng quá ấy mà.” Phùng Hiểu Linh tìm lí do nói dối.

Chị Hoa xem như tiếp nhận lí do, ” tiến độ viết nhạc của Hàn tiên sinh thế nào rồi?”

“đã xong một bản trong số đó rồi!”

“vậy thì được, đúng rồi, hôm nay là sinh nhật HAVVY, đang chia bánh kem đây, em cũng đi lấy một miếng đi.”

“....vâng.” có lẽ ăn bánh kếp, có thể khiến nàng quen đi việc phát sinh trong phòng thu âm khi này. Phùng Hiểu Linh vội vàng chạy đi.

Còn Hàn Âm Diệc từ phòng thử âm đi ra tìm Phùng Hiểu Linh, nhìn thấy trên mặt nở nụ cười nhân nhĩ đang đứng giữa mọi người cùng nhau vui vẻ ăn bánh kem.

Nữ nhân này, tại sao lúc ở cùng mọi người lại có thể lộ ra vẻ mặt vui vẻ vậy? Tim bỗng dưng co thắt lại. Hàn Âm Diệc mím môi, tay bắt giắc nắm lại thành nắm đấm.

Bốp!

Nắm đấm của hắn đánh mạnh vào bức tường, thu hút ánh mắt của mọi người.

Đáng sợ thật, cả hiện trường lặng thinh, qua một lúc lâu mới có người can trọng hỏi: “Hàn tiên sinh, ngài không sao chứ?”

Hắn thu tay lại, lè lưỡi ra liếm mu bàn tay, “không sao.”

Nữ nhân ngu ngốc kia rốt cuộc đã dùng ma thuật gì mà khiến hắn bồn chồn không yên như vậy?

Phùng Hiểu Linh cảm thấy hôm nay dường như đại nạn ập đến.

Trong công ty, Hàn Âm Diệc vô cớ nổi giận, tuy hắn không gầm lên đánh người, nhưng chỉ cần không phải người đại khờ đều có thể nhìn ra sắc mặt hắn âm trầm thế nào, tâm trạng không vui thế nào.

Còn nàng, miếng bánh kem vừa đưa vào miệng sút chút nữa nghẹn trong cổ họng, nếu như không phải chị Hoa kịp thời rót cho nàng ly nước, có lẽ nàng đã nghẹn chết rồi.

Cho nên kết luận cuối cùng là, nàng và Hàn Âm Diệc rất có thể là ‘tám chữ không hợp’.

Nước da màu mạch nam tính gợi cảm, gương mặt góc cạnh phân minh, sống mũi cao thẳng, khiến cho cả khuôn mặt tràn đầy thể cảm. Người nam nhân như vậy đích thực đủ để khiến nữ nhân la hét âm lên, chỉ cần một khi bị đôi mắt phương ánh nhìn, tim sẽ nhảy loạn lên không ngừng.

Khi môi hắn nhẹ nhàng lướt qua má thì càng.....

Trong đầu Phùng Hiểu Linh không ngừng hiện lên cảnh xảy ra trong phòng thử âm, cảm giác mà Hàn Âm Diệc hôn vào má nàng còn tồn tại mãnh liệt trong trí nhớ nàng.

Không được, phải quên đi, phải quên đi! Nàng ra sức lắc đầu. Có lẽ đó chỉ là một loại lễ nghi ở nước ngoài thôi.

14. Chương 14

Nhưng——có lẽ nghi nào mà dùng lưỡi liếm mặt không?

“Hiểu Linh! Hiểu Linh!”

“a!” nàng hồi thần lại.

“đang nghĩ gì mà xuất thần thế?” Sái Dã hỏi

“không...không có gì.” Nàng đỏ mặt lắc đầu.

“trong thời gian này, Hàn không làm khó cô chứ?”

“vẫn...ổn.” Nếu như không tính việc hắn làm hư điện thoại nàng và cảnh trong phòng thử âm.

Sái Dã ngừng một lúc sau đó nói: “con người Hàn tương đối ngang ngạnh, nhiều lúc cậu ấy hoàn toàn làm theo những gì mình thích, hoặc là có thể nói cậu ấy là động vật hoang dã, luận đạo lý với cậu ấy thì không được gì.”

“Sái Dã tiên sinh hình như rất hiểu Hàn tiên sinh.”

“tôi và cậu ta từ trung học đã quen biết rồi.” cho nên mới hiểu thấu được tính cách của Hàn.

Nói thật, Sái Dã cũng không ngờ, bạn tốt lại có hứng thú với người nữ nhân nhìn cứ như cừ non vậy. Được thôi, tuy cô ta nhìn có vài phần dễ thương, nhưng so với những nữ nhân vây quanh Hàn thì vẫn thua xa.

Gương mặt—không hẳn là diễm lệ.

Thân hình—theo y thì miễn cưỡng cũng không qua cup A.

Hay nói cách khác, cô ta hoàn toàn giống như một học sinh cao trung chưa phát triển.

Trừ phi—Hàn thích loại răng sữa này? Sái Dã chảy cả thân mồ hôi lạnh, vội lắc đầu phủ nhận, vì suy nghĩ lúc này của mình mà cảm thấy hổ thẹn.

Hay là thật sự chỉ vì âm thanh của cô ta? Âm thanh ấy có thể mê hoặc Hàn tới mức độ này sao?!

“mặt cô hình như rất đỏ.” Sái Dã nhìn chằm chằm Phùng Hiểu Linh. “có phải trong người không được khỏe?”

“a...không...không phải.”

Không phải trong người không được khỏe, không lẽ là do trời nóng quá? Nhưng cũng không đúng. Sái Dã ngờ hoặc nhìn đối phương, phát hiện mặt đối phương càng ngày càng đỏ.

Nghĩ lại thì những gì họ nói lúc này không có gì khiến người khác đỏ mặt chớ, trừ phi.....

“không phải là Hàn đã làm gì với cô chứ?” y đoán mò.

Một câu trúng phóc!

Nhìn miệng nàng há hốc, biểu tình ngơ ngác, y biết là y đoán đúng rồi!

“Hàn thật sự đã làm gì với cô?”

“không có...không...” nàng vội vã lắc đầu phủ nhận.

“thật sao?” y rõ ràng không tin.

“thật mà, trừ việc hắt liếm mặt tôi ra, hẳn thật sự không làm gì cả!” lời vừa nói ra, Phùng Hiểu Linh lập tức muốn lấy búa đập vào đầu mình. Cái gì gọi là chưa đánh mà khai, nàng bây giờ đã hiểu rồi.

Hay là nói nàng trời sinh không biết nói dối?

Đợi chút, người nữ nhân này nói như, không lẽ.....là.....

Sái Dã hít một hơi sâu, cẩn trọng hỏi lại: “Hàn liếm mặt cô?”

Cả người Phùng Hiểu Linh đỏ cứ như tôm bị luộc chín.

Bingo, đoán đúng rồi!

Xem ra, Hàn thật sự có hứng thú với nữ nhân này, nếu không tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy, “Hiểu Linh, cái đó, xem như một loại lễ nghi đặc biệt mà Hàn đối với cô đi nhé!” Sái Dã nhìn nàng chớp chớp mắt. Dù sao đi nữa, y sợ nói quá trực tiếp sẽ dọa chết người nữ nhân nhát gan trước mặt.

Nàng sửng sốt một lúc, lễ nghi—đặc biệt?

“được rồi, cô đừng nghĩ ngợi nhiều, có nhiều việc cương quyết quá cũng không tốt, thả lỏng đi nào.” Sái Dã vỗ vỗ vai Phùng Hiểu Linh.

Không biết tại sao, tâm trạng nàng bắt đầu buông lỏng.

“hôm nay bữa trưa cô định nấu món gì?” y chuyển đề tài sang việc khác.

“món chính là thịt bò hầm đậu.” Phùng Hiểu Linh đáp.

“wa, món này không tệ, tôi thích ăn.”

“thật sao?” nàng vui vẻ nói, “tôi cũng thích món này, còn có Huệ Huệ và Khả Chân cũng rất thích ăn.....”

“họ là bạn của cô?”

“ừ ừ, bạn rất tốt!”

.....

Một nam một nữ trong nhà bếp của biệt thự trò chuyện vui vẻ, cho đến một khắc sau (đại khái là 15 phút), Sái Dã mới rời khỏi nhà bếp, để lại Phùng Hiểu Linh một mình tiếp tục ngân khúc ca vừa tiếp tục nấu bữa trưa.

Một đôi mâu âm trầm nhìn chăm chăm Sái Dã, dọa y giật bắn người.

“Hàn, sao cậu lại ở đây?” Sái Dã kì lạ hỏi, tiếp đó phát hiện có gì đó không đúng.

Biểu tình tựa tu-la kia, tuyệt đối không phải là Hàn thường ngày, càng không càng nói đến luồng khí âm nhu phát ra từ toàn thân hắn, cứ như muốn hủy diệt người khác vậy.

“cậu và cô ấy trò chuyện rất vui?” ngữ khí trầm thấp, khiến người khác có cảm giác nổi da gà.

“cậu nói Hiểu Linh?” Sái Dã hỏi ngược lại.

Hàn Âm Diệc không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm người trước mặt.

“đúng.” Sái Dã nhún nhún vai, “kì thực là trò chuyện mới phát hiện cô ta cũng là một nữ nhân đáng yêu.”

“cậu cảm thấy cô ấy đáng yêu?” sắc mặt hắn càng thêm âm trầm vài phần.

hắn không hy vọng người nam nhân khác phát hiện sự đáng yêu, sự mỉa mai, sự hổ thẹn của nàng, thậm chí cả sự bi thương của nàng chỉ cần một mình hắn biết là được rồi!

“ừ, một nữ nhân rất đáng yêu.” Sái Dã gật gật đầu, “cho nên trò chuyện với cô ta rất vui.”

Bộp!

Một cánh tay dài xông tới! Hàn Âm Diệc dùng sức ép Sái Dã dựa vào bức tường kế bên, “tại sao cô ấy không sợ cậu, tại sao cô ấy bên cạnh cậu thì có thể lộ ra vẻ mặt vui vẻ như vậy?” thậm chí hôm qua, ở cùng những người khác cũng vậy. Chỉ duy nhất trước mặt hắn, luôn là bộ dạng xa cách đó.

Rất lâu rồi không thấy vẻ mặt lo lắng của Hàn! Sái Dã nhướn mày, “cậu đang ghen sao?”

Ghen? Hắn đang ghen? Hàn Âm Diệc giật mình sửng sốt.

“hoặc là nói bởi cậu yêu nữ nhân này cho nên mới có thể bởi vì sự thật cô ta có thể vui vẻ trò chuyện cùng người khác, chỉ duy nhất sợ cậu mà cảm thấy bất an?”

“bất an?” hắn với vì nữ nhân gốc gác kia mà cảm thấy bất an? Hắn chỉ là rất rất rất ghét nàng trước mặt ni khác nở nụ cười tươi nhưng lại keo kiệt đối với hắn.

Sái Dã phui phui tay, “yên tâm, tuy tớ cảm thấy cô ta khá dễ thương nhưng mà tớ tuyệt đối không yêu cô ta đâu.” Dù sao thì nếu yêu phải nữ nhân này thì e là y có mấy cái mạng thì cũng không đủ cho người nam nhân trước mặt này giết.

Kéo bỏ tay bạn tốt đang túm lấy cổ áo mình, Sái Dã thở một hơi dài, nhấc bước lên cầu thang lầu hai.

Hàn Âm Diệc nhìn chăm chăm bóng dáng nhân nhi trong nhà bếp, thân ảnh nhỏ bé khiến ánh mắt hắn không rời khỏi. Muốn có được toàn bộ sự chú ý của nàng, muốn nàng chỉ cười với hắn.

Có phải sẽ không thể không được?

Không! Đối với hắn, không có gì là không thể không được! Bước chân không tự chủ nhấc lên, hắn từng bước từng bước đến gần thân ảnh mà hắn muốn độc chiếm.

15. Chương 15

“a, Hàn tiên sinh!” Phùng Hiểu Linh quay người, nhìn thấy Hàn Âm Diệc không biết từ lúc nào đã đứng ở trong nhà bếp.

“gọi tôi Âm Diệc” hắn đưa tay mân mê lấy lọn tóc trên cổ nàng.

“hử?”

“gọi tôi Âm Diệc” hắn lặp lại lần nữa.

“nhưng Hàn tiên sinh....”

“là Âm Diệc!” hắn cúi đầu xuống, đôi môi mỏng gợi cảm mở rồi lại đóng trước mặt nàng.

Không được, nàng sẽ khấn trương mất!

“.....Âm.....Âm Diệc...” Phùng Hiểu Linh đỏ mặt gọi. Tuy nàng không hiểu tại sao hắn đột nhiên bảo nàng gọi tên hắn.

Từ miệng nàng nghe thấy tên của mình khiến hắn có cảm giác say đắm kì lạ. Cơ thể mà tay hắn ôm lại rất mềm mại, mềm mại đến mức khiến hắn rất muốn hòa nàng vào trong người hắn.

“tôi còn phải nấu thức ăn, anh ôm tôi như vậy sẽ.....”

Tại sao nàng lại đáng yêu đến thế? Lại từ lúc nào trở nên đáng yêu vậy chứ? Rõ ràng là dung mạo y như lúc đầu gặp mặt nhưng lại đáng yêu đến mức hắn không muốn buông tay! Hàn Âm Diệc chăm chú nhìn Phùng Hiểu Linh, từ từ thu chặt cánh tay ôm lấy nàng.

Cảm giác muốn độc chiếm nàng ngày càng mãnh liệt! Muốn sự tốt đẹp của nàng chỉ thuộc về mình hắn.

Muốn tất cả sự “đặc biệt” của nàng chỉ dành cho hắn.

Đúng vậy, đích thực như Sái Dã nói, hắn yêu nàng, hơn nữa yêu quá đi rồi!

Cho nên mới không muốn giao nàng cho bất cứ một ai.

“Linh.....” âm thanh thì thầm nhẹ nhàng ngân dài trong nhà bếp. Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua nửa bờ môi của nàng, “sẽ yêu tôi chứ?”

Hả hả hả?

Nàng không nghe nhầm chứ? Phùng Hiểu Linh cảm thấy mắt hoa đầu choáng, sắp ngất trong lòng Hàn Âm Diệc. Hắn——có thể không cần dùng sức ôm nàng như vậy được không chứ.

“nhưng mà, dù không được cũng không ích gì.” Hắn tự nhủ, môi hắn cứ tự nhiên như vậy áp lên môi nàng.

Cả người nàng bị khóa chặt trong lòng hắn không cự quảy được, cứ như thế mặc cho hắn ngấu nghiến lấy môi nàng. Hơi thở nam tính nóng rực bao quanh lấy mũi nàng, cơ thể nàng không nhịn được run lên, nhưng hắn càng hôn lại càng tham luyến. Đầu lưỡi tách khe răng nàng ra, bắt đầu phóng túng công thành.

Đầu lưỡi ướt át mang theo kích tình và hoang dã, kích thích mỗi giác quan của nàng.

Cái này là hôn sao? Khiến người khác không có khả năng chống cự, chỉ có thể bị động nhận lấy.....

Nhận lấy nụ hôn đậm mùi vị độc chiếm.

Mị hoặc, vì nụ hôn của hắn.

Hắn muốn nàng yêu hắn sao? Những lời này sao có thể nói ra từ miệng hắn? Người nam nhân như hắn, muốn người nữ nhân như thế nào cũng có hà tất lại cần một nhân viên bình thường như nàng yêu chứ?

Cho nên, nhất định là nàng nghe nhầm!

Có lẽ, hôn nhau cũng chỉ là một loại lễ nghi ở nước ngoài, bao gồm cả việc đưa lưỡi vào trong miệng. Phùng Hiểu Linh ngu ngơ nghĩ thế.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Hàn Âm Diệc, tim nàng không khống chế được bắt đầu loạn nhịp, sau đó bán mạng mà chạy trốn!

“nghe nói chưa? Nhạc lần này của Hàn Âm Diệc quyết định do Đông Nghi Mai hát đấy.”

“mình thấy cô ta tám phần là nằm mơ cũng không ngờ mình có cơ hội hát nhạc của Hàn Âm Diệc.”

“là bản ‘thánh âm’ phải không?”

“đúng, mình thấy qua nhạc phổ của bài ấy rồi, là một bài tuyệt đối sẽ nổi đấy!”

“công ty còn muốn đồng thời quay MV cho bài hát này, thậm chí còn ra tiền mời đạo diễn nổi tiếng Tề Việt tới chỉ đạo quay đó.”

“Đông Nghi Mai lần này may mắn rồi!”

Bắt đầu từ hôm qua, nhân viên công ty vì tin tức này mà thảo luận rầm rộ. Dù sao thì ca sĩ nàng của công ty may mắn được hát nhạc của Hàn Âm Diệc thì đều có nghĩa là sẽ nổi tiếng.”

Còn địa vị của Hàn Âm Diệc trong công ty hiển nhiên đã được xem như thần.

Do chọn người diễn trong đoạn MV cho nên phàm là nhân viên có liên quan đến bản nhạc này đều tụ tập ở hội trường chọn người diễn trong công ty, Phùng Hiểu Linh tự khắc không ngoại lệ.

Thở dài, nàng chán chường bước vào hội trường.

Muốn chọn nam chính, chủ yếu là đóng vai thiên sứ trong đoạn MV nên hôm nay đến quay thử toàn là những soái mã nam.

16. Chương 16

Đương nhiên cũng không ít nhân viên nườm nượp, chỉ vì để có thể thỏa mãn phúc nhãn.

“woa, nhìn thấy chưa, người nam nhân kia nhìn không tệ đấy!”

“người kia dễ thương qua, chắc còn là học sinh.”

“Hiểu Linh, cậu cũng tới xem à? Cậu cảm thấy người nào tương đẹp trai?” hoa si nữ đồng sự hỏi Phùng Hiểu Linh.

“người nào đẹp sao?” Phùng Hiểu Linh quan sát hai người nam nhân đồng sự chỉ ra, lòng thầm đánh giá điểm số, “mình cảm thấy vẫn là.....”

Đột nhiên một bàn tay che hai mắt nàng lại, ngắt đi lời nàng muốn nói ra.

“ai vậy, mau lấy tay ra, đừng có đùa nữa.” Nàng nói, có ý định hất bàn tay trước mắt ra.

Một khắc sau, hơi thở quen thuộc phả vào hai má nàng, khiến cơ thể nàng bất giác cứng ngắc.

Hơi thở này nàng quá quen, tiếp đó là âm thanh cực kì quen thuộc.

“cô cảm thấy người nào đẹp hơn?” âm thanh trầm trầm vang lên bên tai nàng. Bàn tay che mắt nàng lại từ từ buông ra, để nàng nhìn thấy khuôn mặt thanh điều ngọc khắc.

“anh.....anh.....tôi.....” nàng nói không theo thứ tự.

“sao, lưỡi bị mèo nuốt mất rồi sao?” Ngừ khí của Hàn Âm Diệc mang tia đồ kị không dễ nhận ra.

Mặt nàng đỏ bừng, vội vàng đậy hắt ra.

“tôi hình như nhớ cô nói qua tôi rất đẹp, đúng không?” ngừ khí càng âm trầm, mặt hắt nhìn cứ như ác ma đang dụ cổ người bước vào địa ngục.

Mặt nàng nhất thời hất đỏ rồi chuyển qua trắng. Nàng muốn chạy quá! Nhìn hắt bây giờ cứ như muốn xé thịt róc xương nàng.

Không nghĩ nhiều, Phùng Hiểu Linh nhắc bước quay ngược nhằm cánh cánh cửa sau lưng cách đây 20 mét bay đi.

Bộp!

Một cánh tay dễ dàng nắm cổ áo nàng, kéo cả người nàng trở lại.

“vấn đề này khó trả lời lắm sao? Hay là cô căn bản không nói qua lời như vậy?”

“có, tôi.....tôi có nói qua a, tôi nói qua là anh rất đẹp.” Nàng gật đầu lia lịa, chỉ hy vọng hấn dừng hành động mất mặt như vậy mà nắm lấy cô áo nàng.

“vậy sao khi nãy cô thấy hai người nam nhân đó đẹp?” khoe môi hấn cong lên nụ cười tà ác.

Trong trường hợp này thì dù có là người ngốc đi nữa cũng biết phải trả lời thế nào! Phùng Hiểu Linh lắc đầu lia lịa.

“vậy tại sao cô lại ‘chăm chú’ nhìn họ như vậy?” hấn cúi thấp đầu, mũi hấn gần như sắp chạm vào mũi nàng.

Trán, bắt gặp một giọt mồ hôi lạnh lăn xuống, bộ dạng bây giờ của hấn khiến nàng sợ hãi, “tôi....tôi chỉ đơn thuần.....đơn thuần là ngắm thôi!”

Hấn nhìn chằm chằm nàng cứ như muốn nhìn thấu xem nàng có nói dối hay không.

Cơ thể bắt gặp toát mồ hôi lạnh.

“vậy thì sau này cô chỉ có thể ngắm mình thôi.” Hàn Âm Diệc quả quyết nói.

“a? tại sao chứ?”

“bởi vì tôi dễ tâm.”

“dễ tâm?”

“ừ, rất dễ tâm.” Tay hấn lần theo má nàng xem vào tóc, “cho nên sau này cô không được như khi nãy nữa, nếu không thì....” Sẽ thế nào? Nếu như không thể có được toàn bộ sự chú ý của nàng, vậy thì hấn thà tự tay hủy đi tất cả.

Thứ hấn muốn chỉ có thể thuộc về hấn! Chứ không muốn nàng chú ý đến bất kì nam nhân nào khác!

Toàn bộ sự chú ý của nàng lúc này đều tập trung vào tay hấn, ngón tay thon dài xem vào mái tóc nàng, nâng đầu nàng khiến nàng không thể di chuyển được ánh nhìn. Không muốn đâu, nàng không muốn nhìn hấn như vậy.

Hấn liếc nhìn cơ thể run lên của nàng “còn sợ tôi?”

“ừ.....” nàng đáp theo trực giác, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của hấn, lập tức lại nói: “ơ, không, tôi chỉ...”

“tôi bất kể cô còn sợ hay không, tốt nhất hay mau chóng làm quen đi.” Dù cho nàng sợ hấn gần chết hấn cũng sẽ không để nàng chạy thoát.

Áp sát tai nàng, hấn khàn giọng nói: “Linh, cô chạy không thoát đâu.” Bất kể là khi nãy muốn thoát khỏi hấn hay là su này đi nữa, nàng cũng không thể thoát khỏi hấn.

“a!” mang tai nàng đổ bưng, còn chưa kịp hiểu gì thì Hàn Âm Diệc đã buông tay, quay người đi tới trước mặt Sái Dã, đọc số của hai nam nhân đó, “hai người này tớ không muốn nhìn thấy họ nữa.”

“sao vậy? Còn chưa đến lượt họ diễn thử mà.” Sái Dã không hiểu hỏi.

“bởi vì tớ không muốn cho họ cơ hội.” Đến lấy đi đồ thuộc về hấn.

“hả?” có cần đuổi cùng giết tận với hai người mới vậy không?

Ở bên kia, Phùng Hiểu Linh tự nhủ: “mình thật không ngờ, thì ra Hàn tiên sinh chí trọng diện mạo thế.” Có lẽ nam nhân càng đẹp thì càng chú ý bề ngoài, thế giới động vật cũng không hiếm.

Làm ơn! Hoàn toàn không phải như vậy.

“Hiểu Linh, cái đó....tuyệt đối không phải là chú ý diện mạo.”

“đúng đấy, hoàn toàn không phải đâu.”

Hai hoa si đồng sự thấy từ đầu tới cuối kia bất giác than thở với thần kinh hoạt động chậm của Phùng Hiểu Linh.

Ai cũng nhìn ra hành động khi nãy của Hàn tiên sinh, nên được gọi là ghen

17. Chương 17

Cảm giác không được, việc mấy hôm này làm xem như vô ích.” Đạo diễn MV Tề Việt đã gần như đứng bên bờ vực của nộ hỏa.

“nhiều người như vậy, không lẽ không chọn được một người thích hợp đóng vai thiên sứ sao?” Âu Khải Ly bất giác hỏi.

“nếu như muốn đóng được một MV khiến người khác nhớ mãi thì tôi có thể nói là những người trước mắt đều không thích hợp.” Tề Việt thẳng thừng nói.

“vậy thì khó rồi đây.”

“có gì khó chứ, chẳng qua chỉ là một nhân vật phụ họa trong MV, không cần tiêu tốn chi phí thế.” Ca sĩ của bản ‘thánh âm’ Đông Nghi Mai một thân yếu diễm bước vào văn phòng.

“là phụ họa nhưng mà là phụ họa rất quan trọng.” Tề Việt liếc nhìn Đông Nghi Mai nói, “còn nữa, Đông tiểu thư, nếu như cô thật sự muốn đóng tốt MV này, vậy thì từ bây giờ trở đi hãy thay đổi phong cách ăn mặc của cô đi, MV của tôi cần là một thiếu nữ thuần khiết như nước, chứ không phải một vũ nữ yếu diễm.”

“ông—” Đông Nghi Mai cắn chặt răng, nhưng không thể nào trút giận được vì đối phương là đạo diễn nổi tiếng. Còn cô ta chẳng qua chỉ là một ca sĩ hạng 2 vô danh, tài nghệ là điều cần thiết nhất lúc này.

Và tài nghệ mà cô ta nhận định chính là— Hàn Âm Diệc.

Nhà viết nhạc thiên tài, giàu có, anh tuấn, tựa như là con cưng của thượng đế, cho nên mới có thể có được tất cả ưu điểm khiến cho nữ nhân đều phải nghiêng tâm, cho dù tính khí hằn không tốt nhưng mà— có ta tin rằng với mị lực nữ tính của mình, nhất định có thể khiến hấn cúi người dưới váy cô ta.

“Hàn tiên sinh, từ trước tới nay tôi đã rất mong được hát nhạc của anh, không ngờ rằng thật sự có cơ hội này.” Ông ọ đi đến trước mặt Hàn Âm Diệc, Đông Nghi Mai nở nụ cười đầy mị hoặc.

Người nhắm mắt giả ngu không thêm quan tâm cô ta.

Đông Nghi Mai gặp phải đình, cô ta vẫn không từ bỏ tiếp tục nói: “Hàn tiên sinh, bản nhạc lần này của anh thật sự là rất hay, tôi nhất định sẽ hát thật tốt. Đương nhiên, trong thời gian này anh tốt nhất có thể chỉ dẫn tôi một chút.” Vừa nói cơ thể yếu diễm vừa dựa vào người Hàn Âm Diệc.

Sái Dã bắt đầu đồng tình với Đông Nghi Mai, bởi vì kết cục lát nữa của cô ta cơ hồ có thể dự đoán được.

Quả nhiên không sai, Hàn Âm Diệc nhú mày, mùi nước hoa xộc mũi, còn có mùi phấn son, khiến hấn có cảm giác muốn lập tức đi khỏi!

Lời nhác mở mắt ra, hấn nhìn người nữ nhân đang đến gần, hỏi Sái Dã ngồi cạnh: “cô ta là ai?”

Thái độ của Đông Nghi Mai hóa thạch, “Hàn tiên sinh, tôi và anh mấy ngày trước có gặp nhau qua.”

“không nhớ.” Hấn sắc mặt không chút biểu cảm nói, “những nữ nhân như cô nhiều quá, tôi làm sao có thể nhớ hết vẻ mặt của từng người.”

Biểu cảm của cô ta ngày càng hóa thạch, so với lời nói của đạo diễn Tề Việt khi nãy, những lời hấn nói mới thật sự là ‘cay độc’.

“cô ta là ca sĩ hát bản ‘thánh âm.’” Sái Dã làm điệu bầu không khí nói.

“ồ.” Hàn Âm Diệc lãnh đạm đáp.

Khóe miệng Đông Nghi Mai miễn cưỡng nở nụ cười, “hàn tiên sinh, nếu như anh cảm thấy không nhớ được tôi thì chỉ bằng chúng ta tiếp xúc với nhau một thời gian thì có lẽ anh sẽ nhớ được.” Lời nói này cơ hồ đã ám chỉ rõ ràng.

Chân mày hắn nheo lên lộ vẻ không hài lòng, “Sái Dã.”

“gì?”

“quăng cô ta ra ngoài!”

“.....”

“phiền phức quá.” hắn trước nay ghét nhất loại nữ nhân phiền phức này.

Không ngoài dự kiến, 30 giây sau, Đông Nghi Mai bị ‘mời’ ra khỏi phòng hội nghị. Âu Ly Khải vốn dĩ còn mong ca sĩ dưới trướng có thể truyền ra chút phi tin với Hàn Âm Diệc, như vậy mới có thể tạo được tiếng vang. Và đương nhiên, nếu như ca sĩ có thể giữ được Hàn Âm Diệc thì càng tốt.

Nhưng mà theo tình hình trước mắt thì hy vọng này hoàn toàn tan biến.

Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên cửa phòng hội nghị bị một thân hình nhỏ bé đẩy ra, hai tay bưng chông tư kiệu nặng nề đi vào.

“Hiếu Linh, những tư liệu này....” Âu Ly Khải còn chưa nói hết, liền thấy Hàn Âm Diệc nhắm hướng nhân viên mình mà bước tới, giựt lấy tư liệu trong tay đối phương.

“ai để cô cầm nhiều rác như vậy?”

Hả? Rác? Có người xem những tư liệu chọn diễn viên là rác?

“còn nữa, cô không biết tìm người đi lấy cùng sao?” Hàn Âm Diệc tiếp tục nói.

“thời gian này, mọi người đều rất bận.” Phùng Hiếu Linh đáp.

“tôi rảnh.”

Nàng chớp chớp mắt, có chút ngờ hoặc đối với lời nói của hắn. “tôi biết anh rảnh, nhưng....”

“lần sau cần khiêng đồ thì cô có thể tìm tôi.” Dứt lời, Hàn Âm Diệc cầm tài liệu đi đến bàn hội nghị hỏi Âu Ly Khải: “muốn để ở đâu?”

“bàn....trên bàn được rồi.” Âu Ly Khải sững sốt đáp.

Tư liệu đặt trên bàn hội nghị, Hàn Âm Diệc kéo Phùng Hiếu Linh ngồi xuống cạnh hắn, “tôi phải ra ngoài.” Phùng Hiếu Linh vùng vẫy.

“cô chỉ cần ngồi bên cạnh tôi là được.” Hắn bắt ép nhân nàng xuống ghế, “nhìn xem, tóc cô rối cả rồi.”

“a? vậy à?” Phùng Hiếu Linh sờ tóc mình, hình như....có chút rối.

“đợi chút tôi chải lại là được.”

“không cần phiền phức vậy.” Hắn quay đầu nhìn chị Hoa trong phòng hội nghị: “cho tôi cây lược.”

“ồ, được...được” chị Hoa vô cố đưa hắn cây lược.

Hành động tiếp sau đó của Hàn Âm Diệc khiến tất cả mọi người trong phòng hội nghị ngẩn người.

Hàn Âm Diệc.....người nam nhân gây chấn động giới âm nhạc này, cứ nhiên.....cứ nhiên chải tóc ột nhân viên nhỏ.

Và nhân viên nhỏ này còn không biết tốt xấu kêu lên: “đau quá.....đừng có chải mạnh như vậy! I da.....đừng buộc chặt quá....”

5 phút sau, khi tất cả giày vò kết thúc, Phùng Hiểu Linh mới phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người tập trung lên người nàng.....ơ, hay nói nghiêm túc hơn thì nên nói là tập trung lên người nàng và Hàn Âm Diệc.

“xin....xin lỗi, tôi lập tức đi ra ngoài.” nàng vội vàng muốn chạy khỏi.

Nhưng chỉ một ánh nhìn của hấn khiến nàng ngoan ngoãn đông cứng.

“khục, khục, Hiểu Linh, tôi xem hay là cô ngồi xuống đi.” Âu Ly Khải nói. Mà khi này khiến cho Âu Ly Khải quá chấn động.

18. Chương 18

Người gốc cũng nhìn ra, địa vị của Phùng Hiểu Linh trong lòng Hàn Âm Diệc tuyệt đối không bình thường.

Nếu như lão đại đã mở miệng vậy thì Phùng Hiểu Linh đương nhiên không có phản đối.

“đây là tư liệu của những người tới phỏng vấn mấy ngày nay, đương nhiên, cũng có ảnh, nếu như trong này không chọn được người có thể đóng vai thiên sứ, vậy thì chúng ta có thể suy nghĩ xem có nên mời diễn viên trong ngành giải trí tới đóng vai này không.” Âu Ly Khải nói, đồng thời cũng phân phát tư liệu cho những người trong phòng hội nghị.

“người này không được.”

“người này cũng không, cảm giác già quá.”

“NO, loại người này không phải thiên sứ, nhìn sao cũng giống như đại ca xã hội đen.”

Mọi người lật xem tư liệu, thảo luận xôn xao.

Phùng Hiểu Linh nhìn Hàn Âm Diệc bên cạnh, hai tay hấn khoanh trước ngực, dựa người vào thành ghế, căn bản không muốn quan tâm những tư liệu này.

“Hàn, cậu không xem tư liệu sao?” Sái Dã hỏi.

“không hứng thú.” Hấn lười nhác trả lời.

Lời nói cuồng ngạo như vậy, cũng chỉ có Hàn Âm Diệc mới nói ra được một cách tự nhiên như vậy.

Lông mày dày rậm, ngũ quan lập thể, không phải có người nói có người đẹp, ngũ quan phân ra chưa chắc đã dễ nhìn, nhưng hấn bất luận là hợp lại phân ra đều rất đẹp.

Từ vị trí của nàng vừa đứng có thể nhìn thấy mặt nghiêng của hấn—chiếc cằm nam tính, chiếc cổ thon dài, yết hầu thỉnh thoảng chuyển động khiến người khác dễ liên tưởng.....

Không được, không được! Nàng là sắc nữ sao? Cứ nhiên nhìn yết hầu của nam nhân mà sinh ý nghĩ bậy?! Phùng Hiểu Linh vội vàng dời ánh mắt khỏi Hàn Âm Diệc, lướt lên phía trên.

Môi mỏng quyến rũ, sống mũi cao thẳng,.....

Lông mi dài quá! Lông mày thâm than. Vừa dài vừa cong, nhìn từ góc độ nghiêng càng rõ ràng, thần thái lười biếng, giảm bớt đi khí chất sắc bén, hấn như vậy bất giác khiến nàng nhớ đến cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy hình của hấn trên mạng.

Cao quý, ưu nhã giống như....

“tại sao không có ai có thể có được khí chất của thiên sứ?”

“dù sao đi nữa thiên sứ vốn dĩ là một quan niệm trừ tượng, hơn nữa thiên sứ trong bản nhạc này lại là loại ôn nhu lương thiện không thực hương lửa, tự khắc khó tìm.”

Mọi người tranh luận ồn ào.

“không đâu, tôi cảm thấy Hàn tiên sinh thích hợp đóng vai thiên sứ.” Lòng Phùng Hiểu Linh nghĩ vậy, cho đến khi phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía nàng thì nàng mới phát hiện mình không biết từ khi nào đã nói ra lời rồi.

Thiên sứ? Hàn Âm Diệc? Trời ơi! Đây cơ hồ là chuyện buồn cười nhất thế kỉ? Tất cả mọi người đều có cùng một ý nghĩ.

“xin lỗi!” Phùng Hiểu Linh lúc này rất muốn tìm cái động chui vào. Trời ơi, nàng khi nãy nói gì vậy nè? “khi nãy tôi chỉ nói cảm giác của mình thôi, mọi người cứ xem như...ơ, chưa nghe thấy gì.” Nàng vội vàng vẫy tay.

“thiên sứ à?” cảm giác được có âm thanh có hứng thú vang lên bên cạnh, Hàn Âm Diệc nhẹ nhàng nhấc mắt, “lần đầu tiên tôi nghe thấy có người nói tôi thích hợp đóng vai thiên sứ.”

Tất cả mọi người đều bắt giác nín thở, ánh mắt sạt sạt nhìn về phía Hàn Âm Diệc.

“nhưng mà cô quên rồi sao, tôi nói rồi, cô nên gọi tôi là Âm Diệc.” Hấn nói.

Âm Diệc? Không phải chứ! Ánh mắt của tất cả mọi người lại sạt sạt sạt nhìn về phía Phùng Hiểu Linh.

“.....ò, Âm Diệc.” Nàng lú lười gọi.”

“cô cảm thấy tôi thích hợp đóng vai thiên sứ?” hấn áp mặt sát nàng.

“ừ, rất.....thích hợp!” nếu như sắc mặt hấn ôn hòa hơn chút.

Gạt người, hấn rõ ràng thích hợp đóng ác ma, ‘dục vọng màu đỏ’ là biểu hiện rõ mồn một. Tất cả mọi người đều có ý nghĩ như thế.

Hấn hạ thấp ánh mắt, trầm tư một lúc, “nếu như là thiên sứ, thì cô sẽ không còn sợ tôi?”

“hả?”

“sợ thiên sứ không?”

Phùng Hiểu Linh theo trực giác mà lắc đầu, ấn tượng từ trước tới nay của nàng thiên sứ luôn ôn nhu, lương thiện.

“vậy sao? Thì ra cô không sợ thiên sứ, cũng đúng, nữ nhân thường không sợ thiên sứ.” Hấn tự nhủ, “vậy thì được, tôi sẽ đóng vai thiên sứ.”

Không phải chứ! Việc này quyết định quá thảo thúy rồi!

“Hàn tiên sinh, ngài.....ngài có cần suy nghĩ chút.”

“đúng vậy, dù sao ngài...cũng rất bận.”

“hơn nữa thiên sứ trong MV lần này, tính cách khác với tính cách thường ngày của ngài rất nhiều.”

Nhất thời, bốn phương tám phía âm thanh ập đến.

Hoàn toàn không quan tâm lời nói của nghĩ người nhiều chuyện này, Hàn Âm Diệc chỉ nhìn chăm chăm Phùng Hiểu Linh, “vậy cứ quyết định như vậy, tôi đóng vai thiên sứ, còn cô, sau này không được sợ tôi nữa.”

Cái gì? Ai quyết định với ai hả?

Nàng mở to mắt.

Nàng——căn bản không quyết định gì mà!

“tớ thật không ngờ rằng cậu lại đóng vai thiên sứ trong đoạn MV.” Trong biệt thự, Sái Dã đứng đưa ly rượu vang, “tớ còn tưởng từ sau ‘dục vọng màu đỏ’, cậu không còn hứng thú đóng MV rồi chứ.”

“đúng là không có hứng thú.” Hàn Âm Diệc một tay đặt lên phím đàn, một tay viết các nốt nhạc phổ.

“vậy thì cậu diễn vai này chỉ vì để Phùng Hiểu Linh không sợ cậu?”

“đúng.”

Sái Dã sững sốt, thì thầm nói: “Hàn, bây giờ tớ cuối cùng cũng xác định cậu thực sự yêu người nữ nhân này.”

“cho nên tớ không cho phép cô ấy sợ tớ.” Bởi vì hắn không thể chấp nhận được ánh mắt sợ hãi của nàng khi nhìn hắn.

“nhưng mà tớ rất hiếu kì, tại sao cậu lại yêu người nữ nhân như vậy?” Sái Dã hỏi.

“tớ cũng rất hiếu kì, có lẽ là vì cô ấy khác với những người khác, rõ ràng là sợ tớ gần chết, nhưng có lúc lại to gan dám đến gần.” Bất kể là vì trái bóng chày của người khác mà xông vào nhà của hắn, hay là bởi vì hắn đột nhiên bị ho mà hát, ”có lẽ là vì cô ấy hát rất hay

19. Chương 19

tiếng hát của cô ta?”

“rõ ràng là giọng bình thường không có gì kì lạ, nhưng khi hát lên lại có thể đoạt đi tâm tư người khác, rất kì diệu phải không.” Tay hắn lướt qua các phím của đàn, “cho nên tớ muốn độc chiếm. Muốn có được sự chú ý của cô ấy, muốn trong mắt cô ấy chỉ có sự tồn tại của tớ, muốn trong lòng cô ấy chỉ có mình tớ, không muốn chia cho người khác dù chỉ là một chút.”

“nhưng yêu là từ hai phía, nếu như cô ấy không yêu cậu thì sao?”

“vậy thì tớ sẽ dùng xích xiết chặt cô ấy bên cạnh tớ, như vậy cô ấy sẽ một bước cũng không rời, chỉ có tớ mới có thể thấy được tất cả những gì của cô ấy, mới có thể hoàn toàn có được cô ấy.” Muốn hôn khắp người nàng, muốn nàng thở dốc dưới người hắn, muốn tất cả những vui buồn đau khổ của nàng đều vì hắn mà bộc lộ. Muốn tất cả những gì của nàng, bất luận thể nào cũng muốn có được! (PP: ôi trời, cái này thì thiệt là quá bá đạo rồi!)

“việc này.....hơi quá điên cuồng.” Sái Dã thầm nói, tình yêu mãnh liệt như vậy, người nữ nhân nhất gan đó có chịu nổi không?

“cách nghĩ của tớ rất điên rồ phải không?” Hàn Âm Diệc cúi đầu, nhìn phím đàn trắng đen dưới tay mình, “có lẽ là rất điên rồ, bởi vì tớ căn bản chính là người nam nhân điên rồ mà!”

Đúng vậy, hắn đích thực là người nam nhân điên rồ. Sái Dã sửng sốt nhìn Hàn Âm Diệc, trong lòng thầm nghĩ. Quen biết Hàn Âm Diệc bao năm nay, tự khắc hiểu người nam nhân này, một khi đã xác định được thứ mình muốn, vậy thì nhân tố điên cuồng trong người hắn sẽ nổi dậy, khiến hắn bất chấp tất cả để đoạt được.

“vậy—nếu như cô ta yêu người khác?” y bất an hỏi.

Hàn Âm Diệc nhắm mắt lại, cây viết trong tay bị bóp nát.

“tớ sẽ hủy đi cô ấy.” Cho dù nàng cho hắn 99 điểm, chỉ cần một điểm không cho hắn, vậy thì hắn thà rằng hủy đi tất cả.

Thứ hắn muốn có là tình yêu tuyệt đối duy nhất.

Thiên sứ...nên là bộ dạng như thế nào?

Mặc áo lông vũ trắng, mái tóc vàng óng, con ngươi màu lam, nụ cười thuần khiết, đủ để khiến cho tâm hồn con người có được cứu chuộc.

Thiên sứ, là hình tượng mà người phương tây tưởng tượng ra.

Hắn rõ ràng là người phương đông, tại sao lại có thể giống như thiên sứ như vậy?

Phùng Hiểu Linh sửng sốt nhìn người nam nhân bị ống kính bao trùm, ngũ quan lập thể khiến cho tóc vàng màu lam không hề có chút cảm giác giả tạo. Hắn chỉ đứng ở đó thì đã giống như nguồn sáng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

“haiz, tôi thừa nhận, bề ngoài của Hàn Âm Diệc thật sự rất tốt, cũng rất hợp vẻ ngoài của thiên sứ, nhưng biểu tình của hắn, sao mà không giống như sự ôn nhu mà thiên sứ ‘nên có’.” Âu Ly Khả đứng cạnh Phùng Hiểu Linh nói.

“xin lỗi.” Nàng hổ thẹn cúi đầu. Đây là chủ ý của nàng, mới khiến cho cục diện trở nên như vậy, nếu như MV này bị đổ bể, đối với công ty chắc chắn sẽ tổn thất lớn.

“bây giờ nói cũng không có ích gì.”

“xin lỗi, xin lỗi.....” nàng cúi đầu gần sát đất, “nếu như....nếu như MV này đổ bể, tôi....tôi nguyện ý từ chức.....”

“nhưng mà nhìn theo góc độ khác thì, dù cho MV này có tệ đi chăng nữa, nhưng dù sao cũng là MV thứ hai của Hàn Âm Diệc bằng xương bằng thịt, nếu như có thể gây ra chút việc gì đó thì nhất định cũng sẽ rất thu hút ánh nhìn của người khác.”

“lão đại!” khoe miệng nàng co giật, không hổ là lão đại, phàm là việc gì cũng nhìn theo góc độ thương nghiệp.

Trước khi bỏ cảnh, Tề Việt nói với Hàn Âm Diệc, “tôi có xem qua MV ‘dục vọng màu đỏ’ của cậu, tuy hình tượng ác ma của cậu rất tốt, nhưng tôi hy vọng cậu nhớ, lần này cậu đóng vai thiên sứ, khác hoàn toàn với vai diễn lúc trước của cậu.”

“ông chỉ muốn nói vậy thôi?” hẳn không có hứng thú đối với những lời này.

“nếu như cậu đóng không đạt, thì cho dù cậu là Hàn Âm Diệc, tôi cũng sẽ đổi người.” Tề Việt nói.

“đợi khi ông có cơ hội ấy mới nói.” Trong mắt hẳn là một loại tự tin tuyệt đối.

Tề Việt bất giác sửng sốt, người nam nhân này, thật sự có thể đóng đạt vai thiên sứ không?

Nhưng trong phút giây Hàn Âm Diệc biến thành thiên sứ trước ống kính, Tề Việt bất giác cảm thấy mình lo lắng quá nhiều.

Khi ống kính chiếu thẳng vào hẳn, khi hẳn đứng trước mặt thiếu nữ, nụ cười ôn nhu khiến người khác khó mà tin, khi hẳn nhẹ nhàng nâng lọn tóc của thiếu nữ, cúi đầu hôn lọn tóc ấy, ôn nhu tựa thủy, nhưng lại mang vẻ mỉa mai.

Rõ ràng là làm theo kịch bản không nên có mỉa mai trên nét mặt của thiên sứ, nhưng Hàn Âm Diệc lại là một thiên sứ như thế.

Tuy nhiên không ai bảo ngừng, tất cả mọi người đều nín thở nhìn không chớp mắt.

Thiên sứ có sự mỉa mai cứ như vậy hôn tóc thiếu nữ, mãi không chịu buông. Tim nhảy loạn nhịp, chỉ là thiên sứ không hiểu sự dao động đó là gì. Còn cơ thể hẳn, biểu hiện của hẳn, lại hiện rõ sự dao động ấy.

So với kịch bản, biểu hiện này càng thu hút người khác, càng khiến người khác nhìn mãi không thôi.

Rất giống thiên sứ! Phùng Hiểu Linh không chớp mắt nhìn cảnh trong hội trường, lòng thầm tán thưởng. Hàn Âm Diệc đóng vai diễn thiên sứ rất ôn nhu, khác hẳn với ác ma trong ‘dục vọng màu đỏ’.

Nhưng tại sao rõ ràng là cao quý, ôn nhu vậy mà toàn thân phát ra mỉa mai, cứ như muốn nuốt chửng đối phương.

Cảnh trong vở diễn, toàn là hẳn chỉ đạo, bất luận là sự vuốt ve của hẳn, nụ cười của hẳn, hay là nụ hôn nhẹ của hẳn, đều thu hút ánh mắt của mọi người.

20. Chương 20

Thậm chí chỉ là động tay đưa tay cũng khiến người khác cảm thấy vô cùng quyến rũ.

Trong đầu nàng thậm chí bất giác tưởng tượng mình là Đông Nghi Mai đóng vai thiếu nữ kia.

Tim, nhảy nhanh quá, nàng thậm chí cảm nhận được ánh mắt của hẳn nhìn nàng thông qua ống kính.

Nhất định là hẳn diễn thiên sứ khiến nàng bất ngờ nên mới nghĩ nhiều như vậy, Phùng Hiểu Linh gượng gạo di chuyển ánh mắt đi nơi khác, không nhìn một nam một nữ dưới ánh đèn kia.

Đừng nhìn, đừng nhìn, tim sẽ hồi phục bình thường.

Đột nhiên, một tiếng động vang lên, người nam nhân đang vuốt ve mái tóc thiếu nữ đứng thẳng dậy, hoàn toàn không quan tâm là đang ghi hình, đi thẳng ra khỏi ống kính.

“Hàn...Hàn tiên sinh.” Mọi người đều ngẩn người.

Nữ chính trong ống kính càng sửng sốt nhìn thiên sứ khi này còn đầy vẻ mỉa mai hoặc, thoáng cái khuôn mặt đã lạnh lùng đi xuyên qua mình.

Hàn Âm Diệc bây giờ, không còn là thiên sứ trước ống kính mà là trở thành một thiên tài khiến người khác không thể nào nắm bắt.

Mộ âm ảnh áp sát Phùng Hiểu Linh, theo sau đó là âm thanh mang vẻ không vui: “tại sao lại di chuyển ánh nhìn?”

“hả?” nàng sửng sốt ngẩn đầu, bàng hoàng không hiểu.

“tại sao khi này không nhìn tôi?” Hàn Âm Diệc hỏi.

“anh....nhìn thấy rồi sao?” nàng hự tâm nuốt nước bọt.

“cô cho rằng tôi đóng cái MV này vì cái gì?” hấn nheo mắt nhìn nàng.

Nàng rất muốn hỏi nguyên nhân nhưng dưới ánh nhìn của hấn, lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng.

“tôi không cho phép cô di chuyển ánh nhìn đi nơi khác.” Hấn nâng cằm nàng lên nghiêm túc nói.

Cơ thể nàng bất giác bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, “hử? Tại sao?”

“bởi vì tôi để tâm!”

“để tâm?”

“ừ, rất để tâm.”

“ừ, rất để tâm.” Tay hấn lướt từ má xen vào tóc nàng, “cho nên sau này cô không được như khi này, nếu không....” sẽ như thế nào? Nếu như không hoàn toàn có được toàn bộ ánh nhìn của nàng, vậy thì hấn thà tự tay hủy đi tất cả.

Sự chú ý của nàng hoàn toàn tập trung trên tay của hấn, ngón tay thon dài, xen vào tóc nàng, giữ lấy đầu nàng, khiến nàng không cách nào di chuyển ánh nhìn đi nơi khác. Đừng, nàng không muốn nhìn hấn như vậy, như vậy sẽ khiến nàng sợ hãi.

Không giống như sự sợ hãi lúc trước, dường như có thêm chút gì đó.

Là sợ hãi? Sợ sẽ yêu hấn?

Trong mơ của nàng, chỉ muốn tìm một nhân viên bình thường, cùng nhau hẹn hò nói chuyện yêu đương, sau đó kết hôn sinh con.

Chim sẽ biến thành phượng hoàng, chỉ là câu truyện cổ tích. Còn nàng, sớm đã qua tuổi xem truyện cổ tích đó rồi.

Hấn liếc nhìn cơ thể run lên của nàng, “còn sợ tôi?”

“đúng....” Nàng đáp theo trực giác, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hấn thì vội đáp: “ơ, không, tôi chỉ....”

“Hàn Âm Diệc, cậu có biết là đang quay phim không hả?” Tề Việt tức giận chạy đến trước mặt hấn hét toáng lên.

“vậy thì đã sao?” hấn lãnh đạm hỏi ngược lại.

“thì đã sao? Cậu bỏ rơi thiếu nữ đáng ra được thiên sứ an ủi, chạy đến nói chuyện cùng cô đậu nha* này?”
(*: chúng ta thường gọi là giá, cùng thuộc hàng rau củ)

“tôi không phải đậu nha, tôi là Phùng Hiểu Linh nhân viên của công ty này.” Nàng phân bua nói.

Tề Việt có cảm giác tức muốn ói máu, bây giờ là lúc so đo việc dùng từ sao?

“đó là bởi vì khi nãy cô ấy không nhìn tôi.” Hàn Âm Diệc nói ra lí do.

Đương nhiên, lí do này đối với Tề Việt, lí do này thực sự là hoang đường, “chỉ vì cô ta không nhìn cậu, cho nên cậu mới bỏ hết tất cả mọi người chạy đến đây?!”

Trong ánh mắt của Hàn Âm Diệc hiện rõ ‘chính là như vậy’ bốn chữ.

Nếu như bây giờ có cái giếng ở đây, Tề Việt thề nhất định ông ta sẽ nhảy xuống, “vậy cậu muốn thế nào?” ông ta hỏi.

Hàn Âm Diệc chỉ vào chỗ trống ban cạnh đạo diễn nói: “chỗ đó có thể để bàn ghế chứ.”

“có thể.” Tề Việt gật đầu, tuy không hiểu đối phương có ý đồ gì mà đột nhiên hỏi việc này.

“vậy được, đặt bàn ghế ở đó, sau đó cho cô ấy ngồi.” Vươn tay một kéo, Hàn Âm Diệc kéo lấy vai của nữ nhân nào đó đến trước mặt.

“cô ta?” Tề Việt hét lên.

“tôi?” Phùng Hiểu Linh cảm thấy mình đang nhìn thấy Juliet không phải đang tương hội với Romeo mà là quái vật Shrek

Nàng, có lẽ còn nằm mơ chẳng.

21. Chương 21

Tiếc là, sự thật cuối cùng cũng là sự thật. Một chiếc bàn nhỏ, một chiếc ghế nhỏ, Phùng Hiểu Linh bắt đầu cùng đạo diễn cùng lĩnh và cư mà sinh nhai.

Vị trí này, ánh nhìn rất tốt, có thể nhìn rõ mọi góc độ của mỗi cảnh diễn, đương nhiên, người khác cũng có thể nhìn nàng rõ ràng.

Và sau ngày hôm ấy, cơ hồ người của toàn công ty đều phút chốc định một vị trí mới cho nàng.

Và vị hàng xóm kế bên, tự khắc là Hàn Âm Diệc.

“Hiểu Linh, nghe nói cậu và Hàn Âm Diệc rất thân thiết?” một vị tiểu thư đứng quầy chạy đến hỏi.

Thân thiết? Vẫn còn ổn thôi. “tôi và anh ta chỉ là quan hệ....bình thường....”

“tôi rất muốn có chữ kí của anh ấy, làm phiền cô giúp nhé!” một tấm bảng kí tên nhét vào trong tay nàng.

“Hiểu Linh.” Chị Hoa thư kí đi đến.

“có chuyện gì vậy chị Hoa?”

“lần quảng cáo này, chúng ta cần Hàn tiên sinh là tuyên cáo, cho nên cần mới anh ta chụp một tấm áp phích, em hãy đi nói với anh ta một tiếng nhé!”

“hả? Em đi?”

“ngoài em ra thì còn ai đi nữa! Nếu thành công, chị sẽ bảo ông chủ tăng tiền thưởng cuối năm cho em.”

Việc này....không phải vấn đề tiền thưởng cuối năm, thật sự không phải! Tiếc là còn chưa đợi nàng nói hết, chị Hoa đã vỗ mong biến mất.

“Phùng Hiểu Linh!” đạo diễn tức giận hầm hầm đi đến.

“đạo diễn hảo.” Nàng cẩn trọng nói.

“hảo gì mà hảo, tên Hàn Âm Diệc cư nhiên nói một rồi, hần hôm nay mới quay có vài cảnh! Cô lập tức đến phòng nghỉ ngơi bảo hần ra đây tiếp tục quay ngay!”

“tôi làm được sao?”

“nếu cô không được thì cả công ty này không ai được rồi!” Tề Việt vừa nói vừa đá Phùng Hiểu Linh vào trong phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng nghỉ ngơi, Hàn Âm Diệc đang nhắm mắt nằm trên ghế sofa.

Nên gọi hần dậy? Nếu như hần nổi giận thì sao? Nhưng nếu không gọi hần dậy, hình như đạo diễn sẽ nổi giận!

Phùng Hiểu Linh trái phải đều khó khăn, người bắt tri bắt giác đi đến bên sofa.

Nhìn hần ngủ đẹp tựa bức tranh, khiến người khác không nhẫn tâm làm phiền.

Nàng cúi người, dùng âm thanh rất nhỏ nói: “Hàn.....”

Đột nhiên, một cánh tay đưa ra, ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào ghế sofa. Không đợi nàng kịp định thần, đầu hần đã gối trên đùi nàng.

“gọi tên tôi.” Hần nói.

Lúc này nàng đột nhiên mừng rỡ vì hần không mở mắt nếu không hần nhất định sẽ thấy bộ dạng thảm bại của nàng.

“Âm Diệc.” Tiếng nàng so với muỗi còn nhỏ hơn.

“cơ thể cô mềm mại thật.” Tay hần thu chặt lại, “cơ thể nữ nhân đều mềm mại như cô sao?”

“anh chắc là ôm qua rất nhiều nữ nhân.” Nàng liếm môi. Cho nên—không cần dùng ngữ khí của cách thức nói chuyện này với nàng.

“không có.” Hần lãnh đạm đáp.

“cái gì?”

“tôi không có ôm qua rất nhiều nữ nhân, đều là do nữ nhân tự động áp đến, ngoài đóng MV ra, tôi chưa từng chủ động dang tay ôm bất kì nữ nhân nào.” Hần ngửi mùi hương nhẹ nhẹ toát ra trên người nàng.

“sao có thể chứ!” nàng kinh hô.

Mâu dài hẹp mở ra, nhìn nàng chính diện.

“cô là người đầu tiên, khiến tôi có cảm giác đặc biệt.” Hàn Âm Diệc nói.

Đặc biệt....sao? mắt nàng không biết là nên liếc đi đâu!

“đúng...đúng rồi, đây là bảng kí tên.” Nàng đột nhiên lấy từ trong người ra một tấm bảng kí tên, lúng túng nhét cho hần, “Phương Phương trước quây muốn anh kí tên.”

“ò.” Hần ngồi thẳng người, rút cây viết mực tùy thân ra, tùy ý kí vào tấm bảng kí tên.

“còn....còn có, chị Hoa nói, lần tuyên cáo này, hy vọng anh phối hợp chụp một tấm áp phích.” Nàng tiếp tục tìm chủ đề để nói, nếu không sẽ khiến nàng có cảm giác tay chân lúng túng.

“tiếp theo thì sao, cô còn gì muốn nói không?” hần ung dung đợi nàng tiếp tục.

“còn nữa—anh nên đi đóng MV đi!” nàng cơ hồ nhắm mắt lại, dùng toàn bộ sức lực nói ra mấy chữ này.

“nếu như tôi làm theo lời cô nói, cô sẽ thuộc về tôi chứ?”

Hả?

Nàng hoàn toàn không hiểu ý của hần.

“những gì cô nói tôi hoàn toàn có thể làm được, hơn nữa còn có thể làm hoàn mỹ, như vậy cô sẽ thuộc về tôi?” hần chỉ là rất đơn thuần hỏi một vấn đề rất đơn giản.

“tôi...tôi không biết.” Hoặc phải nói là, nàng căn bản không biết phải trả lời hần thế nào.

“sao không biết? Đây không phải là một vấn đề rất đơn giản sao? Cứ như $1+1=2$, $2 \times 2=4$ vậy.”

Làm ơn, căn bản không phải vậy!

“trả lời tôi, nói cho tôi biết đáp án của cô!” giọng nói của hắn thì thầm bên tai nàng.

Phùng Hiểu Linh co cổ lại, khấn trương không biết nên làm gì.

Nàng lại sợ hắn sao? Mắt hắn bắt giắc nheo lại. Bất cứ ai cũng có thể sợ hắn, nhưng nàng thì không thể!

“cô đang khấn trương gì vậy?” hắn ép nàng co vào trong sofa.

Khấn trương? Nàng là khấn trương.

“hay là sợ hãi?” ngón tay thon dài ôm thân hình nhỏ nhắn vào lòng mình.

Sợ hãi, có lẽ có chút.

“hay là muốn toàn thân run lên lần nữa?” ra sức ôm lấy eo nàng, cứ như muốn hòa cả người nàng vào lòng hắn, “không lẽ tôi diễn thiên sứ còn chưa thể khiến cô không sợ tôi nữa sao? Tại sao cô cứ một rồi hai rồi ba lần sợ tôi?”

Đau quá! Lưng nàng hình như sắp bị hắn ép gãy.

“nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào, cô mới không sợ tôi nữa? Cô nói tôi thích hợp diễn thiên sứ, tôi đã diễn, cô nói muốn tôi kí tên, tôi cũng kí.”

Hô hấp...nàng ngay cả hô hấp cũng sắp không được nữa rồi. hắn ôm chặt quá, cánh tay ôm lấy eo nàng cứ như là sắp thép.

“ngay cả lúc tôi diễn thiên sứ, cô cũng nhìn đi nơi khác?”

Không...không phải, nàng nhìn đi nơi khác là bởi vì—

“tôi chưa từng thấy qua thiên sứ có vẻ ngoài mị hoặc, cho nên.....tim nhảy rất nhanh khiến tôi rất ngại.” Nàng thành thật khai báo.

Cánh tay nơi eo bỗng dưng nói lỏng, cảm giác ngộp thở phút chốc biến mất.

“tôi diễn thiên sứ khiến cô cảm thấy ngại?” hắn khẽ nghiêng đầu qua, nhìn chăm chăm nàng nói.

“ừ.” mặt nàng vì thiếu oxy mà từ trắng chuyển thành đỏ ửng.

“tim đập rất nhanh à?”

“...ừ.”

“còn nhanh hơn bây giờ?”

“gần như vậy, nhưng nhanh hơn...một...một chút.”

chỉ đơn giản vài câu của nàng, sự lo lắng, không vui trong lòng hắn hoàn toàn biến mất. thật là đáng yêu, còn có âm thanh mê người khiến hắn hoàn toàn muốn độc chiếm, “Linh, nhanh một chút nữa đi! Làm cho tim cô nhảy nhanh hơn nữa, như vậy tôi sẽ càng vui hơn.”

Vui đến mức— — không gì sánh bằng.

bởi vì sự hợp tác của Hàn Âm Diệc, việc quay phim thuận lợi hơn rất nhiều.

và mỗi khi đến ngày quay phim, phàm là nhân viên nữ của công ty, bất kể là có kết hôn hay chưa, đều nghĩ đủ mọi cách đến trường quay.

“thật là hạnh phúc a!”

“tôi lần đầu tiên cảm thấy thật may mắn khi mình có thể làm nhân viên của công ty này.”

“tôi thiệt là mong mình có thể trở thành nữ chính, được Hàn Âm Diệc ôm a!”

Những lời này trước đây không hiếm ở trường quay.

“Hiểu Linh, nếu như không có Hàn Âm Diệc thì có lẽ tôi không dám tưởng tượng cảnh mình có thể đào tạo được một minh tinh là cảm giác thế nào.” Âu Ly Khải nói với Phùng Hiểu Linh, “chọn ra Đông Nghi Mai, là bởi vì tôi cảm thấy cô ta có tố chất trở thành minh tinh, thân hình, tướng mạo đều không tệ, hơn nữa lại có năng khiếu âm nhạc, ca hát cũng không tồi. nhưng chỉ dựa vào những thứ này thì không đủ trở thành minh tinh, minh tinh còn cần may mắn.”

“lão đại?”

“vào Hàn Âm Diệc chính là người đem lại vận may cho công ty ta!” Âu Ly Khải tiếp tục nói, “từ khi hắn ta đến công ty, cả công ty dường như đầy sức sống, mọi người đều cố gắng hết sức, đều hy vọng có thể cống hiến một phần sức mình cho công ty.”

22. Chương 22

Là vậy sao? Ánh mắt Phùng Hiểu Linh bắt giắc liếc nhìn các đồng sự xung quanh.

Thì ra, họ chỉ ngày qua ngày làm việc, rất ít thấy trên mặt mọi người có nhiều nụ cười như vậy. Nhưng nay, trên mặt họ, nụ cười rất tươi, hơn nữa còn đầy hy vọng.

Mọi người cùng vì đoạn MV mới mà cùng nỗ lực.

“nói thật, tôi rất cảm kích hắn ta.” Âu Ly Khải nói ra lời trong lòng mình.

Cũng đúng, theo góc độ nào đó, Hàn Âm Diệc cơ hồ có thể nói là đại ân nhân của công ty.

Cho nên...nàng không thể xem hắn là một người đáng sợ! Phùng Hiểu Linh trong lòng thầm đưa ra quyết định. Nàng— nhất định phải cảm ơn hắn bằng lòng, cảm ơn hắn đã giúp công ty.

Nhưng nghĩ thì dễ, tới lúc làm, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Khả Chân!” Sáng chủ nhật, nàng xông vào phòng bạn tốt, lôi người nữ nhân còn chìm trong mộng đẹp dậy, “tớ có việc muốn hỏi cậu!”

“Hiểu Linh, tớ còn chưa đói, đợi khi nào tớ ngủ đủ thì cậu hãy hỏi thực đơn hôm nay tớ muốn được không?” Triệu Khả Chân ngáp dài, vùi đầu vào chiếc gối trong tay, định tiếp tục ngủ.

“tớ không hỏi cậu cái này!”

“Ồ? Vậy là gì?” cô ta miễn cưỡng mở mắt.

“tớ định cảm ơn một người, nhưng không biết phải làm gì.”

“cảm ơn à, vậy thì mua thứ hắn thích là được.”

“nhưng tớ căn bản không biết hắn thích gì?” nghĩ kỹ thì mới phát hiện hình như nàng căn bản không biết sở thích hắn.

“vậy thì mua thứ hắn không ghét là được.”

“tớ...tớ cũng không biết hắn không ghét cái gì.” Nàng đáng thương nói.

Triệu Khả Chân á khẩu liếc nàng, “cậu xác định là muốn cảm ơn hắn thật à?”

“đương nhiên! Vốn dĩ...tớ chỉ vì ấn tượng phim ảnh, đã cho rằng hắn là người đáng sợ, nhưng đánh giá con người qua vẻ bên ngoài là không đúng, kì thực hắn là một người rất tốt, cho nên...cho nên...” Nàng muốn cảm ơn hắn, đồng thời cũng muốn nói một tiếng xin lỗi, nàng sau này sẽ không sợ hắn nữa.

“nếu như vậy, thì cậu hãy tặng thứ mà cậu cảm thấy tốt đi, nếu như là người tốt thì dù cậu tặng hắn chỉ là một cậu cảm ơn, tớ nghĩ hắn cũng cảm thấy vui.”

“Khả Chân!” lời của Triệu Khả Chân khiến Phùng Hiểu Linh nhất thời có cảm giác á khẩu.

“còn có...”

“cái gì?”

“tớ bây giờ muốn ngủ, đừng đến làm phiền tớ.”

“.....”

“anh là người tốt, nếu như không có anh, công ty chúng ta chắc sẽ như lão đại nói, cả đời cũng chỉ là công ty tầm thường.”

“.....” người tốt, là hần sao?

“từ nay về sau, tôi sẽ nỗ lực phối hợp cùng anh, bất kể là bản nhạc nào, tôi cũng sẽ hát thử, hát bao nhiêu lần cũng được, cho đến khi anh cảm thấy bản nhạc không cần chỉnh sửa mới thôi.”

“.....” vậy sao? Vậy thì không còn gì bằng nữa, nhưng mà tiếng hát của nàng, chỉ có mình hần mới có thể thưởng thức.

“cuối cùng, chấm hết!” Phùng Hiểu Linh thở hồng hộc nói hết, lẳng lặng nhìn phản ứng của đối phương.

Hàn Âm Diệc hất mái tóc trước trán, “cô tối như vậy chạy đến biệt thự của tôi chỉ để nói những thứ này?”

“a, còn nữa!” nàng đột nhiên lôi túi xách sau lưng đến trước mặt, mở dây kéo, lôi ra một túi thuốc lớn, “đúng rồi, gần đây thời tiết chuyển lạnh, tôi thấy nhà anh không có chuẩn bị thuốc gì, cho nên đã mua một ít thuốc thường dùng đến.”

“tôi không hay bệnh.” Hần liếc mắt nhìn đồng thuốc nói.

“tôi biết, nhưng vạn nhất bị ho hay cảm thì sao, chí ít bệnh nhỏ sẽ không thành bệnh nặng mà! Chuẩn bị một ít ở nhà vẫn tốt hơn.”

“cô—” nàng lo lắng cho hần sao? Thân hình nhỏ bé này lại mang nhiều thuốc vậy, “tại sao cô lại quan tâm tôi?”

“hả? Tôi, tôi là....” Mặt nàng đỏ bừng, nhất thời không biết nên nói gì, “có lẽ....có lẽ là tôi nhiều chuyện, anh nói anh không hay bệnh, có lẽ căn bản không cần đến mấy thứ thuốc này.”

Nàng vội vàng thu lại túi thuốc, nhưng lại bị tay hần giữ lại. Sức lực mạnh mẽ, độ ấm từ lòng bàn tay hần truyền đến bàn tay nàng.

“tôi rất thích.” Hàn Âm Diệc đi đến trước mặt Phùng Hiểu Linh, cúi người, ánh nhìn ngang bằng với nàng.

“thật sao?”

“ừ.” Tại sao ngay cả thái độ kinh hãi của nàng cũng đáng yêu vậy chứ? Mang chút nụ cười e thẹn, khiến hần muốn hoàn toàn có được, “tôi có gạt qua cô chưa?”

Việc này thì không. Phùng Hiểu Linh lắc đầu.

“sau này cô thật sự không còn sợ tôi nữa?” Hàn Âm Diệc hỏi.

“không đâu.” Nàng thành thật đảm bảo.

“cho dù tôi cách cô gần như vậy mà nói chuyện?” hần áp gần nàng, mũi cơ hồ chạm vào mũi nàng.

Hơi thở ấm áp, nàng có thể dễ dàng cảm nhận được. Nàng thậm chí có thể nhìn rõ thần sắc của bản thân từ con ngươi của hần. Không được sợ hãi!

“đúng!” nàng lớn tiếng đáp.

“cho dù tôi dùng tay chạm vào cô?” theo sau giọng khàn, ngón tay hần di chuyển trên mặt nàng, từ gò má đến mày, đến trán, đến mũi, đến môi. Sự ấm áp từ ngón tay lướt qua môi không ngừng truyền lại.

“...đúng.”

“cho dù là tiếp xúc thân thể?”

Hả?

Không đợi nàng có phản ứng gì, cơ thể hắn đã áp lên người nàng, hai người cùng ngã dưới đất.

“cho dù như vậy, cô cũng không sợ hãi chứ?” một tay hắn gối sau đầu nàng, một tay ôm lấy eo nàng hỏi.

Sợ thì không có, nhưng vấn đề là tư thế này quá ám muội a! cứ như là hành động của tình nhân với nhau, “Hàn tiên...”

“lại quên rồi sao? Là Âm Diệc.” Hắn ngắt lời nàng.

“hành động như vậy của anh rất dễ khiến người khác hiểu lầm!” nàng vội vã nói.

“hiểu lầm cái gì?”

“nói tóm lại....ơ, chúng ta không phải là bạn trai bạn gái của nhau, không được làm như vậy!” nàng cố sức nói hết lời mình.

“vậy à?” Hàn Âm Diệc thầm nói, hắn không có loại khái niệm này, không lẽ trong quan niệm của người bình thường, chỉ có bạn trai bạn gái của nhau mới có thể làm việc này? “cô biết không? Tôi từ trước đến nay không phải người tốt.” Nhưng nàng lại không chỉ một lần nói hắn là người tốt.

Không lẽ nàng không nhìn ra, tất cả những gì hắn làm đều là vì nàng sao?

“nhưng tôi cảm thấy anh phải a!” nàng đáp. “hơn nữa không chỉ là người tốt, mà còn là một người rất tài hoa.”

“ô?”

“anh biết không? Mấy ngày nay tôi đều tìm các bài hát của anh ra nghe đấy, thật sự rất hay!” tất cả nhạc của hắn đều mang phong cách cá nhân mãnh liệt, bất kể là nhạc trữ tình hay nhạc điệu sôi động, đều khiến người khác không chỉ muốn nghe một lần.

”cô thích nghe nhạc của tôi?”

“thích a, thật sự rất thích!”

Thật kì lạ, rõ ràng chỉ là câu tán thưởng thông thường nhưng âm thanh khen ngợi lại khiến hắn cảm thấy có hiệu quả hơn bất cứ ai. Rất vui, chỉ một câu nói của nàng, đã có thể khiến hắn vui như vậy.

Hắn—quả nhiên là rất yêu người nữ nhân gốc gác này, yêu vô cùng.

“nói thêm lời tán thưởng tôi nữa, tôi rất thích nghe cô nói vậy.” Hàn Âm Diệc áp sát tai Phùng Hiểu Linh nói.

Hử? Tuy rằng cảm thấy lời của hắn rất kì lạ, nhưng nàng vẫn làm theo, “anh rất lợi hại, trẻ như vậy mà có thể tự tạo ra mảng trời của riêng mình, có rất nhiều tạp chí đều nói anh là một thiên tài, là niềm kiêu hãnh của Châu Á...”

Phùng Hiểu Linh không ngừng nói, sau đó nàng thấy khuôn mặt tuần mi của Hàn Âm Diệc nở nụ cười nàng chưa từng thấy.

Đó là—nụ cười mang tua trẻ con. Khác hẳn so với sự cao ngạo lãnh khốc thường ngày của hắn, hắn bây giờ, phẳng phất cứ như biến thành một người khác.

23. Chương 23

Đáng yêu quá!

Trong đầu nàng bỗng dưng hiện ra từ này. Tuy người nam nhân như hắn nhìn sao cũng không hợp với từ đáng yêu, nhưng lúc này, nàng cảm thấy như vậy.

Í, nếu như để Huệ Huệ và Khả Chân biết được, chắc chắn sẽ cười nhạo nàng.

“nói thêm nữa.” Hàn Âm Diệc yêu cầu.

Được thôi, nàng nói nữa! Phùng Hiểu Linh tiếp tục công cuộc phun nước bọt.

Còn Hàn Âm Diệc thì nghiêng người lắng nghe.

.....

15 phút sau—

“nói nữa đi, tôi còn muốn nghe thêm.”

“vậy...vậy sao?”

.....

30 phút sau—

“được chưa vậy?”

“còn chưa đủ, tôi còn muốn vui nữa.”

“.....” ý là còn muốn nàng nói tiếp sao?

.....

Một tiếng sau—

“tôi...tôi nói hết rồi.” nàng cơ hồ tóm gọn những tư liệu điều tra được nói hết từ khi hấn sinh ra đến khi vào mẫu giáo cho đến lúc ra nước ngoài thành bài luận văn, “có thể cho tôi uống nước không?”

“khát nước à?”

“ừ.” Nàng đỏ mặt gật gật đầu, phun nước bọt cả tiếng đồng hồ, không khát mới lạ.

Hàn Âm Diệc đứng dậy, rót ly nước cho Phùng Hiểu Linh. Nàng ừng ực uống điên cuồng.

Hấn lặng lẽ nhìn nàng, bất giác nói: “chúng ta quen nhau đi.”

Phụt!

Nước từ miệng nàng phun ra vô số, ngay cả khoe miệng cũng dính phải nước.

“nếu như quen nhau, thì có thể làm như vậy.” Hấn nghiêng người, le lưỡi liếm giọt nước đọng trên khoe miệng nàng.

Phùng Hiểu Linh ngẩn người.

Thượng đế! Hấn đang nói chuyện cười hay nhất của thế kỉ sao?

Quay MV, Đông Nghi Mai không phải là lần đầu, nhưng từ trước đến nay chưa từng có lần nào khiến cô ta tâm thần hồi hộp vậy.

Trong phòng hóa trang, Đông Nghi Mai liếc nhìn người đã hóa trang xong, thay cả y phục, đang hai tay vòng trước ngực ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần – Hàn Âm Diệc. Hấn căn bản không có chút khấn trương, hay là nói, đối với sự thành bại của đoạn MV này, hấn căn bản không quan tâm.

“Đông tiểu thư, như vậy được chưa?” nhà hóa trang hỏi.

“được rồi.” Đông Nghi Mai nhìn dung mạo thuần khiết trong gương gật đầu. Không còn gì nghi ngờ nữa, hóa trang quả là một việc rất thần kì, có thể khiến nữ nhân có tuổi trở nên nhỏ hơn, “tôi muốn xem lại kịch bản, làm phiền cô hãy ra ngoài trước đi.”

“được.”

Nhà hóa trang rời khỏi phòng, Đông Nghi Mai, không có lấy quyển kịch bản bên ghế, mà quay người về phía Hàn Âm Diệc.

Hấn ngủ, cư nhiên vẫn tuần mi khiến người khác choáng ngợp. Đôi môi gợi cảm, hôn không biết có vị như thế nào?

Ngón tay, bất giác đưa ra, cô ta muốn....muốn chạm vào đôi môi đó, muốn cảm nhận sự ấm áp từ đôi môi ấy....

“tôi không có cho phép cô chạm vào tôi.” Âm thanh lạnh lùng vang lên, dọa cô ta giật cả mình.

“anh tỉnh rồi?”

“hay là cô hy vọng tôi bẻ gãy ngón tay này của cô?” ánh mắt hắc liếc nhìn ngón tay của cô ta cơ hồ sắp chạm vào hấn.

“đừng...đừng đùa vậy.” Đông Nghi Mai cố gắng nở nụ cười.

“tôi không có hứng thú đùa, hay là nói, nếu như tôi bẻ gãy ngón tay của cô, cô sẽ biết tôi có đang đùa hay không.”

Ánh mắt lạnh lùng, ngữ điệu lạnh mạc. Hấn—là nói thật! Trong đầu Đông Nghi Mai thoáng qua cách nghĩ này, giống như phản xạ tự nhiên, tay cô ta vội rút lại ra sau đầu.

Không khí đều như mang cảm giác nặng nề.

Tìm chủ đề nói chuyện, nhất định phải khiến hấn cảm thấy hứng thú.

“Hàn tiên sinh, mấy ngày nay quay MV, anh diễn thiên sứ rất tốt.” Đông Nghi Mai nói.

“vậy thì đã sao?”

“ngay cả tôi, dù biết chỉ là diễn, nhưng cũng rung động đấy.”

“.....” vô vị, hấn chỉ cần một mình Linh vì hấn mà rung động là được.

“không biết Hàn tiên sinh có bạn gái chưa?”

“việc này có liên quan gì cô?”

“hôm nay trong nội dung quay phim, có màn hôn nhau, nếu như anh đã có bạn gái, tôi e là anh sẽ ngại.” Cô ta đã kích nói.

“hôn nhau?” hấn không nhớ lúc trước có màn này trong kịch bản.

“là đạo diễn mới thêm vào.”

“nếu như cảm thấy MV này cần hôn nhau thì cứ hôn.” Hấn lãnh đạm nói.

“anh đồng ý?” cô ta vui mừng.

24. Chương 24

Thật là vấn đề kì lạ. Hàn Âm Diệc lười biếng nhấc mắt, hấn tại sao lại không đồng ý chứ? Đối với hấn, việc này chẳng qua chỉ là một phần trong công việc, và hôn nhau cũng chỉ là một động tác đơn giản.

Hấn chỉ cần cúi đầu, chạm vào hai môi của người khác mà thôi. Thật là quá đơn giản.

Quen nhau? Quen nhau? Nàng và Hàn Âm Diệc quen nhau? Làm ơn, nàng có làm thế nào cũng không dám tưởng tượng ra cảnh ấy.

Bầu trời xanh thẫm, thanh tịnh khiến người thở dài, một đám mây trắng như tơ lụa, mang một cảnh sắc nói không nên lời. Ánh mặt trời nhu hòa chiếu rọi lên bãi cỏ xanh nõn, cách đó không xa là một cây cao to sừng sững, tán lá xanh lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Phùng Hiểu Linh quỳ trên bãi cỏ ngoại ô, nhìn cảnh sắc như tranh mà cảm thán vô hạn.

Từ lúc nào nàng bắt đầu biết đa ưu đa sầu vậy?

“Hiểu Linh, em còn ngăn người ở đây à? Lát nữa là quay MV rồi, nếu như em đến trễ, đến lúc đó đạo diễn lại tìm em khắp công ty.” Chị Hoa đi đến nói.

“em biết rồi.” nàng vô nại đứng dậy. Đương nhiên, nguyên nhân thật sự đạo diễn tìm nàng là vì, chỉ vì nếu nàng chưa xuất hiện tại trường quay, thì Hàn Âm Diệc sẽ không chịu vào vị trí.

Hai người cùng nhau đi về phía địa điểm Hàn Âm Diệc quay hình.

“xem ra em đang có tâm sự.” Bước chân chị Hoa ngừng lại, đột nhiên nói.

“chị nhìn ra sao?” nàng ngạc nhiên.

“đương nhiên, trên mặt em ghi rõ, gặp phải chuyện phiền phức gì sao?”

Chuyện phiền phức....ừm, có thể cho là vậy.

“chị Hoa, nam nhân và nữ nhân quen nhau, chỉ là vì làm việc thân mật hơn sao?”

“việc thân mật hơn? Ý em là gì?”

“đó là....như là ôm a, vuốt ve, hay là....ơ, hôn nhau.”

“sao em lại nghĩ như vậy? Chị nghĩ đa phần nam nhân là yêu người nữ nhân đó, mới quen với người đó, nhưng chị không ngoại trừ một bộ phận ít nam nhân không vì yêu.”

Yêu? Hàn Âm Diệc làm những hành động như vậy với nàng là vì yêu nàng? Phùng Hiểu Linh bị suy nghĩ trong đầu mình dọa phải. Cho đến khi nàng ngồi bên cạnh đạo diễn, nhìn cảnh quay trong MV, nàng vẫn nghĩ về vấn đề này.

Vô cớ, hề nghĩ tới Hàn Âm Diệc có thể yêu nàng, nàng bỗng dưng cảm thấy vui.

Trời ơi, nàng nhất định là bị chứng hoang tưởng rồi! nàng cố sức lắc đầu, hắt đi qua rất nhiều nơi, trong đầu của hắt, có thể có nhiều nữ nhân xinh đẹp vây quanh. Nữ nhân đẹp nào hắt chưa gặp qua, sao lại yêu nàng chứ?

Cho nên—nàng chỉ là người dễ hắt giết thời gian rảnh rỗi thôi.

Cho nên—lời của hắt, không có bất kỳ ý nghĩa đặc biệt nào.

“được, màn tiếp theo quay cảnh hôn nhau, tôi hy vọng hai vị có thể bồi dưỡng cảm xúc trước.” Đạo diễn Tề Việt đi đến trước mặt Hàn Âm Diệc và Đông Nghi Mai nói.

“không cần thiết để bồi dưỡng cảm xúc, cứ trực tiếp quay đi.” Hàn Âm Diệc không kiên nhẫn nói.

“đương nhiên, tôi cũng không vấn đề gì.” Đông Nghi Mai vội vàng nói, cô ta đợi giây phút này từ lâu rồi.

“vậy thì được, tiếp tục.” Nếu như hai nhân vật chính đều nói vậy, ông ta cũng không có lí do gì phản đối.

“Hàn, cậu định quay cảnh hôn thật sao?” nhìn từ đầu tới cuối Sái Dã cuối cùng cũng lên tiếng.

“chỉ là hôn nhau, không có vấn đề gì.” Hàn Âm Diệc không quan tâm nói.

“.....” Sái Dã đỡ họng quay qua nhìn Phùng Hiểu Linh đang ngẩn người. Thật là không có vấn đề gì sao? Hy vọng là vậy. Thở dài một hơi, y đi qua vỗ vai đối phương, “yên tâm, chỉ là cảnh hôn thôi.”

“tôi...tôi biết.” Phùng Hiểu Linh nhìn Sái Dã, “trong ‘dục vọng màu đỏ’ cũng có rất nhiều cảnh hôn, màn hôn này, nhất định có hiệu quả cao.” Nàng cắn bản không muốn nói, nàng muốn nói là....nàng muốn nói....

Ánh đèn bắt đầu tối dần, âm thanh ở trường quay cũng bắt đầu yên lặng. Thiếu nữ nằm dưới cây, đang ngủ, còn thiên sứ nhẹ nhàng đi đến, nhìn thiếu nữ. Thứ thiên sứ cần rất nhiều, thiên sứ không nên chỉ yêu tuyệt đối một người, những điều này thiên sứ biết, nhưng thiên sứ lại không thể khắc chế được dục vọng trong nơi sâu thẳm trong thâm tâm.

Thiên sứ từ từ thi triển phép thuật, khiến thiếu nữ chìm vào giấc ngủ trong phút chốc, thiên sứ có thể hôn lên môi thiếu nữ, nụ hôn mang tình yêu áp lên môi của thiếu nữ.....

Thái độ của hắt, động tác của hắt, nhất cử nhất động của hắt, đều phẳng phất như nói với người khác, hắt đối với thiếu nữ này có dục vọng.

Tim bỗng nhói đau, hai tay Phùng Hiểu Linh nắm chặt áo trước ngực, cứ như có một tảng đá lớn trong lòng, khiến nàng không thể thở nổi.

Thật kì lạ, nàng cứ nhiên cảm thấy khó chịu, cứ như bị cái gì đó đâm phải, khó chịu khiến nàng muốn khóc.

Tại sao lại như vậy? Chẳng qua chỉ là một màn hôn nhau thôi mà. Trong ‘dục vọng màu đỏ’ nàng cũng từng thấy qua, nhưng khi ấy nàng không có cảm giác muốn khóc, nhưng sao nay lại có.

Hay là, bởi vì nàng thích Hàn Âm Diệc. Bởi vì nàng thích hắn, cho nên mới không muốn nhìn thấy hắn hôn người nữ nhân khác?

Nàng thích Hàn Âm Diệc?!

Thích sao? Nếu như không thích, vậy sao nàng lại khó chịu?

“OK!” đạo diễn hiển nhiên rất hài lòng với màn diễn này.

Hàn Âm Diệc đứng thẳng người, đi đến trước mặt Phùng Hiểu Linh, “sao vậy? Sắc mặt sao trắng thành như vậy?”

“không...không có gì.” Nàng vội lắc đầu.

Hắn đưa tay định kéo nàng đến bên người, nàng lại đột nhiên co người, tránh bàn tay của hắn.

Đôi vai co rúm, sắc mặt trắng bệch, còn có thần thái sắp khóc, chết tiệt, nàng cứ nhiên vẫn sợ hắn! Trong lòng Hàn Âm Diệc bỗng có một cơn nộ hỏa.

Hôm qua, nàng rõ ràng chạy đến nói với hắn, sau này sẽ không sợ, nhưng nay, cứ nhiên như lúc trước!

Hắn nhíu mày, không vui đưa tay ra lần nữa, “cô——”

“tôi...tôi đi nhà vệ sinh một lát!” nàng vội vàng lui ra sau, nhanh chóng tránh khỏi cánh tay của hắn.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm theo hình bóng của nàng, móng tay cơ hồ đâm sâu vào bàn tay.

25. Chương 25

Nàng chạy khỏi! Ngay cả nàng cũng không biết nguyên nhân chạy khỏi là gì. Nàng chỉ là không muốn nhìn thấy hắn, không muốn thấy bờ môi khi nãy hôn qua người nữ nhân khác.

Trong phòng vệ sinh, Phùng Hiểu Linh nhấn vòi nước, cố sức tạt nước vào mặt mình, hy vọng có thể khiến bản thân tỉnh táo đôi chút.

Nhưng khi nhắm mắt lại, đầu nàng bắt gặp thoáng qua màn hôn nhau khi nãy, cảnh bốn bờ môi chạm vào nhau.

Đừng nghĩ, đừng nghĩ nữa! Lòng nàng thầm ra lệnh cho bản thân. Rút khăn giấy lau đi những giọt nước trên mặt. Đột nhiên, trong tấm kính ở bàn rửa tay hiện ra một thân ảnh khác, đôi môi hẹp dài, mang theo tia lửa nàng chưa từng thấy qua.

Hắn đang giận!

Thần thái của hắn đã nói rõ cho người khác biết hắn đang nổi giận.

“a!” Phùng Hiểu Linh kinh hô một tiếng, quay người nhìn Hàn Âm Diệc không biết đã đứng sau lưng từ lúc nào, “anh...anh sao lại vào đây?”

“tại sao tôi không thể vào đây?” hắn khí thế bức người, từng bước từng bước tiến gần nàng.

“đây là phòng vệ sinh nữ.....”

“vậy thì đã sao? Rõ ràng em nói qua không sợ tôi nữa, khi nãy tại sao lại lộ ra bộ dạng đó với tôi? Tôi thật sự khiến em sợ đến mức phát khóc sao?” hắn dang tay, dồn nàng vào góc tường.

“tôi không phải...”

“không phải cái gì?”

“không phải là sợ, mà chỉ là nhìn thấy khi này anh và Đông tiểu thư diễn hay quá, nên ngẩn người.” Nàng tìm cớ, “anh nhất định có thiện cảm với Đông tiểu thư, cho nên mới hôn....thâm tình như vậy.”

“tôi đối với cô ta căn bản không có cảm giác gì.” Hàn Âm Diệc lạnh lùng nói, “không có tình cảm, cũng có thể hôn.”

“là...vậy sao?” thì ra, hần có thể hôn người không có cảm giác, hôn Đông tiểu thư là vậy, vậy thì hôn nàng cũng như vậy à!

Hần cúi đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mặt nàng, khiến nàng bất giác run lên, “muốn trốn sao? Hay là kinh hoàng muốn kiểm lí do khác?”

Âm thanh rất nhẹ nhàng, rõ ràng là ngữ điệu ôn nhu, nhưng nàng lại cảm giác như ác ma đang thì thầm. Sự phấn nộ trong mắt hần, khiến nàng cảm thấy bất an.

Hần phóng túng liếm khắp mặt nàng, tai nàng, cổ nàng, xương vai của nàng....

Nàng càng run rẩy hơn, hô lên: “đừng!”

“không được nói đừng, em là của tôi, biết chưa?” hần cứ như làm vậy mới có thể phát tiết cơn nộ hỏa trong lòng hần.

Nàng biết, trong giây phút nàng trốn hần, tâm trạng hần đã tồi tệ đến mức nào.

Và sự tồi tệ này, chỉ có thể dùng nàng lại bù đắp, dùng nhiệt độ cơ thể nàng, dùng hương thơm trên người nàng, dùng ngữ khí ôn nhu của nàng....

“em có biết khi em nói không còn sợ tôi nữa, tôi đã vui thế nào không? Vậy thì em hãy để tôi vui thêm một chút...” lưỡi hần lần lượt trên môi nàng, quấn lấy đỉnh hương trong miệng nàng.

Nụ hôn của hần, đầy ý vị bá đạo, cứ như đè nén tất cả sự sợ hãi trong nàng, tuyên bố rằng tất cả mọi thứ của nàng đều thuộc về hần.

Nàng bị động cảm nhận lấy nụ hôn, cảm nhận cơn nộ hỏa trong hần.

Hần đang hôn nàng, nhưng trong đầu nàng lại thoáng qua cảnh thiên sứ hôn thiếu nữ.

Tại sao khi này hần vừa hôn một nữ nhân khác, giờ lại hôn nàng? Là bởi vì nụ hôn không có tình cảm gì sao, cho nên có thể hôn bất cứ ai?

“không....không được!” Phùng Hiểu Linh hét lên, cố gắng quay đầu đi nơi khác tránh nụ hôn của hần, “nụ hôn như vậy, tôi không cần!”

Sau đó, nàng dùng hết sức mình—đẩy hần ra!

.....

Tại sao nàng không cần nụ hôn của hần, không lẽ nụ hôn của hần khiến nàng không thể chấp nhận được sao? Hàn Âm Diệc cảm giận đấm mạnh vào bức tường trong phòng vệ sinh.

Chết tiệt!

Hần không cho phép nàng không cần nụ hôn của hần!

Ngón tay, lần lượt gõ vào phím đàn, nốt nhạc liên nhau, tấu lên từng nhạc khúc tan vỡ.

Tâm trạng này nên dùng cách gì để phát tiết, hần không biết, cũng tìm không được lối ra.

Rốt cuộc hần làm sai gì, tại sao nàng lại dùng biểu tình đó đối với hần? tại sao lại dùng thái độ đó cự tuyệt nụ hôn của hần?

Lúc trước không phải mọi thứ đều rất tốt sao!

“Hàn! Cậu đủ rồi đó!” cửa bị đẩy mạnh ra, Sái Dã cũng đi vào.

Không thèm quan tâm lời của đối phương, Hàn Âm Diệc vẫn cứ phát tiết sự bức bối trong lòng vào phím đàn.

“cậu biết bây giờ cậu giống gì không? Cứ như là một ác ma đang dục hỏa phần thân không có nơi nào phát tiết.”

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, ngón tay thon dài nhấn chặt vào phím đàn, “xem ra cậu rất hiểu tớ, Sái Dã, dục hỏa khắp toàn thân tớ đích thật không có nơi phát tiết.”

Ngữ khí âm trầm, khiến người khác phút chốc sồn gai óc.

Sắc mặt Sái Dã thay đổi, “hôm nay cậu sao vậy? Không lẽ cậu và Phùng Hiểu Linh xảy ra chuyện gì à? Không phải là bởi vì cảnh hôn nhau hôm nay chứ?”

Hắn nghiêm mặt, dung mạo tuấn mỹ rõ ràng là tinh mịch, nhưng khóe môi lại cong lên độ cong nhàn nhạt, “tớ—hoàn toàn bị ghét rồi!”

Thái độ như vậy, còn có ngữ khí nói chuyện, lòng Sái Dã thầm kinh ngạc, “Hàn, cậu...cậu đang tức giận?”

“đúng vậy chẳng? Là đang tức giận.” Hàn Âm Diệc đứng dậy, đi đến trước mặt Sái Dã, “cho nên cậu bây giờ hãy tránh xa tớ một chút, nếu không, tớ không đảm bảo cậu có thể bình an vô sự rời khỏi đây.”

26. Chương 26

Ôn trời à, người nữ nhân Phùng Hiểu Linh này có sức ảnh hưởng lớn vậy sao? Sái Dã hít một hơi lạnh, “cậu nghe tớ nói, có lẽ là do MV hôm nay quay, cho nên Phùng Hiểu Linh mới....”

“Sái Dã....” Hàn Âm Diệc lạnh lùng ngắt lời đối phương, “tớ khi này có nhắc nhở cậu rồi, cậu tốt nhất hãy tránh xa tớ ra!” nếu không hẳn rất có thể vì phát tiết nộ hỏa mà đánh người bạn tốt vô tội bị thương.

Một khi cơn giận chiếm lĩnh lí trí thì ngay cả hắn cũng không biết bản thân sẽ làm ra việc gì.

“nhưng cậu bây giờ...”

“nếu như cậu không muốn bị thương thì.....” nụ cười của hắn ngày càng âm hiểm.

“được, được, tớ biết rồi.” Sái Dã không còn cách nào đành rời khỏi phòng.

“Linh.....” một tiếng gọi thầm phát ra từ miệng Hàn Âm Diệc. Chỉ cần nghĩ tới nàng, tim hắn không khống chế được mà co thắt lại, cảm giác đau khổ chưa từng trải qua này hoàn toàn do nàng ban cho hắn. Khó chịu quá, cảm giác đau khổ không thể phát tiết này, khiến hắn cơ hồ không thể thở nổi.

Hắn....bị bệnh rồi sao?

Chắc là bệnh rồi.

Bởi vì nàng mà bệnh rất nặng.

“Linh....Linh.....” hắn túm chặt lấy áo trước ngực, mu bàn tay nổi gân xanh, miệng vẫn thì thầm tên nàng. Muốn nghe nàng hát, muốn nàng xoa dịu đi cơn đau trong lòng hắn, muốn nàng đè nén đi khát vọng trong hắn.

Đúng, là muốn có được nàng, cho nên mới mặc cho dục hỏa mang theo sự đau khổ nàng xuyên thấu toàn thân hắn.

Thuốc nàng mua cho hắn căn bản không có ích gì, thứ hắn cần nhất bây giờ chính là nàng.

Chỉ có nàng!

Di chuyển người, hắn đi đến bên chiếc tủ, mở ngăn kéo, nhìn những thứ thuốc nàng mang đến cho hắn.

“Linh, những thứ thuốc này không có ích gì!” hắn nắm lấy một vỉ thuốc, siết chặt trong lòng bàn tay.

Khuôn cao su đựng thuốc vì lực đạo ngày càng tăng mà từ từ biến dạng, thuốc bên trong cũng bị nát thành vô số mảnh nhỏ.

Hắn ấn vĩ thuốc trước ngực mình, muốn xem nó là nàng, muốn xoa dịu đi cảm giác đau đớn trong hắn.

“Linh, tôi yêu em, yêu đến mức sắp điên rồi!” yêu đến mức xem vật không sinh mạng là vật thể thân.

Đau đớn không dừng lại, dục hỏa không ngừng thiêu đốt.....

Môi, hôn lên khuôn cao su méo mó ấy.

Hắn là biến thái sao? Có lẽ là vậy. Một tên biến thái vì yêu điên cuồng!

Nàng là quỷ nhất gan! Bởi vì không biết phải làm sao đối diện với Hàn Âm Diệc, cho nên xin nghỉ một lần mấy ngày phép, chỉ là trốn trong nhà, cố bình tâm cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Ngồi trước màn hình tivi trong phòng khách, Phùng Hiểu Linh xem tiết mục khéo tay đang rất được yêu chuộng.

“Hiểu Linh, hôm nay cậu không định đi làm sao?” quét dọn xong nhà vệ sinh, Cao Huệ Huệ ngồi bên cạnh nàng hỏi.

“Ừ.”

“công ty cậu mấy hôm nay được nghỉ?”

“không.”

“vậy cậu trong người không khỏe?”

“cũng không.”

Vậy tại sao cậu cả ngày trốn trong nhà?”

“tớ...tớ...” Lí do này hình như rất khó nói a!

“không phải là....” Biểu tình Cao Huệ Huệ đột nhiên thay đổi, “cậu bị công ty cho thôi việc rồi chứ?”

“không có, không có!” Phùng Hiểu Linh vội quơ tay phủ nhận.

“Huệ Huệ, Hiểu Linh chỉ là không đi làm, cậu không cần phải chuyện bé xé to vậy!” Triệu Khả Chân vừa gặm táo vừa đi tới.

“cậu cho rằng ai cũng như cậu à?” Cao Huệ Huệ giơ chân đá Triệu Khả Chân sang một bên.

“Hiểu Linh, cậu thành thật nói cho tớ biết, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nếu như trong công ty có người ức hiếp cậu, tớ nhất định giúp cậu hả giận!” Cao Huệ Huệ thành khẩn nói.

Phùng Hiểu Linh nhìn người bạn tốt, Huệ Huệ luôn giống như một người lớn trong nhà, luôn bảo vệ cho người vừa nhát gan vừa yếu đuối như nàng.

“vậy sao, thì ra là bị ức hiếp.” Triệu Khả Chân đột nhiên buông trái táo trong tay xuống, đi đến một bên nhấn liền một dãy số.

“làm ơn, Khả Chân, hoàn toàn không phải việc như vậy.” Phùng Hiểu Linh nói.

Nhưng mà không ai nghe nàng nói, Triệu Khả Chân nói với một người bên đầu dây kia: “nè, là Tu Viêm sao? Bên anh có anh em nào trong hắc đạo không? Tôi nghĩ tôi có việc cần phiền họ giúp.”

“tìm người giúp, không bằng chúng ta tự đi trút giận cho Hiểu Linh còn nhanh hơn.” Cao Huệ Huệ xen vào nói.

“vạn nhất chúng ta đánh không lại thì sao?”

“Ơ....”

“cũng phải đề phòng vạn nhất chứ.”

Ông trời, họ càng nói càng xa rồi! Phùng Hiểu Linh chảy mồ hôi hột. Tuy tâm ý của họ khiến nàng rất cảm động, nhưng—đây căn bản không có việc này, nàng không bị người trong công ty ức hiếp, nàng chẳng qua chỉ vì thích Hàn Âm Diệc mà phiền não thôi.

“tớ.....tớ đi đổ rác đây!” nàng mượn đại cái cốc, vội vàng túm lấy một túi rác lớn, xông ra cửa.

- >

27. Chương 27

Đêm khuya, gió thổi bay tóc tơ, ánh trăng cao thanh lạnh treo giữa không trung, phủ một lớp sương mờ lên phố.

Phùng Hiểu Linh xách túi rác đi đến thùng rác cạnh chung cư.

Hắn nhất định rất giận, hôm đó nàng nói những lời như vậy. Nhưng nàng hy vọng mình là người đặc biệt đối với hắn, thậm chí chỉ cần chút thôi, một chút đặc biệt cũng được. Chỉ ít nàng hy vọng hắn mang tâm trạng yêu thích mà hôn nàng.

Bỏ túi rác trong tay vào thùng rác, Phùng Hiểu Linh quay người, đi trở lại chung cư.

Dưới ánh trăng thanh lạnh, bóng nàng bị kéo dài ra, đơn độc, chỉ có một cái bóng. Thật kì lạ, là bởi vì trời quá khuya chăng? Ngay cả cái bóng cũng mang vẻ tịch mịch (cô đơn).

Đột nhiên, một cái bóng khác lồng lên bóng của nàng, một đôi giày đen xuất hiện trong phạm vi ánh nhìn của nàng.

Phùng Hiểu Linh bất giác ngẩn đầu, dưới bầu trời cao, hắn cứ đứng như vậy, sống lưng thẳng đứng, màu đen thâm trầm áp chế dục vọng, khoe môi mang theo nụ cười khiến tim người khác run. (PP: có thể là vì.....sợ)

Là—Hàn Âm Diệc sao? Là hắn, nhưng.....lại không giống như hắn mà nàng quen biết.

“muốn trốn sao?” tiếng nói thanh lạnh, kì dị hòa với ưu nhã và yêu mị, khiến lỗ chân lông toàn thân nàng cứ như bị ngâm phải nước đá.

Hắn từng bước từng bước một đi đến trước mặt nàng, còn nàng lại cứ như bị đóng đinh tại chỗ, quên cả nói, quên cả chớp mắt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng quên.

Rõ ràng nàng không muốn gặp hắn, rõ ràng mấy hôm này nàng không đến công ty, là vì muốn trốn tránh hắn, nhưng nay, hai mắt cơ hồ tham lam muốn nhìn hắn.

“rất tiếc, cho dù em có muốn trốn, cũng không còn kịp nữa rồi.” cánh tay thon dài của Hàn Âm Diệc dang ra, từ từ chạm vào chiếc cổ thon mảnh của Phùng Hiểu Linh, ép buộc nàng đối nhìn thẳng vào hắn.

“thật.....thật trùng hợp, có thể gặp được anh.....ở đây.” Nàng cố gắng gượng ra vài chữ.

“trùng hợp?” hắn cơ hồ cười lạnh lùng một tiếng, “em cảm thấy đây là sự trùng hợp?”

Nàng nuốt nước bọt, được rồi, lúc này cho dù nàng là con cóc, cũng có thể nhìn ra hắn cố tình đến tìm nàng.

Ngón tay hắn xen vào tóc nàng, giữ chặt đầu nàng, da đầu, thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ từ ngón tay hắn truyền lại, “em biết không? Trước này không có nữ nhân nào có thể khiến tôi tức giận, bởi vì dù họ có thể nào, đối với tôi, cũng chỉ là lũ ruồi không có quan hệ gì, nhưng bây giờ tôi rất giận! Phùng Hiểu Linh, em hay lắm, em thật sự có thể chọc giận tôi nhỉ!”

Hắn quả nhiên đang nổi giận! Phùng Hiểu Linh len lén nhìn người trước mắt, có lẽ hôm đó nàng không nên đẩy hắn ra, chỉ ít, nên nói với hắn nguyên nhân thật sự.

Bởi vì nàng không mong nụ hôn của hắn cho ai cũng được!

Hắn cúi đầu, tuấn nhan áp sát bên tai, vô thức dụi vào tóc nàng, “nói cho tôi biết, nếu như tôi hy vọng em hoàn toàn trở thành của tôi, thì nên làm sao?” ngữ khí đặc biệt trầm thấp mang theo sự u buồn nói không ra lời, khiến cho toàn thân nàng run lên.

“tôi.....tôi nghe không hiểu lời của anh.” Hắn như vậy, là người mà nàng không hề quen biết!

“nghe không hiểu sao?” hắn cười thầm, “có lẽ dùng hành động, sẽ khiến em dễ hiểu hơn nhỉ!”

Một khắc sau, hơi thở nóng bỏng đã chiếm lĩnh tất cả các giác quan của nàng, hắn tức giận áp lên môi nàng, cứ như lửa hành đái khát trong sa mạc tìm được nguồn nước, bán mạng hôn nàng.

Đói khát và cuồng dã, muốn biến tất cả của nàng thành của mình!

Phùng Hiểu Linh cố hết sức vùng vẫy, cái đầu nhỏ cố gắng lui ra sau, nhưng không thể thoát khỏi nụ hôn nồng nhiệt mà bá đạo. Bàn tay nhỏ nắm thành nắm đấm, nàng không ngừng đánh vào ngực hắn, muốn ngăn cản sự điên cuồng của hắn.

Sự vùng vẫy của nàng lại chỉ kích thích hành động của hắn. Trời sinh phái nam có ưu thế về thể chất, hắn một tay dễ dàng khống chế hai tay nàng ra sau lưng, khiến ngực nàng càng thêm áp sát vào người hắn.

Lưỡi hắn cơ hồ cuồng quét, màu đen như ngọc đang rực lửa.

Không! Nàng không muốn nụ hôn như vậy, quá mãnh liệt, phảng phất khiến toàn bộ tinh thần nàng căng thẳng!

Nàng cố hết sức cự quật, nhưng lại đổi lại âm thanh thâm ngâm quỷ dị.

“tôi muốn em!” hắn áp vào đôi môi mềm mại của nàng, thở nặng nhọc nói.

Nàng hoảng loạn lắc đầu, nàng không hiểu, sao lại trở thành như vậy?

Sắc mặt hắn thay đổi, âm thanh cơ hồ có chút bi ai: “vẫn là cự tuyệt tôi à? Nhưng mà dù em có hận tôi, cũng không ích gì. Chỉ muốn có được em, tôi không có cách nào khống chế dục vọng trong lòng. Nếu như em không muốn như vậy, thì hãy dùng tất cả sức lực của em lại đánh tôi, chặt đi hai tay tôi, làm cho tôi không có cách chạm vào em, chặt đi hai chân tôi, làm cho tôi không có cách nào đến gần em, hay là cắt đi mất tai mũi miệng của tôi, chỉ có như vậy, em mới có thể an toàn.”

Phùng Hiểu Linh mở to mắt nhìn Hàn Âm Diệc. Hắn....hắn đang nói gì vậy? Những lời này không giống như những lời của người bình thường, nhưng hắn lại nói như là điều hiển nhiên.

“sao? Em muốn đánh gục tôi à?” mũi hắn chạm vào mũi nàng, hơi thở nóng rất đến dọa người.

“đừng....đừng như vậy, buông tôi ra, buông tôi ra!” nàng cử động người.

“cho dù em có nói bao nhiêu lần đi nữa, tôi cũng không làm được.” Hắn cúi đầu, chạm vào gò má, tai, cổ nàng.

“a....” nàng tức quá hóa loạn.

Cơ thể hắn áp sát người nàng, áp sát quá, nàng cơ hồ sắp ngất trong hơi thở nam tính này.

Đột nhiên, ánh mắt nàng thoáng qua tia tia kinh hoàng, cả người phút chốc căng thẳng.

Vật nam tính nóng rất đang cách chiếc quần jean chạm vào nàng, cho dù nàng chưa từng trải nhưng nền giáo dục hiện đại, nàng hiểu đây là việc gì.

“đừng!” nàng bối rối vùng vẫy.

“Linh, hãy trở thành của tôi.” Hơi thở hắn nóng bỏng. Muốn nàng xoa dịu đi dục hỏa trong mình, muốn nàng xoa dịu đi sự nóng nảy trong mình, chỉ có nàng, mới có thể làm những việc này, chỉ có nàng.

Màu đen ngày càng thâm trầm, thâm trầm đến mức nàng không nghĩ nhiều, chỉ sợ hãi cắn vào cánh tay hắn.

Muốn hắn bỏ nàng ra, muốn hắn trở lại là Hàn Âm Diệc mà nàng quen biết.

Mùi máu tanh, tràn ngập trong miệng nàng, không cần nhìn, nàng cũng biết nàng cắn rất mạnh.

- >

28. Chương 28

“nếu như em thích thì có thể cắn mạnh hơn nữa.” Tiếng nói của hắn từ tốn truyền lại, nhưng cánh tay ôm chặt người nàng vẫn không có chút nới lỏng, “nhưng mà, dù em có cắn đứt cánh tay tôi, tôi cũng sẽ không buông em ra.”

Không buông ra? Tại sao, không lẽ hắn không sợ đau sao? Phùng Hiểu Linh ngăn người buông cánh tay hắn ra. Vết thương của hắn khiến nàng có cảm giác đau nhói. Nàng không muốn hắn bị thương!

“như vậy được rồi sao?” dưới ánh trăng, hắn nhìn dấu răng đầy máu trên tay, cúi thấp người, liếm máu vết thương, nhưng ánh mắt vẫn nhìn nàng chằm chằm.

Ánh mắt này, cứ như một lời tuyên thệ thâm lặng, ánh trăng bạc trải trên người hắn, càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị nói không nên lời.

Một giây sau, môi của hắn đã áp lên môi nàng, môi và lưỡi mang theo vị máu cuồng quét trong miệng nàng, làm ùi máu tanh càng thêm nồng. Tay hắn luồn vào trong áo nàng, tham lam chạm vào da nàng.

Cơ thể nàng dâng lên từng cơn tê mê, hô hấp ngày càng gấp rút. Cảm giác kì dị cứ như triều cường tràn đến, cơ thể bất giác run lên, tai cũng ù ù vang.

Nóng quá, cơ thể nóng quá. Nàng rất sợ, cảm giác sợ hãi này, nàng chưa từng quen biết.

“em là của tôi, là của tôi! Chỉ có thể là của tôi!” hắn không ngừng thì thầm.

“đừng....ở đây là ngoài đường.” Nàng nói, tiếng nói mang theo tiếng thút thít.

“chỉ cần có được em, ở đâu cũng được, chỉ cần có thể khiến em hoàn toàn thuộc về tôi!” hắn hôn nàng, lo lắng, bất an, không yên, cứ như một người bị chìm trong nước cố hết sức giữ chặt khúc gỗ nổi, dù cho sẽ cùng khúc gỗ ấy rơi vào vực sâu không thấy ánh mặt trời cũng không buông tay. “rất chán ghét nụ hôn của tôi phải không, nhưng mà dù có chán ghét, cũng không có ích gì.” Hắn là một nam nhân điên cuồng, chỉ cần có được tình yêu nàng mà điên cuồng.

Ngữ khí của hắn, nụ hôn của hắn, tự động khiến lòng nàng khê rung động. Rõ ràng người sắp bị cường bạo là nàng, rõ ràng người trong tình cảnh yếu thế là nàng, nhưng tại sao giọng nói của hắn nghe cứ như sắp khóc?

“tôi....không chán ghét....”nàng rất muốn xoa dịu đi sự bi ai trong giọng nói của hắn, “tôi chỉ không thích nhìn thấy... nhìn thấy anh hôn Đông tiểu thư, không thích anh nói, không có tình cảm cũng có thể hôn.” Nước mắt, bất tri bất giác chảy ra. Thì ra, điều thật sự nàng để tâm lúc này không phải là hành động thô bạo của hắn, mà là nàng không phải là người đặc biệt đối với hắn.

Giọt nước mắt long lanh, đôi mắt mang hơi sương mờ khiến hắn dừng lại động tác, “em không thích tôi hôn người khác?”

“không...không thích.” Nàng thành thật gật đầu.

“tại sao?”

“tại vì....tôi thích anh.” Cho nên mới cảm thấy khó chịu, cho nên mới khóc.

Kì lạ thay, chỉ vồn vện câu nói ngắn của nàng, cư nhiên khiến sự lo lắng, bất an và nghi hoặc đều tiêu tan, Hàn Âm Diệc sững sờ nhìn người nhân nhi đang khóc.

Thì ra nàng thích hắn, thì ra trong lòng nàng có hắn.

“tôi biết, nếu như tôi nói....nói là thích anh, có lẽ sẽ trở thành mối phiền của anh, anh có thể quên đi những gì khi này....tôi nói...”

“tôi sẽ không quên, cũng không cho phép em quên.” Hắn ôm lấy nàng, ôm thật chặt, “làm sao tôi có thể quên được những lời khiến tôi vui chứ!”

“anh vui sao?”

“ừ, rất vui!” so với khát vọng của dục vọng, cảm giác mãn nguyện trong lòng hắn khiến hắn càng thêm thỏa mãn, “Linh, tôi từng nói qua, cho dù là nước mắt của em, cũng là thuộc về tôi.”

Cúi đầu, hắn hút lấy nước mắt trên mặt nàng. Tất cả mọi thứ của nàng, đều là của hắn, bao gồm cả nước mắt, cũng khiến hắn cảm thấy ngọt lịm.

29. Chương 29

anh....thật sự muốn quen với tôi?” tiếng nữ nhân hỏi.

“đúng.” Nam nhân rất khẳng định đáp.

“tại sao anh muốn quen với tôi? Anh có thể quen với nữ nhân đẹp hơn, thân hình tốt hơn...., tôi nghĩ, có rất nhiều nữ nhân đều nguyện ý trở thành bạn gái của anh.”

“nhưng đối tượng tôi muốn chạm và hôn chỉ có em.”

“hả?!” mặt nữ nhân phút chốc đỏ ửng.

“nếu như quen nhau thì làm những việc này không có vấn đề rồi.”

“nhưng mà....nếu như...nếu như anh không yêu tôi, thì không thể làm những việc này với tôi.”

“tôi yêu em a.” nét mặt hắn không có chút do dự, “yêu đến mức không gì sánh bằng!”

“hở?” nàng ngạc nhiên mở to mắt.

Sau đó tất cả mọi việc cứ như lẽ đương nhiên, nàng Phùng Hiểu Linh, và Hàn Âm Diệc cặp với nhau.

Giây phút nàng bước trở vào công ty, tất cả mọi người đều cảm kích.

“Hiểu Linh, cuối cùng cậu cùng đi làm rồi!”

“cậu không biết đâu, mấy ngày này mặt Hàn Âm Diệc khủng bố biết bao nhiêu.”

“đừng nói là viết nhạc mới, ngay cả quay MV cũng kéo dài thời gian.”

“cả công ty đều không có ai dám xả giận.”

Ngay cả người đứng đầu công ty là ông chủ, đến nhân viên quét dọn, đều đến kể khổ với nàng.

“Hiểu Linh, em qua đây một lát.” Chị Hoa thư kí vội vàng gọi, một tay kéo nàng, ‘cộp cộp cộp’ đưa nàng rời khỏi vòng vây.

“chị Hoa, chị muốn đưa em đi đâu?”

“đến phòng làm việc của đạo diễn.”

“đến đó làm gì?”

“dập tắt lửa, nếu không có thể xảy ra án mạng đấy.”

Án mạng? Việc này có phải là khoa trương quá không?

Nhưng mà khi Phùng Hiểu Linh đến trước phòng làm việc của đạo diễn, mới phát hiện không hề khoa trương tí nào.

Hai người nam nhân thân cao hơn 1 mét 8 đang đứng đối nhau, Hàn Âm Diệc vẻ mặt lãnh đạm, còn Tề Việt đang nhăn mặt nhíu mày, biểu tình phẫn nộ, chỉ kém núi lửa phun trào thôi.

“không thể, việc khi này cậu nói tôi không thể đồng ý, tôi chỉ quay những MV mà tôi vừa ý, MV quay khi trước tôi rất vừa ý, cho nên không dự định cắt đi đoạn nào trong ấy.” Tiếng nói của Tề Việt.

“vậy à.” Hàn Âm Diệc búng nhẹ ngón tay. “vậy thì chỉ còn có thể hủy đi cuốn băng, như thế thì có thể quay lại từ rồi.”

“cái gì?”

“có thể đưa cuốn băng cho tôi chứ? Nếu không tôi không đảm bảo ông có thể bình an vô sự rời khỏi đây.”

“Hàn Âm Diệc, cậu đang uy hiếp tôi?” Tề Việt hét lên.

Hắn nghiêng đầu, lạnh lùng cười một tiếng, “vậy thì cứ cho là tôi đang uy hiếp ông đi.”

Loại cười lạnh này, còn có ngữ khí nói chuyện của đối phương khiến toàn thân Tề Việt không thoải mái, “cậu nghe đây, tôi có chết cũng không đồng ý cắt đi cảnh hôn ấy.”

“cảnh hôn?” Phùng Hiểu Linh quay đầu nhìn chị Hoa.

“là như vậy, hôm nay Hàn tiên sinh đột nhiên nói muốn cắt đi cảnh hôn trong đoạn MV, nhưng đạo diễn không đồng ý, kết quả là hai người tranh cãi với nhau.”

“vậy thì chỉ cần hủy đi cuốn băng là được, MV có thể quay lại.”

Chỉ một câu đơn giản, nhất thời khiến tất cả âm thanh trong phòng làm việc của đạo diễn đều dừng hẳn.

“cậu...cậu đang đùa sao?” Tề Việt sững sờ nói.

“từ trước đến nay tôi chưa từng nói đùa.” Thần sắc hắn, còn có khí thế phát ra từ người hắn, nói rõ hắn là thật.

Người nam nhân này, đầu rớt cuộc là cấu tạo bằng cái gì?

“quay lại, cậu có biết tốn bao nhiêu thời gian và tiền không? Hơn nữa còn có vấn đề thời hạn của CASE.” Tề Việt hét lên.

“tôi không biết, tôi cũng không muốn biết!” Hàn Âm Diệc không quan tâm nói, “đưa cuốn băng cho tôi!”

“không thể nào!”

“vậy thì nếu như đánh ông đến bán sống bán chết, ông có lẽ sẽ giao ra đúng không? Bình thường thì trong lúc sợ hãi nhất tương đối dễ thương lượng!” hắn vẫn đậm phong thanh nói.

“không được, đừng như vậy!” hai cánh tay từ sau lưng ôm lấy hông Hàn Âm Diệc, Phùng Hiểu Linh cả người xông về phía Hàn Âm Diệc.

“Linh?” động tác của Hàn Âm Diệc dừng lại, sát ý lạnh băng trên mặt cũng theo đó mà tan biến.

“anh không thể đánh đạo diễn!” nàng chân thành nói.

“ừ.” Hắn quay người, nhìn nàng gật gật đầu.

“hơn nữa, đạo diễn là người rất tốt, anh không thể làm như vậy với đạo diễn.”

“được, tôi biết rồi.”

“anh thật sự biết rồi?”

“đúng.” Trên mặt hắn nở một nụ cười ôn nhu.

Phùng Hiểu Linh ngẩn người nhìn nụ cười tựa thiên sứ trước mắt, dường như ý thức được gì đó vội hoảng loạn buông tay, “ngữ khí khi này của tôi có phải là rất quá đáng không?”

“không hề a.” nụ cười trên mặt hắn càng ôn nhu.

Tề Việt và chị Hoa nhìn đến sững sờ. Người nam nhân đang nở nụ cười ôn nhu như sắp chảy nước này là ai? Và người nam nhân khi này dự định giết người là cùng một người sao?

“đoạn hôn ấy không phải quay rất đẹp sao? Tại sao anh phải cắt đi?” Phùng Hiểu Linh hỏi.

“không phải em không thích tôi hôn người khác sao?”

“là không thích, nhưng mà nếu như cắt bỏ thì....” ánh mắt nàng liếc nhìn thần thái khản trương của đạo diễn, “hình như rất đáng tiếc.” Tuy nàng đích thật rất ghét cảnh ấy, nhưng không thể phủ nhận, đạo diễn quay rất đẹp, hơn nữa còn nắm được ý nghĩa của bài hát.

Nếu như chỉ vì nguyên nhân một mình nàng, mà khiến cho tâm huyết của tổ quay phim đổ bể, vậy thì không được hay lắm.

“nếu như em cảm thấy tiếc thì không cắt bỏ nữa.” Hàn Âm Diệc nhẹ nhàng chạm vào mái tóc trước trán Phùng Hiểu Linh, quyến luyến áp lên một nụ hôn, “tôi đảm bảo, việc như vậy, sau này tôi chỉ làm với em.”

“xem ra, vấn đề đã được giải quyết.” Chị Hoa quay qua nói với Tề Việt đứng bên cạnh.

“....hình như là vậy.”

Khắc tinh duy nhất của người nam nhân điên cuồng này, chính là nữ nhân như vậy.

Âm nhạc tuyệt mỹ, phối hợp với ca từ trong MV, vốn dĩ đã khiến người khác dễ say mê, nay thêm Hàn Âm Diệc hiếm khi diễn xuất lần thứ hai, càng tăng thêm ánh nhìn của mọi người.

Bản MV ‘thánh âm’ này mới phát sóng ba ngày, mà đã nổi khắp mọi con phố. Trong ấy càng được sự đón chào của nữ giới từ 18-35 tuổi.

Đối với một bản MV mà nói, có thể tạo được kết quả này tuyệt đối là hiếm có, và nguyên nhân chỉ có một—Hàn Âm Diệc.

Bất luận là nhạc hần viết, hay là vai diễn thiên sứ của hần, đều rất thu hút mọi người, thậm chí còn quên mất đi nhân vật chính trong MV.

30. Chương 30

Thông thường mà nói, làm bạn gái của loại người này, cơ hồ luôn xui xẻo, có lẽ nếu như việc của nàng và Hàn Âm Diệc bị lộ ra, nàng rất có thể bị một đám nữ nhân vây đánh, hủy dung mạo, ngoài ra cộng thêm gọi điện hù dọa!

Làm ơn đi! Nàng có thể nào gọi điện đến báo cảnh sát trước a?

“nào, hát thử xem!” lại một bản nhạc phổ đưa đến trước mặt Phùng Hiểu Linh.

Nàng nhận lấy bản nhạc phổ, lướt nhìn trong giây lát, lại ngẩn đầu nhìn người trước mặt.

Thân hình cao ráo, khuôn mặt lập thể hơn so với người bình thường, mi mắt dài cuốn hút, người khác dù có bắt chước cũng không có được. Cơ hồ mỗi hành động tùy ý của hần đều có thể khiến người khác cảm thấy như một bức họa. Và lúc này ngón tay thon dài cốt tiết phân minh đang áp trên các phím đàn.

“em đang nhìn gì vậy?” cảm giác được ánh nhìn của đối phương, Hàn Âm Diệc nghiêng đầu hỏi.

“không....không có gì.” Phùng Hiểu Linh đỏ mặt, vội càng cúi gằm mặt, ánh nhìn một lần nữa rơi vào bản nhạc phổ.

Loại biểu tình này, tuyệt đối có vấn đề.

Hàn Âm Diệc nhướn mày, không khách khí đi đến trước mặt Phùng Hiểu Linh, “Linh—”

“gì?”

“nếu như tôi nói tôi rất muốn biết khi này em nhìn gì thì sao?”

Theo sau tiếng nói thì thào của ác ma, hơi thở ấm áp ấy nhẹ nhàng lướt qua trán này. Không cần ngẩn đầu, Phùng Hiểu Linh cũng biết Hàn Âm Diệc bây giờ cách nàng gần bao nhiêu.

“tôi....”

“Linh, tôi có đẹp đến thế sao?”

“ừ, rất đẹp....” Lời vừa nói ra, Phùng Hiểu Linh liền muốn tìm ngay một cái động chui vào. Cái gì gọi là không đánh mà khai, nàng chính là ví dụ điển hình nhất.

Hần đưa tay, nâng cằm nàng, ép nàng đối diện với hần, “nếu như muốn nhìn, em hoàn toàn có thể quang minh chính đại nhìn, tôi thích em đặt ánh nhìn lên người tôi.”

Mức độ đỏ mặt của Phùng Hiểu Linh lúc này, tuyệt đối có thể luộc chín tôm.

Trước mặt là khuôn mặt tuần mi gần trong gang tấc, thực sự là khảo nghiệm sức kiềm chế của nàng a!

“nhìn hết nửa ngày, có kết luận gì không?” hần cười nhạt hỏi nàng.

“có lẽ việc tôi bị vây đánh, hủy dung mạo, nhận được cuộc gọi hù dọa là việc bình thường.” Nàng tự lầm bầm, đầu óc đã hoàn toàn trống không vì sự tiếp cận gần như vậy.

Hàn Âm Diệc sững sốt, “cài gì mà vây đánh, hủy dung mạo, cuộc gọi hù dọa.”

“hả?!” Phùng Hiểu Linh nay mới hồi thần, “không có gì!”

“nói!”

Chỉ một chữ của hần đã khiến nàng ngoan ngoãn nói ra sự tình. Không có cách nào a, ai bảo gan nàng nhỏ hơn người khác một chút chứ! “tôi nghe người khác nói, bởi vì đoạn MV ‘thánh âm’, hiện nay rất nhiều nữ nhân thích anh. Cho nên....nếu như để người khác biết được anh và tôi đang quen nhau, tôi rất có thể bị vây đánh, hủy dung mạo....nhận được cuộc gọi hù dọa.....”

Theo sau từng chữ của nàng, sắc mặt của hần càng trầm hơn một phân, đợi khi nàng nói hết, sắc mặt hần chỉ có thể dùng chữ đen lại hình dung.

“còn có tôi, không ai dám động vào em.” Hàn Âm Diệc nói.

“tôi biết, đây chỉ là giả thiết thôi, không thành lập đâu!” Phùng Hiểu Linh vội vàng trả lời.

“bảo bối ngay cả tôi còn không nỡ làm tổn hại, không ai có thể làm tổn hại em.” Hần nói, hạ mâu trầm tư.

Bảo bối? Nàng là bảo bối của hần sao?

Lòng, vì chỉ một câu nói đơn giản của hần, mà trở nên ầm ập.

“đoạn MV đó, khiến rất nhiều nữ nhân thích tôi?” hần đột nhiên hỏi.

“hả? Đúng a!” tuy không rõ tại sao hần lại hỏi vậy, nhưng Phùng Hiểu Linh vẫn gật đầu trả lời.

“nguyên nhân?”

Làm ơn! Không phải là người nam nhân này hoàn toàn không biết hần có vẻ đẹp khiến người khác phạm tội chứ? “bởi vì khuôn mặt của anh.”

‘khuôn mặt của tôi?’

“quá đẹp, cho nên khiến rất nhiều nữ nhân yêu.” Ai như nàng, khuôn mặt như vậy, bỏ rơi trên đường cả ngày, cũng không khiến người nào nhớ nổi.

“vậy sao?” hần một tay chạm vào mặt mình, lầm bầm nói, “tôi lại không biết loại nữ nhân nào thích tôi sẽ gây bất lợi cho Linh, muốn giải quyết từng người từng người một quá phiền phức. Nếu như là vậy, chỉ cần....làm rồi, mọi việc sẽ ổn thỏa.”

“hử?” Phùng Hiểu Linh chớp chớp mắt. Hần định làm gì?

Hàn Âm Diệc ngẩn đầu, nhìn Phùng Hiểu Linh cười, “chỉ cần tôi hủy đi khuôn mặt này, thì sẽ không có ai vì thích tôi mà gây bất lợi cho em. Phương pháp giải quyết rất đơn giản đúng không?”

Cầm rơi xuống đất! Nàng sững sốt nhìn hần, đây có thể gọi là phương pháp giải quyết đơn giản sao? Đặc biệt hần còn dùng ‘rất’ nữa chứ, “anh đang đùa à?”

Nhưng vẻ mặt của hần nói cho nàng biết rằng, lời khi này của hần, tuyệt đối là thật!

“em cảm thấy trên khuôn mặt này vẽ vài vết sẹo thế nào?” hần dùng ngón tay vẽ vị trí vết sẹo.

Người bình thường sẽ nói ra được những lời như vậy sao? Phùng Hiểu Linh cắn chặt môi, tim cứ nhu bị thứ gì đó chiếm gọn, có thứ gì đó không ngừng dâng trào.

Người nam nhân này có thể không đau không xót mà nói ra được việc này? Phảng phất căn bản cứ như việc không quan trọng.

Cơ hồ, hẳn quan tâm, chỉ có sự an nguy của nàng mà thôi.

“tôi không muốn.” Nàng nói.

“gì?”

“tôi không muốn anh làm việc như vậy.” Nàng vội lao vào lòng hắn, dụi mặt vào ngực hắn.

“chỉ có như vậy, em mới không bị tổn hại.”

“bây giờ căn bản không có ai làm tổn hại tôi!” nàng hét lên, “cho dù có, tôi cũng không cho anh làm như vậy.”

“tôi tuyệt đối không bỏ qua bất kì khả năng nào.” Hắn cúi đầu áp sát tai nàng nói, “em là của tôi, là bảo bối của tôi. Là bảo bối mà tôi yêu nhất, cho nên....tôi tuyệt đối không để em chịu một chút tổn hại nào.”

Xác thực.....người nam nhân này, thật sự rất yêu nàng.

Vô cớ, nàng xác định được điểm này. Trong đầu bỗng xuất hiện sự rõ ràng trước nay không có, mặt Phùng Hiểu Linh áp vào ngực Hàn Âm Diệc, âm thanh có chút ưu ưu, “Âm Diệc....em thích anh.”

“tôi biết.” Hắn mỉm cười.

“cho nên em cũng thích khuôn mặt này của anh, không muốn nó chịu bất cứ tổn hại nào.”

Hắn sưng sốt, Linh của hắn.....

“em thật sự rất thích rất thích rất thích khuôn mặt này của anh, anh không được nói những lời ấy một lần nữa.” Nàng nói, “nếu như anh thật sự dùng dao rạch mặt mình, vậy thì....vậy thì em cũng làm vậy.” Tuy nàng rất sợ đau, nhưng những lúc như vậy, lời nghiêm trọng cũng nên nói vài ba câu.

“em thật sự thích khuôn mặt của tôi?” hai tay hắn vòng qua eo nàng, ôm cả người nàng vào lòng.

“.....thích.”

“thích cỡ nào?”

“thì là....rất thích rất thích rất thích ấy.....”

“Linh, tôi rất thích nghe em nói như vậy, thích thêm nữa đi.”

“vậy anh đảm bảo là anh sẽ không hủy đi khuôn mặt mình.”

“.....tôi đảm bảo.”

“sẽ không rạch vài dao lên mặt mình?”

“.....được.”

“cũng không tìm bác sĩ làm phẫu thuật thẩm mỹ?”

“.....được.”

“càng không đem mặt mình đi tông kiếng?” nàng vẫn có chút không yên tâm.

“.....Linh.” hắn có chút bất lực áp môi gần trán nàng, “chỉ cần là việc em không muốn tôi làm, tôi tuyệt đối sẽ không làm. Thứ tôi muốn, là em có thể yêu tôi là được.”

Hắn muốn có tình yêu của nàng, muốn tất cả tình yêu của nàng, tất cả sự chú ý của nàng!

Đoạt lấy mọi thứ của nàng, cho đến sâu vào xương tủy, cũng không có cách dừng lại.

Nụ hôn dịu dàng, nhưng lại đầy sự chiếm đoạt ôn nhu. Người nam nhân này tuân bố với nữ nhân quyền về tất cả— và tuyên bố dâng hiến cả linh hồn của hắn.

31. Chương 31

“tốt quá rồi, ‘thánh âm’ đã liên tục 3 tuần liền nằm trong top nhạc đứng đầu bản, số lượng đang nhập và tải MV gần như sắp khiến mạng nổ tung! Cứ như vậy thì CD của Đông Nghi Mai chắc chắn sẽ rất được ưa chuộng.” Trong phòng làm việc, nét mặt Âu Ly Khải vui mừng nói.

Từ khi ‘thánh âm’ được công bố, công tự mình đã được giới nghệ thuật đánh giá là công ty âm nhạc có tiềm năng nhất trong năm, không ít công ty có ý cùng hợp tác.

“trong lúc đưa ra CD, cũng đồng thời phải tổ chức buổi họp báo, lợi dụng giới truyền thông để tiếp tục tạo danh tiếng.” Chị Hoa thư kí đứng cạnh nhắc nhở.

“đây là việc đương nhiên.” Âu Ly Khải gật đầu, “Đông Nghi Mai lần này có thể thành công như vậy, không thể không kể đến công lao của Hàn Âm Diệc.”

“đúng a, nhưng ngạc nhiên lớn nhất là việc Hàn tiên sinh đồng ý quay MV cùng Đông Nghi Mai, nếu như không có bản MV đó, sự ảnh hưởng đến mọi người cũng không có lớn như vậy.”

“cô nói xem, nếu như lần họp báo này, Hàn Âm Diệc cũng tham gia, có lẽ sẽ tạo nên sự ảnh hưởng hơn trước.” Âu Ly Khải nói.

Chị hoa tự khắc là hiểu điều này, “nhưng mà....Hàn tiên sinh có đồng ý lộ diện không?”

“việc này....” ông ta do dự. Nếu như theo tính cách của Hàn Âm Diệc thì không cần nói, cũng khẳng định là không tham gia, “có lẽ chúng ta thành khẩn cầu xin, có thể hắn sẽ đồng ý.” Nói tuy là vậy, nhưng bản thân ông ta cũng không dám khẳng định.

“nếu như hắn dễ dàng đồng ý như vậy, vậy thì hắn đâu còn là Hàn Âm Diệc.” Chị Hoa tát thau nước lạnh, “nghe nói hắn ghét nhất là tham gia họp báo kí giả, mấy lần trao nhận giải thưởng âm nhạc, hắn đều vắng mặt, đều là do Sái Dã tiên sinh thay mặt nhận.”

“vậy không phải là hoàn toàn không còn hy vọng nữa sao?” buổi trao giải thưởng âm nhạc cũng không tham gia, không lẽ sẽ tham gia buổi họp báo nhỏ nhoi này?

“cũng không hẳn là vậy!” chị Hoa nháy mắt.

“ý gì?”

“ý là....” chị ta nói rồi, mở cửa phòng làm việc, nói với Phùng Hiểu Linh đang in ấn, “Hiểu Linh, em có thể gọi điện thoại thông báo với Hàn tiên sinh tham gia buổi họp báo vào tuần sau của công ty không?”

“buổi họp báo tuần sau? Được, không thành vấn đề.” Cô bé quàng khăn đỏ ngu ngơ đã nhận lời, không chút cảm thấy có gì không đúng, “bây giờ sao?”

“ừ, là bây giờ, hãy thông báo đi.”

“được.” Phùng Hiểu Linh moi điện thoại ra, tìm số liên lạc của Hàn Âm Diệc, “là em... đúng, tuần sau công ty tụi em có buổi họp báo, anh có thể đến dự được không....em? ơ, đương nhiên em cũng phải đến đó phụ giúp....”

Mấy phút sau, Phùng Hiểu Linh tắt máy điện thoại, nói với chị Hoa, “chị Hoa, Hàn tiên sinh nói anh ấy sẽ đến đúng giờ.”

“vậy thì tốt.” Chị Hoa cười cười, trở lại phòng làm việc, nói với ông chủ Âu Ly Khải, “nhìn xem, phương pháp rất dễ dàng.”

“....đích thực rất dễ dàng.” Khóe miệng Âu Ly Khải co giật.

Có lẽ, công ty của ông ta, tuyển được Phùng Hiểu Linh, mới là thực sự nhất được may mắn lớn.

MV xem rồi lại xem, hai mắt Đông Nghi Mai nhìn chăm chăm vào người nam nhân trên màn ảnh, khí chất mà toàn thân hắn phát ra, bất luận thế nào cũng không ai có thể giả mạo.

Người nam nhân từ từ đi bên người nữ nhân, cúi đầu, nhẹ nhàng in lên một nụ hôn.....

Tách! Đông Nghi Mai nhấn vào remote, hình ảnh trên màn ảnh nhất thời dừng lại. Không thể nào quên được, cảm giác môi hắn chạm vào làn da của cô ta.

Bởi vì hắn, mặt cô ta đỏ bừng. Vô số người nói cô ta may mắn, còn gọi là cô gái lọ lem của năm.

Cô gái lọ lem có thể trở thành vương phi, sau đó cùng hoàng tử sống hạnh phúc mãi mãi, còn cô ta? Không nghĩ thì chỉ có như vậy.

Cô ta còn muốn nhiều hơn nhiều hơn thế nữa.

Nếu như có thể tiếp tục hát nhạc của hắn viết, nếu như một người cao ngạo như hắn có một ngày dùng ánh mắt si mê nhìn cô ta, nếu như hắn có thể như thiên sứ trong MV đối xử với cô ta.....

Cúi mặt, Đông Nghi Mai cười nhẹ. Cô gái lọ lem không phải cô ta, người ngốc cũng có thể nhìn ra trong mắt Hàn Âm Diệc bây giờ đang nhìn về phía ai.

Nhưng—cô ta không bỏ cuộc. Người như Hàn Âm Diệc, căn bản không thích hợp đứng cùng Phùng Hiểu Linh. Hai người họ căn bản không xứng đôi. Âm nhạc của hắn, tình cảm của hắn, Phùng Hiểu Linh căn bản không hiểu gì.

Chỉ có cô ta! Chỉ có cô ta mới thật sự hiểu hắn, hát tất cả nhạc mà hắn viết.

Cho nên, cô ta phải hành động, trước lần họp báo này, phải khiến Phùng Hiểu Linh biết khó mà lui, chỉ cần Hàn Âm Diệc có chút ít hảo cảm với cô ta, vậy thì cô ta đã đủ tư cách tạo cảnh ám muội trong buổi họp báo.

Nắm bắt thời cơ này, giúp bản thân vào danh sách ca sĩ được ưa chuộng nhất.

Hàn Âm Diệc, là cơ hội mà cô ta không thể bỏ qua. Bất luận là người hắn, hay nhạc hắn viết, cô ta đều muốn có!

“Nghi Mai, cô qua đây, buổi họp báo sẽ dùng mấy tấm áp phích này thế nào?” từ một đồng áp phích rút ra được vài tấm trải trên bàn hội nghị, chị Hoa hỏi Đông Nghi Mai.

“được.” Đông Nghi Mai hồn vờn vờ trên mây trả lời.

“công ty tạo hình đã tìm được rồi, còn khá có danh tiếng.”

“ò....”

“mấy ngày này cô tốt nhất hãy điều chỉnh lại trạng thái của mình, bảo dưỡng thật tốt, dùng trạng thái tốt nhất mà xuất hiện vào ngày họp báo.” Chị Hoa vừa nói, vừa phát hiện đối tượng căn bản không nghe chị ta nói gì.

”đang nghĩ gì vậy? Chị ta vội áp gần hỏi.

“a!” Đông Nghi Mai kinh ngạc, “không.....không có gì!”

“qua vài ngày nữa sẽ mở cuộc họp báo, việc này đối với cô rất quan trọng, cô chỉ ít cũng phải để tâm chút chút. Ngành này nổi tiếng rất nhanh, nhưng rút cũng rất nhanh, nếu như hy vọng có thể nổi tiếng được lâu thì hãy động não chút đi.”

“ừ, tôi hiểu.” Cô ta gật đầu. Đạo lý này cô ta rõ hơn ai hết. Cảm giác nổi tiếng rồi bị quên lãng, cô ta không dám thử.

Cô ta muốn nổi tiếng, muốn nổi tiếng lâu hơn bất cứ ai.

“đúng rồi, chị Hoa, Phùng Hiểu Linh đâu?” cô ta như vô tình hỏi.

“em ấy à, hình như đang ở trong phòng thu âm số 3.” Chị Hoa nói.

“phòng thu âm? Cô ta đâu phải ca sĩ, ở đó làm gì?”

“có lẽ là đợi Hàn tiên sinh.”

“Hàn tiên sinh hôm nay chưa đến công ty sao? Không phải nói là cùng thương lượng việc họp báo sao?”

“Sái Dã gọi điện đến nói là sẽ đến trễ chút.”

Đông Nghi Mai lẳng lặng đứng dậy, đi ra ngoài phòng hội nghị.

“Nghi Mai, cô đi đâu?” chị Hoa theo sau hỏi.

“Phùng Hiểu Linh một mình ở trong phòng ghi âm chắc sẽ rất chán, tôi qua đó bồi cô ấy một lúc.” Cô ta cười nói.

32. Chương 32

Chị Hoa suy nghĩ giây lát rồi gật đầu, “như vậy cũng được, Hiểu Linh khỏi phải một mình buồn chán.”

Đông Nghi Mai lui khỏi phòng hội nghị, một mình đi về phía phòng ghi âm số 3. phòng ghi âm này là nơi đặc biệt tách biệt ra sau khi Hàn Âm Diệc đến công ty.

Và từ đó về sau, ngoài Hàn Âm Diệc, Sái Dã tiên sinh cùng với ông chủ và chị Hoa ra, chỉ có Phùng Hiểu Linh vào trong qua, cô ta một lần cũng chưa từng bước vào.

Nơi đó, cứ như một cấm địa bí mật, và cô ta đang đứng bên ngoài cấm địa.

Hôm nay, cô ta phải bước vào nơi cấm địa này, để xem xme, Phùng Hiểu Linh và cô ta rốt cuộc có gì khác biệt?

Cửa không khóa, ngay cả gõ cửa cũng không, cô ta đã lẳng lặng đẩy cửa phòng thu âm ra.

Âm thanh thanh lệ phút chốc lọt vào tai cô ta, đả kích cảm quan của cô ta.

Bản nhạc này.....là ‘thánh âm’!

Một tiếng hát khác, một cách hát hoàn toàn khác hẳn với cô ta, nhưng lại đả động tim người nghe hơn ‘thánh âm’ của cô ta.

Đông Nghi Mai sửng sốt nhìn người trước, thậm chí quên cả đưa tay khép cửa lại.

Sao lại có thể, người hát nhạc sao có thể là người nữ nhân không bắt mắt này chứ?

Sao lại có thể là Phùng Hiểu Linh?

Thân ảnh nhỏ bé đang tùy ý ngồi trên ghế, nửa khép hờ mắt, đang thần thái thanh thản hát, rõ ràng bình thường tiếng nói không có gì đặc biệt, nhưng sao khi hát nhạc, lại có thể toát lên giọng hát kì dị khiến người khác không nhận được muốn tiếp tục nghe.

Thậm chí....còn hát hay hơn cả người chuyên nghiệp như cô ta.

Sắc mặt Đông Nghi Mai ngày càng khó coi, cô ta chưa từng nghĩ qua, một nữ nhân mà bản thân coi thường, cư nhiên lại có thể hát bản nhạc khiến bản thân nổi tiếng hay như vậy.

Nếu như khi ấy..... người hát bản nhạc này không phải cô ta, mà là Phùng Hiểu Linh, có lẽ, người đột nhiên nổi tiếng sẽ là người trước mắt!

Không! Cô ta có hết sức lắc đầu, Hàn Âm Diệc căn bản không chọn Phùng Hiểu Linh hát bản nhạc này, hay có thể nói, Phùng Hiểu Linh trong mắt Hàn Âm Diệc căn bản không có địa vị gì. Nếu không, với năng lực sáng tác của hắn, có thể khiến ột nữ nhân bình thường trở thành ngôi sao nổi tiếng sáng chói nửa bầu trời.

“Đông tiểu thư.” Phùng Hiểu Linh dừng hát, kì lạ quay lại nhìn Đông Nghi Mai không biết vào từ lúc nào.

” ‘thánh âm’ của cô.....hát cũng khá lưu loát nhỉ.” Cô ta không tự nhiên biểu môi nói.

“cảm ơn.” Phùng Hiểu Linh cùng Đông Nghi bình thường không tiếp xúc nhiều, nay hai người ở trong cùng một phòng, ngược lại có chút không biết nói gì.

“Hàn tiên sinh có nghe qua cô hát bài này không?” cô ta vô ý hỏi.

“nghe qua a.” Phùng Hiểu Linh không chút tâm kế gật đầu trả lời.

“khi nào?”

“khi anh ta vừa mới viết xong bản nhạc này.” Nàng nghĩ rồi nghĩ nói.

Tức là nói, bản nhạc ‘thánh âm’ này là do Phùng Hiểu Linh hát qua rồi mới cho cô ta hát? Nghĩ vậy, gương mặt của Đông Nghi Mai bất giác lộ ra vẻ vui mừng. Nếu như theo cảm giác của người thương thức âm nhạc thì, bản nhạc này tuyệt đối sẽ do Phùng Hiểu Linh hát, chứ không phải cho cô ta.

Hàn Âm Diệc quả nhiên không xem trọng Phùng Hiểu Linh!

“cô và Hàn tiên sinh hình như đang rất gần gũi?” Đông Nghi Mai vừa đã kích vừa hỏi.

“ừ.”

“vậy thì hình như không tốt lắm.”

“hả? Tại sao?” nàng không hiểu.

“đương nhiên là vì Hàn tiên sinh dù sao cũng là nhân vật công chúng, cô và anh ấy gần gũi như vậy, đối với anh ấy mà nói không phải là một việc tốt.”

“vậy sao?” Phùng Hiểu Linh thì thầm, nàng chưa từng nghĩ qua vấn đề này, “bạn nam nữ gần gũi quá quá là việc không tốt sao?”

“cái gì” người nữ nhân tại đó khoe môi vốn dĩ gương cao sắc mặt đột nhiên thay đổi, ngay cả tiếng nói cũng tăng âm độ, “cô và Hàn tiên sinh khi nào trở thành mối quan hệ đó?”

“ơ....không lâu trước.” Nàng đỏ mặt.

“vậy tôi phải làm sao?” Đông Nghi Mai lỡ miệng nói ra, cô ta còn chưa cùng Hàn Âm Diệc trở thành cặp, người nữ nhân Phùng Hiểu Linh này sao có thể giành trước?

“cái gì gọi là cô phải làm sao?” cô bé quàng khăn đỏ căn bản không hiểu ý của cô nói.

“không có gì.” Cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, “chỉ cảm thấy Hàn Âm Diệc căn bản không thích cô, làm sao có thể thật sự xem cô là bạn gái.”

Nhưng nàng thật sự là bạn gái của hắn! Phùng Hiểu Linh lắc đầu, được thôi, nàng biết dù nàng có tuyên bố bản thân thật sự cặp nhau với Hàn Âm Diệc, 99% người nhất định không tin.

“nếu như anh ấy thích cô, vậy thì tại sao ‘thánh âm’ lại do tôi hát, mà không phải là cô?” đối diện với câu trả lời tự tin của đối phương, Đông Nghi Mai càng không thoải mái.

“đó là vì công ty quyết định bản nhạc này do cô hát a!”

“nhưng nếu như Hàn Âm Diệc muốn để cô hát thì công ty cũng sẽ không nói gì.”

“nhưng tôi chưa từng nghĩ qua muốn làm ca sĩ!”

“chưa nghĩ không có nghĩa là không thể, nếu cô....ơ, có năng khiếu ca hát, tại sao anh ấy lại phải giấu cô đi chứ? Chưa từng nói với bất cứ ai việc cô biết ca hát?”

“Đông tiểu thư, cô thật sự cảm thấy tôi hát nghe được sao?” Phùng Hiểu Linh đột nhiên hỏi.

Đông Nghi Mai bị câu hỏi này khiến cho sửng sốt, “có thể tính....tính là vậy.”

“cô là người chuyên nghiệp, lời của cô nói có lẽ tương đối chính xác, Âm Diệc chưa từng nói qua tôi hát không tệ.” Chỉ ép nàng không ngừng hát thôi.

“anh ấy thật sự chưa từng khen qua cô?” Đông Nghi Mai lộ ra vẻ mặt kinh hỷ.

“ừ.” Phùng Hiểu Linh gật đầu, “cô không biết đâu, Âm Diệc bình thường còn không tệ, nhưng mỗi khi viết xong bản nhạc mới, thì ép tôi hát N lần, một lần hát liền mấy tiếng.” Thật là không phải đối đãi với con người mà.

Đông Nghi Mai hồn nhiên không quan tâm đối phương rốt cuộc đang nói gì, cô ta chỉ biết, cơ hồ Hàn Âm Diệc không thật sự thích Phùng Hiểu Linh, nếu như thích thì tiếng hát như vậy, đủ có thể có được một câu khen ngợi, thậm chí còn rất nổi tiếng nữa.

Có lẽ.....cô ta vẫn còn cơ hội, chỉ cần cô ta không bỏ cuộc.

33. Chương 33

“nào, hát thử bản nhạc này đi.” Một phần nhạc phổ đưa đến trước mặt Phùng Hiểu Linh, biểu tình vốn dĩ đã nhăn nhó nay càng nhăn nhó hơn, “còn hát à!”

“tôi muốn nghe em hát.” Hàn Âm Diệc cúi người nhẹ nhàng dụi dụi vào trán Phùng Hiểu Linh.

Mĩ nam kếp! Tuyệt đối là mỹ nam kếp!

Rõ ràng trong tình huống này, nàng nên nghiêm túc cự tuyệt yêu cầu bất hợp lí này, nhưng nàng lại..... một lần đầu hàng.

“được, được thôi, lần cuối cùng đấy nha.”

Từ sau khi gặp phải hắn, hắn cơ hồ rất thích để nàng hát nhạc của hắn. Một lần rồi lại một lần đòi nghe, không có chút bộ dạng gì gọi là chán ghét.

Bản nhạc kết thúc, Phùng Hiểu Linh ngẩn đầu, đối diện với đôi mắt đen tịt tựa như đang suy ngẫm.

Mặt, lập tức đỏ bừng lên. Được thôi, nàng chỉ là một người nữ nhân bình thường, bị một nam nhân anh tuấn soái khí nhìn chăm chăm, đương nhiên mặt đỏ lên là phản ứng tự nhiên.

Cố gắng tìm lí do ỉn, Phùng Hiểu Linh cố đè nén nhịp đập loạn trong lòng hỏi: “em có phải là có năng khiếu hát bẩm sinh?”

“sao lại hỏi vậy?” Hàn Âm Diệc nhướn mày.

“bởi vì hôm nay Đông tiểu thư có khen em hát không tệ.” Nàng vui mừng tự đắc nói.

“Đông tiểu thư nào?” hắn nhíu mày, không vui khi nàng nói đến người khác với vẻ mặt vui như vậy.

“tiểu thư Đông Nghi Mai a, ca sĩ hát bài ‘thánh âm’ của công ty tụi em, cùng quay MV với anh, người bạn cùng diễn....xinh đẹp.....”

“quên rồi.” chỉ đơn giản hai chữ, ngắt đi một đồng lời nói thừa của nàng, “em hát cho cô ta nghe qua?” cánh tay dài dang ra, hắn kéo nàng đến trước mặt mình.

“không tính là vậy, chỉ là hôm đó ở phòng thu âm trong lúc em chán không biết làm gì, nên hát bài ‘thánh âm’ và bị cô ấy nghe thấy.”

“sau đó thì sao? Cô ta khen em hát rất hay?”

“đúng a!” nàng gật đầu, tiếp đó lại nhăn tú mi, “nhưng mà cô ấy không tin em và anh là bạn trai gái của nhau! Còn nói nếu như anh thật sự là bạn trai của em thì bản ‘thánh âm’ nên do em hát.”

Lông mi dài nhẹ nhàng hạ xuống, bàn tay nắm lấy tay Phùng Hiểu Linh của Hàn Âm Diệc bất giác thu chặt lại, “Linh, em muốn làm ca sĩ?”

Làm ca sĩ sao? Nàng nghiêng đầu suy tư giây lát, “chưa từng nghĩ qua, hơn nữa tính cách em không thích hợp làm ca sĩ.”

“đích thực không thích hợp.” Lời của nàng, khiến hắn nhẹ nhõm, “Linh, đừng làm ca sĩ, quan niệm này, em mãi mãi không được phép có.”

Lời nói thì thâm, tựa như bùa chú, khiến tim người dao động. Hắn ôm chặt nàng vào lòng, sức lực ấy, cơ hồ khiến nàng choáng ngợp.

”Âm Diệc, đừng.....đừng ôm chặt như vậy, em.....em sắp nghẹt thở rồi.” nàng vùng vẫy nói.

“tôi không quan tâm, trừ phi em đồng ý là mãi mãi sẽ không trở thành ca sĩ.” Mặt hắn nhẹ nhàng dụi dụi vào làn da mềm mại của nàng, cảm nhận cảm giác ôm nàng trong lòng.

“tại.....tại sao em không thể trở thành ca sĩ?” nàng cảm thấy kì lạ. Tuy nói là nàng thật sự không cho rằng bản thân có tố chất trở thành ca sĩ, nhưng.....

“bởi vì người muốn nghe nhạc của em, chỉ có mình tôi.” Chỉ có mình hắn, chỉ có hắn, mới có thể nghe được tiếng hát của nàng, tiếng hát độc nhất vô nhị của nàng.

“nói vậy, Đông tiểu thư cũng cảm thấy em hát không tệ. Hơn nữa Huệ Huệ, Khả Chân cũng từng nói qua em hát không tệ.” Nàng cố gắng đưa ra minh chứng.

Hắn không thèm quan tâm những điều nàng đang cố nói, chỉ một mực thì thầm: “hứa với tôi, chỉ hát ột mình tôi nghe.....”

“làm sao lại có yêu cầu bá đạo như vậy!” nàng chu miệng, kiên quyết không hứa.

“hứa đi! Linh” giọng nói tựa ác ma, mị hoặc khiến người khác không có khả năng kháng cự. Đôi mắt hắn, cứ như càng có ma lực, không ngừng thu hút nàng.

“làm sao có thể.....ơ, hứa chứ.....” nàng cố gắng giữ giọng điệu trầm nói.

“thật là không thể hứa sao?” cái gì là mê hoặc? Biểu tình bây giờ của hắn, chính là ví dụ điển hình.

“em.....suy nghĩ chút đã.” Thượng đế minh giám, nàng chỉ là một tiểu nữ tử bình thường, đối diện với mỹ sắc như vậy, lập trường bị dao động là đương nhiên.

“Linh.....”

“.....” làm ơn đi, tại sao giọng nói của hắn lại hay đến thế?

“hứa đi.”

“.....” còn nữa, mắt hắn có thể không tiếp tục phóng điện được không?

“chỉ cần em hứa, tôi có thể vì em làm bất cứ thứ gì”

“Hàn Âm Diệt!” nàng hét lên, “anh thật sự giống như sói xám mà!” hắn thực sự ép nàng đến mức không thể không đầu hàng mà.

“vậy thì, em chính là cô bé quàng khăn đỏ mà sói xám yêu nhất.” Hắn cười nhạt.

Người hắn yêu nhất, là nàng a.....

Kí giả, fan hâm mộ đến đông chật kín, tất cả đều chen chúc trong buổi họp báo.

Hội trường vốn dĩ còn có thể tính là rộng, nay hiển nhiên chen không vào. Với tình trạng như vậy, tuyệt đối có thể vượt qua sự tưởng tượng của bất cứ người nào trong công ty.

Nhưng, càng khiến người khác không thể tưởng tượng là——

“anh nói là, anh từ trong cuộc họp báo đột nhiên rời khỏi, chỉ vì đói bụng?”

“đúng.”

“không còn nguyên nhân nào khác?”

“ồ, có.”

“là gì?”

“rất muốn được ôm em.”

Cầm rút xuống đất! Phùng Hiểu Linh sững sờ nhìn người ngam nhân trước mắt, một lần nữa khẳng định tư duy của đối phương tuyệt đối không cùng đẳng cấp với nàng.

Trừ phi thiên tài đều có tư suy tương đối quái dị?

Một đôi tay lớn trực tiếp ôm nàng đang vẽ mặt ngấn ra vào vòng tay rộng lớn ấm áp, “Linh, hội kí giả nhàm chán quá.”

“vậy.....vậy sao?”

“nhưng mà, nếu là em muốn tôi tham gia, thì tôi sẽ tham gia.” Hấn cúi người nhẹ nhàng đặt cằm lên đầu nàng, cảm nhận cảm giác mềm mại của da nàng. Ôm nàng không đủ, nhớ không đủ, nghĩ không đủ.

Hấn.....Hàn Âm Diệc, cư nhiên lại mê mẩn một người nữ nhân, mê đến mức bản thân hấn còn không dám tin.

Mặt nàng đỏ bừng, “tại.....tại sao.....”

“em biết không? Tôi là thuộc về em.” Hấn vỗ nhẹ vào má nàng nói, “còn em....cũng là thuộc về tôi, chỉ thuộc về mình tôi.”ngón tay thon dài dọc theo má mà đi xuống, di chuyển trên môi nàng, ngón tay nhẹ nhàng massage đôi môi mềm mại, mỗi động tác đều tràn đầy mị hoặc vô tận.

Thật....thật là cảnh khiến người khác chảy máu mũi a!

Phùng Hiểu Linh bất giác thở dài trong lòng, bạn trai mình quả nhiên dùng chiêu thức giọng nói mị hoặc. Nếu như tình trạng này tiếp diễn, nàng rất có thể nhào vào hấn.

“anh....anh đói rồi, em...em đi lấy chút thức ăn đến cho anh!” nhanh chóng lui ra sau, nàng cố kìm nén nhịp đập loạn xạ trong lòng nói.

“được.” Hấn khí định thần thanh thản mà nói, cười nhạt nhìn thân hình bé nhỏ vội vàng vàng rời khỏi phòng đựng nước.

Linh của hấn, khả ái đến thế, nhưng cũng dễ xấu hổ đến thế.

Trước nay chưa từng nghĩ qua, mình sẽ yêu một nữ nhân như nàng.

Lặng lặng dựa vào góc tường, Hàn Âm Diệc cúi đầu đợi chờ.

Đột nhiên, một âm ảnh che ánh sáng bên cửa sổ, theo sau đó là tiếng nói kiêu nhu truyền đến: “Hàn tiên sinh, anh không phải là đi ăn đồ sao? Sao lại ở đây?”

Không ngần đầu, Hàn Âm Diệc lười biếng nói: “tránh ra, tôi không thích người khác quấy rầy tôi.”

Ngữ khí lãnh mạc mà xa cách, khiến Đông Nghi mai cả người như nghệt thở. Người nam nhân này, căn bản không hiểu được buổi họp báo hôm nay quan trọng với cô ta bao nhiêu, nhưng hấn lại có thể rời khỏi nơi quan trọng như vậy, càng khiến người khác tập trung sự chú ý vào người hấn. Còn cô ta, người nữ chính vốn dĩ trong cuộc họp báo này, có ở đó hay không, cơ hồ căn bản không quan trọng, thậm chí cô ta lấy lý do đi trang điểm lại mà tạm thời rời khỏi buổi tiệc, cũng không gây chú ý được bao nhiêu.

“sao chứ, không lẽ Phùng Hiểu Linh thì có thể quấy rầy anh?” lời nói cứ vậy mà xông ra khỏi miệng.

Mâu đen vốn dĩ luôn cúi xuống nay cuối cùng cũng ngước lên, Hàn Âm Diệc nhướng mày nhìn Đông Nghi Mai trước mặt, “vậy thì đã sao?”

Đông Nghi Mai cắn chặt răng, “Hàn Âm Diệc, anh thật sự quan tâm Phùng Hiểu Linh sao?”

“quan tâm, rất quan tâm, vậy thì sao nào?”

34. Chương 34

Âm thanh lạnh băng, đã kích màng nhĩ của Đông Nghi Mai. Người nam nhân mình thích, lại miêu tả tình cảm đối với người nữ nhân khác như vậy, bất giác khiến cô ta càng giận hơn.

“đùa sao, nếu như anh quan tâm cô ta, tại sao nhạc anh viết không để cô ta hát? Anh không phải không biết tiếng hát thiên bẩm của cô ta.” Dù cho cô ta nhìn Phùng Hiểu Linh không thuận mắt, nhưng không thể không thừa nhận, nhạc mà Phùng Hiểu Linh hát, khiến người khác có dự vọng muốn tiếp tục được nghe.

Hôm đó, cô ta vô tình nghe thấy Phùng Hiểu Linh hát ‘thành âm’, đã biết được điều này!

“nếu như anh thật sự quan tâm cô ta, thích cô ta, tại sao ‘thánh âm’ lại do tôi hát, mà không phải là cô ta? Anh rõ ràng có thể khiến cô ta nổi tiếng, nhưng lại giấu đi cô ta, nếu như anh thật sự thích cô ta thì anh hoàn toàn có đủ năng lực khiến cô ta trở thành ca sĩ quốc tế, đúng không?”

Lời nói của cô ta, như là đánh thức hắn. Hàn Âm Diệc khẽ đứng thẳng người, “đúng rồi, cô từng nghe qua cô ấy hát đúng chứ?”

“đúng a.”

“vậy thì——” hắn cúi người, hai mắt nhìn chăm chăm cô ta, “cô tốt nhất hãy nhanh chóng quên đi, một chút cũng không được nhớ.” Giọng nói quá nhỏ nhẹ, cơ hồ tiềm ẩn loại nguy hiểm nào đó, khiến người khác không rét mà run.

Đông Nghi Mai sững sốt, quên? “anh căn bản chỉ đùa giỡn với Phùng Hiểu Linh mà thôi, nếu không tại sao không khơi ra tài năng hát bẩm sinh của cô ta, nếu như để nhiều người nghe được nhạc cô ta hát thì cô ta rõ ràng có thể...”

“im miệng!” hắn ngắt lời cô ta, “tại sao tôi phải khơi ra tài năng hát bẩm sinh của cô ấy, lại tại sao nhất định phải để nhiều người có thể nghe cô ấy hát? Nhạc do cô ấy hát, chỉ có mình tôi nghe là được rồi.”

“cái gì? Anh——” Đông Nghi Mai cảm thấy kì lạ vạn phần. Đây là quan niệm gì? Nên gọi là ích kỉ cực độ, hay là tính chiếm hữu cực độ đây?

“nhạc của Linh, chỉ cần hát inh tôi nghe là được, hơn nữa, chỉ có tôi, mới có thể nghe cô ấy hát.” Nhạc của nàng, chỉ thuộc về hắn!

“anh....anh thật sự là...” Đông Nghi Mai đã không biết nên dùng từ gì để hình dung người nam nhân trước mặt.

“thích nhạc của cô ấy, thích giọng hát của cô ấy, đã thích rồi, thì tự nhiên muốn độc chiếm, điều này rất đơn giản, không phải sao?” nụ cười nhạt của hắn mang cảm giác ép buộc, khiến da đầu Đông Nghi Mai tê rần.

“anh....anh căn bản không bình thường.” Cô ta hét lên. Người thường tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy.

“thật trùng hợp, tôi từ trước đến nay chưa từng cảm thấy mình bình thường.” Hắn vẽ mặt không quan tâm nói, “cô muốn tự quên đi nhạc của Linh hát, hay là để tôi ra tay?”

“anh ra tay?”

“làm cho giọng nói của cô câm, rồi lại bẻ gãy ngón tay của cô, như vậy, chắc cô sẽ không nói với người khác việc Linh biết hát.” Nụ cười của hắn, tựa như sa tăng khát máu.

Đông Nghi Mai sợ run người, “anh làm vậy là phạm tội!”

“đó là phạm tội.” Biểu tình của hắn, ngữ khí của hắn, hoàn toàn nói rõ hắn tuyệt đối không đùa, mà còn là sẽ làm thật.

Ông trời, cô ta trước kia sao lại thích người nam nhân này? Hắn rõ ràng đáng sợ như vậy, tại sao cô ta không phát hiện? Đông Nghi Mai lúc này mới phát giác người nam nhân trước mắt đáng sợ.

“nói đi, cô muốn chọn cách nào?”

“anh....thật sự thích nhạc của Phùng Hiểu Linh hát?”

“là mê mẩn. Mê mẩn vô cùng...” Đó là một loại mê mẩn nghe mãi không chán, khiến hắn mãi mãi không biết điểm dừng ở đâu, “cho nên, tôi so lại có thể để tất cả mọi người đều nghe thấy nhạc do Linh hát chứ!”

“ảnh chỉ là....thích nhạc của em hát?” một âm thanh đột nhiên xen ngang vào cuộc nói chuyện của hai người, thân ảnh nhỏ bé ấy không biết từ khi nào đứng ở bên cửa, trên tay còn đang cầm một đĩa bánh nóng hổi.

“Linh!” âm thanh lạnh băng lần đầu tiên xuất hiện tia kinh hoàng, biểu tình của nàng khiến hắn cảm thấy vô có bất an.

“anh nói thích em, căn bản là thích tiếng hát của em?” Phùng Hiểu Linh hỏi, bánh rõ ràng là nóng, nhưng tại sao nàng lại cảm thấy tay ngày càng lạnh?

“tôi đúng là thích tiếng hát của em.” Hấn không phủ nhận nói.

Câu trả lời của hấn, cứ như một nhát búa, đập tan đi tất cả kì vọng, cứ như mặt gương sáng bóng, đột nhiên vỡ thành vô số mảnh.

Tay ngày càng lạnh, vội vàng buông đĩa bánh trong tay xuống, nàng muốn chạy khỏi, muốn khóc. Hấn nói rồi, đã nói rồi.....hấn chỉ là thích tiếng hát của nàng mà thôi. tại sao chứ, tại sao sau khi nàng yêu hấn, mới biết được đáp án này?

Thì ra những gì nàng quan tâm, cho là tình yêu, đều chỉ là nàng tự đa tình mà thôi.

“không được phép đi!” Hàn Âm Diệc kéo lấy tay Phùng Hiểu Linh, “tôi không cho phép em chạy thoát từ bên cạnh tôi!”

“buông tôi ra!” nàng nức lên.

“tôi không buông, mãi mãi cũng không buông!” ngón tay nắm lấy tay nàng của hấn càng dùng sức.

Nàng cố hết sức vùng vẫy thoát khỏi ngón tay cứng tựa gan thép của hấn, nhưng bất luận làm sao cũng không thoát ra khỏi.

“đừng phí sức lực nữa.” Hấn nắm lấy cổ tay nàng, dùng hết sức kéo tay nàng đến kề môi mình, “tôi từng nói qua sẽ không để em rời khỏi tôi, vậy thì sẽ không có việc như vậy. Thích nhạc do em hát, mê mẩn nhạc của em thì sao nào?”

Rõ ràng là bờ môi ấm áp nhưng lại khiến tay nàng càng cảm thấy lạnh, ‘đau!’

‘đau sao? Vậy thì đau thêm nữa đi.’ Giọng trầm thấp, nhẹ đến mức chỉ có gần vậy mới nghe được. Nàng đau sao? Nhưng hấn lại cảm thấy hấn còn đau hơn nàng. Không các nàng chấp nhận sự thật nàng muốn rời khỏi hấn.

Nàng rõ ràng từng nói qua thích hấn, vậy thì tại sao lại muốn chạy thoát khỏi hấn? Không thể nào chịu được khoảng cách giữa nàng và hấn, cho dù chỉ là một chút ít, hấn cũng không thể nào chấp nhận.

Biểu tình của hấn, giọng nói của hấn, hành động của hấn.....loại tuyệt đối điên cuồng ấy bất giác khiến toàn thân nàng sởn gai ốc.

“bỏ....bỏ tay....”

“không bỏ ra, tôi tuyệt đối không bỏ ra. Linh, em chỉ có thể là của tôi!”

“Không! Tôi không muốn là của anh!” không biết lấy đâu ra sức, nàng vội đẩy mạnh hấn ra, “anh chỉ thích tiếng hát của tôi mà thôi, tôi thà rằng mãi mãi không hát qua!”

Khó trách hấn cứ một lần rồi lại một lần bảo bản thân hát nhạc do hấn viết, khó trách, người cao cao tại thượng như hấn, lại một lần rồi hai ba lần xuất hiện bên cạnh nàng.

Thì ra.....chỉ là vì tiếng hát của nàng thôi.

Nàng có giọng hát của công chúa, thu hút sự chú ý của hoàng tử, nhưng suy cho cùng vẫn không phải là công chúa, không có số mệnh như trong truyện cổ tích.

Hàn Âm Diệc lạnh lùng nhìn theo thân ảnh của Phùng Hiểu Linh ngày càng xa, lần này, hấn không đuổi theo, bởi vì nước mắt trong mắt nàng, bởi vì bộ dạng sợ hãi trên mặt nàng, khiến bước chân hấn không tài nào nhấc lên được.

Chết tiệt, nước mắt của nàng, khiến hấn càng đau thêm!

Về mặt sợ hãi của nàng....hấn từng nói qua, không bao giờ muốn nhìn thấy bộ dạng sợ hãi ấy của nàng.

Bốp!

Một cú đấm mạnh ca vào cửa sổ bên cạnh. Cửa kính vỡ thành từng mảnh, Hàn Âm Diệc cứ nhiên không hay biết.

“a!” cho đến khi Đông Nghi Mai đứng bên cạnh hít một hơi lạnh, “tay của anh....”

“tay?” hấn không quan tâm liếc nhìn tay phải đang bị chảy máu do cửa kính đâm vào, “chỉ là chảy chút máu mà thôi.”

Làm ơn đi, không phải là một chút, mà là cả bàn tay đều bị máu chôn vùi. Đông Nghi Mai chỉ cảm thấy tim mình như sắp ngừng đập khi đối diện với người nam nhân như vậy.

Máu, chảy nhiều hay ít, hấn một chút cũng không quan tâm!

Hàn Âm Diệc chỉ nhìn chằm chằm hành lang sớm đã khuất bóng người mà hấn trông theo. Linh? Tại sao chứ?

Tại sao lại sợ hấn?

Tại sao lại rơi lệ?

Tại sao? Tại sao?

35. Chương 35

Nàng là của hấn, nàng chỉ có thể là của hấn. Cho dù nàng có hối hận, hấn cũng tuyệt đối không cho phép!

“Hàn, tay của cậu sao vậy?” dơ lâu quá không thấy người Sái Dã đành đến đây tìm, khi bước vào phòng trà, đã thấy cảnh cửa kính vỡ rơi đầy dưới đất và cảnh Đông Nghi Mai bị dọa ngẩn người.

“không có gì.” Hàn Âm Diệc trầm giọng đáp.

“còn nói là không có gì, trời ơi, tay cậu trở thành như vậy, mau chóng đi bệnh viện!” Sái Dã hét lên, lôi Hàn Âm Diệc vội vàng đi đến bãi để xe, “Hiểu Linh đâu? Sao không thấy đâu vậy, còn nữa tay cậu đang yên đang lành đi tông cửa kính làm gì.....”

Lời còn chưa nói hết, y đã nhìn thấy sắc mặt đối phương thập phần khó coi.

Không lẽ là vì.....

“cậu và Hiểu Linh cãi nhau?” Sái Dã cẩn trọng suy đoán nói.

“cãi nhau?” hấn cúi mâu, nhìn bàn tay đang chảy máu của mình, “Linh muốn rời khỏi tớ, cô ấy đang sợ tớ!”

“sao vậy? Lại là chuyện gì?”

“tớ thích giọng hát của cô ấy, không lẽ không được sao?” hấn thì thầm.

“cậu và cô ấy.....”

Tách, tách, tiếng bấm ảnh và ánh sáng của đèn nhanh chóng ngắt lời của Sái Dã.

“Hàn tiên sinh, xin hỏi tay của anh sao lại bị thương?”

“Đông tiểu thư khi nãy cũng rời khỏi bữa tiệc, có phải có liên quan đến việc anh bị thương ở tay?”

Đột nhiên chui ra một đám kí giả, bao quanh lấy Sái Dã và Hàn Âm Diệc, các loại câu hỏi đều không ngừng tuôn ra.

Thật là gặp ma mà, đúng là bận càng thêm bận!

Trong lòng Sái Dã thầm tự trách mình sơ ý. Chỉ vì thấy tay Hàn Âm Diệc bị thương, cho nên quên mất hôm nay là hội kí giả, đâu đâu cũng toàn kí giả, tuy không ít kí giả đều ở trong đại sảnh, nhưng cũng có một số kí giả nhỏ không vào trong, túc trực ở bên ngoài chờ đợi.

“tránh đường, bây giờ tôi phải đưa Hàn Âm Diệc đi bệnh viện, tránh đường.” Sái Dã chỉ còn cách cố hết sức chen khỏi dòng người, kéo Hàn Âm Diệc về phía xe mình.

“Hàn tiên sinh, xin hỏi Đông tiểu thư có phải là bạn gái của anh không?”

“cho đến nay anh vẫn chưa thừa nhận quen qua bạn gái chính thức, hay là nói anh căn bản không thích nữ nhân?” câu hỏi này càng sắc bén hơn.

Đương nhiên, đối với loại câu hỏi này, chỉ cần là người quen biết Hàn Âm Diệc, đều biết hần căn bản không trả lời. Cho nên, một đám kí giả đều chỉ vội chụp ảnh.

“tôi yêu a.” âm thành trầm thấp, không vang, nhưng lại đủ khiến tất cả các âm thanh xung quanh dừng lại trong phút chốc.

Dĩ nhiên, theo sau đó, là làn sóng âm thanh càng lớn hơn.

“Hàn tiên sinh, anh nói anh có người bạn gái mình yêu?”

“là người trong ngành sao? Hay là người ngoài ngành?”

“yêu nhau bao lâu rồi?”

Các loại câu hỏi trong vài giây ngắn ngủi cứ xông đến.

“rất yêu rất yêu cô ấy, yêu đến cực điểm.” Là nói cho người khác nghe sao? Hay là nói cho bản thân nghe? Linh, em có biết, tình cảm của tôi đối với em? “yêu đến mê mẩn, mê mẩn vô cùng.....”

Si, cuồng, cũng chỉ vì nàng.....

Tất cả kí giả đều ngẩn ngơ nhìn Hàn Âm Diệc, thậm chí quên cả nhấn nút chụp ảnh. Hần như vậy, còn là Hàn Âm Diệc cao ngạo không ai sánh bằng mà họ quen biết sao?

Thượng đế, rốt cuộc là người nữ nhân như thế nào có thể khiến thần nhạc một thời vì cô ta mà si mê?

Xinh đẹp như tiên? Hay là tài trí vô song?

Đây là địa bàn của Hàn gia, biệt thự của Hàn gia.

Một thân ảnh cao gầy đứng ở đỉnh núi cách biệt thự không xa, nhìn về phía màn đêm nhớ đến nơi không biết bao lâu kia.

Tuy ông ta lần đầu đến đây, nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc. Mộng từng nói với ông ta nơi này. Cảnh sắc nơi này, ngoại cảnh của biệt thự, sự lạnh giá của bên trong.

Tuy đã qua bao năm, nhưng ông ta không từng cảm giác được sự lưu chảy của thời gian, phẳng phất như những lời Mộng nói, vẫn còn là ngày hôm qua.

Kính viễn vọng căn bản không nhìn thấy cảnh bên trong của biệt thự, và nguyên tòa biệt thự, càng như không có chút phòng vệ kín đáo nào.

Bất luận thế nào, đêm nay, ông ta tuyệt đối không bỏ qua cho ác ma!

.....

Lửa! Lửa lớn quá!

Tất cả mọi thứ đều chìm trong biển lửa! Bé trai chỉ cảm thấy cơ thể như bị một cánh tay nhấc lên, sau đó ra sức đẩy ra ngoài.

Độp!

Cơ thể bé trai tông vào bùn đất dưới đất, sống lưng đau rất.

Bé trai ngẩn đầu, nhìn thấy cha mình đang ôm người mẹ đang hấp hối, đi vào trong biển lửa.

Trên bụng người mẹ đang cầm một con dao gọt trái cây, bé trai biết, đó là mẹ mình tự đâm vào, chỉ vì bà muốn đời mình có thể hoàn toàn thoát khỏi cha.

M luôn cầu xin cha bỏ qua cho bà, bỏ qua cho cuộc đời còn lại của bà, nhưng cha đã không còn cách nào buông tay.

Si mê—đang là từ mà cha thường hay nói. Tình cảm của ông đối với bà, đã không vốn vẹn từ ‘yêu’ mà có thể biểu đạt, mà là một loại si mê cơ hồ điên cuồng.

Đó là loại tình cảm như thế nào? Bé trai không hiểu. Bé trai chỉ nhìn thấy sự chán chường trong mắt mẹ và sự quả quyết trong mắt cha.

“Mộng, anh không thể nào buông tay, cho nên anh cũng không cho phép em buông tay.” Cha ôm lấy mẹ, cúi đầu, dịu dàng nói.

Chỉ là mẹ khê thở dốc, mất quá nhiều máu, khiến ặt bà trắng bệch.

“cha ơi, chúng ta mau đưa mẹ đến bệnh viện đi!” bé trai xông lên hét.

Người cha không thêm quan tâm bé trai, chỉ nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc của người mẹ, như là đang chải chuốt chỉnh tề cho bà.

“Âm Diệc...xin....xin lỗi.....” bàn tay dính đầy máu của người mẹ sờ vào mặt của đứa bé, “mẹ không thể.....nhìn con khôn lớn, mẹ thật tình....xin lỗi.”

“tại sao phải rời xa cha chứ? Tại sao mẹ chỉ thích chú Jenny? Con và cha mới là người nhà của mẹ, mới là người yêu mẹ nhất, không phải sao?” bé trai hỏi, chỉ cảm thấy máu dính trên mặt ngày càng nhiều.

“tình cảm không phải.....không phải đơn gian là có thể nói rõ, có lẽ....khúc khúc....có lẽ đợi khi con lớn lên, sẽ hiểu.....” lời người mẹ ngập ngừng, “đồng ý với mẹ, đừng....đừng hận bất cứ ai....”

“không, con hận chú Jenny!” nếu không có người nam nhân đó, vậy thì gia đình của bé trai sẽ không tan vỡ như vậy.

“vậy sao? Con....hận rồi à....” Tay người mẹ ngày càng lạnh đi, mắt cũng dần dần khép lại, “vậy thì.....bất luận thế nào.....sau này, con cũng bỏ qua cho ông ấy ba lần nhé....chỉ ba lần.....” chỉ hy vọng tất cả nỗi hận, đều có thể theo sự qua đời của bà mà tan thành mây khói.

Tay người mẹ từ từ buông xuống, người cha ôm người mẹ đi vào biển lửa. Nét mặt cha không chút bi thương, chỉ có loại vui mừng tựa như điên cuồng.

“Mộng, cuối cùng em cũng hoàn toàn là của anh, cho dù chết, chúng ta cũng ở bên nhau!”

“không!” bé trai vùng vẫy muốn ngăn cản, nhưng lại bị người cha hất văng ra xa.

“Âm Diệc, đừng cản ta!” người cha quay lại, “con là con của ta, kế thừa dòng máu của ta, sự cố chấp của ta, sau này con nhất định sẽ hiểu tâm trạng lúc này của ta—— tâm trạng vui mừng không gì sánh bằng này.

Lời người cha ngập ngừng, ngữ khí bỗng thay đổi: “nhưng mà.....ta lại mong, con cả đời này mãi mãi không tìm được người khiến mình si mê, bởi vì khi không thể có được, sẽ vô cùng đau đớn, đau đớn tận xương tủy.”

.....

36. Chương 36

Sự đau đớn tận xương tủy thì có thể xem là đau bao nhiêu?

“đã không còn kịp nữa rồi, cha, loại đau đớn này, con đã nếm trải được rồi.” Trong căn phòng u tối, Hàn Âm Diệc lẩm bẩm một mình.

Sự đau đớn trên tay, so với sự đau đớn về tinh thần thì căn bản không thể sánh bằng.

“Linh.....Linh....em có biết bây giờ tôi đau đớn biết bao nhiêu không?” giọng nói khàn khàn, không ngừng vang lên trong bóng tối.....

“Hiểu Linh, cậu biết chưa? Hàn Âm Diệc bị thương rồi!” Huệ Huệ vô thức nói ra một câu, khiến Phùng Hiểu Linh ngẩn người.

Bị thương? Sao lại thế?

Hôm đó nàng rời khỏi, hẳn rõ ràng còn rất tốt mà!

“cậu không nhìn nhầm chứ?”

“đương nhiên là không, trên tivi cũng chiếu rồi!” Triệu Khả Chân ở bên cạnh nhanh chóng gặm hết miếng táo còn lại, sau đó chuẩn xác ném hột vào trong sọt rác, “mở hội kí giả, cũng có thể bị thương, quả nhiên là người danh tiếng và người thường không giống nhau.”

“hắn, hắn sao lại bị thương?” Phùng Hiểu Linh chỉ cảm thấy đầu óc bấn loạn.

“không biết a!” Triệu Khả Chân lắc đầu, “tiết mục trên tivi cũng không nói rõ nguyên nhân gì mà hắn bị thương.”

Một câu “không biết” khiến nàng đứng ngồi không yên!

Rõ ràng là hắn, là hắn khiến nàng thương tâm. Hắn chỉ thích nhạc nàng hát mà thôi, trong lòng rõ ràng biết đáp án này, nhưng khi nghe thấy hắn bị thương, lòng nàng vẫn cứ co thắt lại.

Sau đó, trong lúc nàng hồi thần lại thì nàng đã đi đến trước cửa biệt thự này.

Nàng không phải là không muốn gặp hắn sao? Tại sao lại đến nơi này.

Cơ thể, thậm chí còn hành động nhanh hơn cả suy nghĩ.

Nhìn màn đêm tối bao quanh biệt thự, Phùng Hiểu Linh hít một hơi sâu.

Lần đầu tiên biết được, đêm tối ở biệt thự, thì ra là cô đơn như vậy.

Móc ra chìa khóa, Phùng Hiểu Linh mở cửa biệt thự, nhẹ nhàng đi vào trong.

Hắn về nhà rồi sao? Hay là vẫn còn ở bệnh viện?

Nàng thậm chí không có dũng khí gọi điện đi hỏi chị Hoa, thương tích của hắn như thế nào rồi.

Một bước, hai bước.....lặng lẽ đi vào biệt thự, cơ hồ ngay cả bước đi cũng không phát ra tiếng.

Từ từ đến gần phòng của hắn, hơi thở của nàng bất giác trở nên khó khăn. Tay, nắm lấy tay cầm, nàng vội hít một hơi sâu. Đi vào xem sao, chỉ có tận mắt nhìn qua vết thương của hắn, xác định không có gì đáng ngại, nàng mới có thể yên tâm.

Cạch!

Chốt khóa khẽ vang lên.

Chưa đợi Phùng Hiểu Linh đẩy cửa ra, bên trong đã có một lực mạnh, lôi nàng vào trong phòng.

“a!” nàng giật mình hét lên. Cả người đã bị ôm vào vòng tay vững chắc.

Hơi thở quen thuộc, loại lực đạo ôm người này, dù cho không có đèn, không có bất kì âm thanh nào, nàng cũng biết đối phương là ai.

Trong căn phòng u tối, chỉ có ánh trăng bên ngoài cửa sổ rọi vào, mang đến một tia sáng mong manh.

Hơi thở nặng nhọc vang lên bên tai nàng, “tại sao còn đến đây? Em không phải đã chạy trốn khỏi tôi rồi sao?”

“anh....anh bị thương?” nàng mở miệng nói, nàng bị hắn ôm chặt vào lòng, hiển nhiên không nhìn thấy biểu tình bây giờ của hắn.

“sao, em cũng biết tôi bị thương à?” hắn ‘phụt’ cười một tiếng.

“tôi ở nhà xem tivi.”

“vậy thì nếu như tôi không bị thương, có phải em sẽ không đến?” hơi thở của hắn càng thêm nặng nhọc.

Nàng sửng sốt không biết nên trả lời thế nào, nàng căn bản chưa từng nghĩ qua vấn đề này.

Hai cánh tay ôm lấy nàng bỗng dưng buông ra, tuần nhan của hắn đột nhiên in vào ánh nhìn của nàng, ánh trăng mờ lung rọi vào nửa khuôn mặt của hắn, khiến cho sắc mặt hắn còn trắng bệch hơn trên tivi.

Trông hắn lúc này, không còn là thiên tài âm nhạc cao ngạo kia, mà giống như một nam nhân làm tất cả để có được câu trả lời!

“Linh, tại sao muốn chạy trốn khỏi tôi? Tại sao lại trở nên sợ tôi? Không lẽ tôi thích nhạc của em, đối với em là không thể tha thứ sao?” Hàn Âm Diệc hỏi. Linh của hắn, chỉ có Linh của hắn, hắn không muốn nàng chạy trốn khỏi hắn, không muốn nàng sợ hãi!

“đó là bởi vì tôi hy vọng anh thích con người của tôi, chứ không phải là giọng hát của tôi.” Nàng thật sự để tâm là điều này.

“có gì khác nhau sao?”

“đương nhiên là khác nhau. Nếu như anh chỉ thích giọng hát của tôi, vậy thì đó căn bản không phải là tình yêu đích thực.” Tình yêu là tình cảm, chứ tuyệt đối không phải là chỉ đơn giản là thích giọng hát.

“tôi yêu em, Linh.” Không lẽ tình yêu của hắn đối với nàng, còn chưa phải là tình yêu đích thực sao? Chỉ yêu một mình nàng, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Nàng cắn môi, “vậy thì anh trả lời tôi, giọng hát của tôi hay con người của tôi, anh thích cái nào hơn?”

Câu hỏi hai chọn một, nàng nín thở chờ đợi hắn trả lời, còn hắn, lại như suy tư cúi đầu xuống.

Qua một hồi lâu, Phùng Hiểu Linh cười cay đắng, “thôi đi, tôi đã biết câu trả lời, tay của anh....chắc không có gì đáng ngại.” Nàng liếc mắt nhìn bàn tay bằng da trắng, “tôi...tôi về đây.”

“thích giọng hát của em, là điều đương nhiên.” Hàn Âm Diệc đột nhiên mở miệng, “từ lần đầu tiên tôi nghe thấy bài hát của em trên mạng, thì đã si mê giọng hát ấy rồi. đối với tôi mà nói, đó là giọng hát bẩm sinh. Muốn có được giọng hát ấy, là cảm giác mãnh liệt đầu tiên tôi có được từ khi sinh ra đến nay.”

Ngẩn đầu, hắn nhìn nàng chăm chăm, “sau đó, tôi gặp được em, tôi muốn em chỉ hát cho riêng mình tôi nghe, muốn giọng hát của em chỉ thuộc về mình tôi. Nhưng....không biết từ lúc nào? Tôi cứ nhiên muốn cả người em đều thuộc về tôi. Muốn ôm em, muốn chạm vào em, muốn hôn em, thậm chí còn muốn hòa em vào xương máu của tôi. Nhìn không đủ, nghĩ không đủ, thậm chí không biết khi nào sẽ chán ghét. Tôi từ trước đến nay không hay biết, thì ra si mê một người lại có thể si mê đến mức như vậy.”

Hắn nhẹ nhàng vén lọn tóc của nàng, in lên môi mình, “Linh, tôi si mê giọng hát của em, nhưng....tôi càng si mê con người của em, si mê đến không thể dứt được. Nếu như có một ngày, em thật sự rời khỏi tôi, vậy thì tôi sẽ điên lên, sẽ trở thành một tên biến thái điên cuồng.” Đừng rời xa hắn, sự rời xa của nàng, dù chỉ là một phần một trăm, hắn cũng không thể chịu đựng được.

“cậu thật sự là một tên biến thái điên cuồng.” Đột nhiên âm thanh vang lên, xen vào cuộc nói chuyện của hai người, một cây dao nhỏ sắc bén áp sát cổ Hàn Âm Diệc.

“Jerry?” hắn sửng sốt, cánh tay ôm lấy Phùng Hiểu Linh bắt giắc thu chặt hơn.

“không sai, là tôi! Tuy rằng rất không muốn ngắt lời của hai người trong lúc này, nhưng tôi nghĩ, tôi cần phải cho người nữ nhân vô tri này nhận thức rõ sự thật cậu là ác ma.” Jerry nói rồi áp con dao trong tay sát cổ Hàn Âm Diệc hơn, “buông nữ nhân này ra, để cô ta đứng bên vách tường.”

Hàn Âm Diệc buông hai tay, ánh mắt chỉ thị Phùng Hiểu Linh đứng sang một bên.

“tiểu thư, cô yêu người này sao?” Jerry nhướn mày, hỏi Phùng Hiểu Linh.

“a, ông....ông mau bỏ cây dao trong tay ra, không lẽ ông không biết như vậy là phạm tội sao?” Phùng Hiểu Linh căn bản không trả lời câu hỏi của Jerry, chỉ khẩn trương nhìn cây dao trong tay đối phương, thậm chí sợ nó tổn thương Hàn Âm Diệc.

“cô phải biết, hắn căn bản là ác ma!”

“ác ma?”

“cha hắn từ đầu đến chân chính là một ác ma, ép chết mẹ của hắn! Tại sao chứ....tại sao? Mong chỉ muốn sống cùng tôi a! tại sao phải ép cô ấy đi đến bước đường cùng, chỉ còn cách tự sát chứ?” giọng nói của Jerry mang tiếng nấc. Dù cho bao nhiêu năm đã qua, nhưng bất luận thế nào, ông ta đều không thể quên người nữ nhân duy nhất mà cả đời này mình yêu.

Phùng Hiểu Linh giật nảy mình, làm sao nàng cũng không ngờ gia đình Hàn Âm Diệc lại như vậy. Trên báo và tạp chí, chưa từng nhắc đến cha mẹ hắn, còn hắn cũng chưa từng nói việc của cha mẹ hắn cho nàng nghe.

Bởi vì nàng bản thân là cô nhi, không có cha mẹ, cho nên bỏ lơ đi việc này, hắn—chắc cũng có cha mẹ a!

“mẹ của anh....mất rồi sao?” Phùng Hiểu Linh nhìn Hàn Âm Diệc.

“đúng, đã chết rồi.”

“vậy còn cha của anh?”

“cũng chết rồi.” hắn lãnh đạm nói.

Nói như vậy, hắn cũng là cô nhi sao? Nàng sững sờ nhìn hắn, sự mềm lòng một lần nữa bị khơi dậy.

Nếu như không phải là cảnh tượng trước mắt, nàng thật sự rất muốn ôm lấy hắn, xoa dịu đi sự đăm chiêu giữa mi mày hắn.

“nhìn thấy rồi chứ! Người nam nhân này căn bản không có tình cảm!” Jenny nói, “năm đó, hắn rõ ràng nhìn thấy cha hắn ôm mẹ hắn chạy vào trong biển lửa, nhưng hắn không ngăn cản, chỉ mở to mắt nhìn cha mẹ hắn bị thiêu chết, không hề rơi một giọt nước mắt!” nếu như khi ấy, Hàn Âm Diệc có thể ngăn lại, có thể kéo dài chút thời gian, đợi đến khi ông ta đến, vậy thì có lẽ Mộng sẽ không chết! Càng không thể ngay cả xương cốt cũng hòa cùng người nam nhân đáng chết kia, không thể chia rời.

“nữ nhân, cô căn bản không nên yêu người nam nhân này!” Jerry ngập ngừng, khẩu khí đầy oán hận.

“Linh, em sợ tôi sao?” Hàn Âm Diệc chỉ nhìn chằm chằm Phùng Hiểu Linh, muốn nhìn rõ biểu tình trên mặt nàng.

“tôi....”

“nữ nhân, chỉ cần cô nói sau này sẽ không yêu người nam nhân này, vậy thì tôi có thể bỏ qua cho cô!” Jerry uy hiếp, “tôi đã cài mìn xung quanh biệt thự, chỉ cần tôi nhấn nút, căn biệt thự này sẽ nổ tung thành cát bụi.”

37. Chương 37

Phùng Hiểu Linh hít một hơi lạnh, “vậy thì ông....ông không phải cũng.....”

“không còn quan trọng nữa, dù sao Mộng tôi yêu cũng không còn, tôi sống cũng chỉ vì lỗi con của ác ma cùng vào địa ngục! Trên người hắn chảy dòng máu của tên nam nhân đó, loại biến thái điên cuồng này, căn bản không xứng để sống trên đời!”

“không phải đâu, anh ấy không phải là biến thái điên cuồng!”

“không phải sao? Vậy thì nếu như cô nói với hắn, cô yêu người nam nhân khác, cô cho rằng hắn sẽ như thế nào? Mỉm cười chúc phúc cho cô? Đừng có nằm mơ! Hắn chỉ kéo cô cùng đi đến cái chết!”

Sẽ vậy sao? Ánh mắt Phùng Hiểu Linh bất giác hướng về phía Hàn Âm Diệc.

Cứ như hiểu được câu hỏi trong mắt nàng, hắn nhếch nhẹ đôi môi bạc, “tôi sẽ như vậy, Linh. Có lẽ đúng như ông ta nói, tôi căn bản là một tên biến thái điên cuồng.”

“nhưng.....”

“thứ tôi muốn là tuyệt đối, tôi thật sự giống cha, cho nên đối với thứ mình muốn, có lẽ chỉ có trong giây phút đối diện với cái chết, mới có thể buông tay.” Hắn nói rồi, mi mắt khẽ cúi xuống, nhìn đôi tay thon dài linh hoạt lộ ra dưới ánh trăng, “sợ sao? Nếu như sợ, thì cứ làm như ông ta nói, nói với tôi em không yêu tôi, sau đó phui tay rời khỏi tôi!”

Vô có, nàng có dự cảm, nếu như nàng thật sự nói ra câu này, hắn sẽ hoàn toàn rời khỏi nàng, sẽ dùng cái chết để rời khỏi nàng!

Không! Nàng không muốn như vậy!

“đối với anh, sự tồn tại của tôi rốt cuộc là gì?” nàng hỏi.

“là linh hồn! Cho dù cơ thể có tan biến, nhưng linh hồn vẫn tồn tại.” Khắc cốt ghi tâm, đó là sự si mê sâu đến mỗi dây thần kinh.

Người nam nhân này, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu tình cảm mãnh liệt? Phùng Hiểu Linh chỉ cảm thấy khoe mặt bắt đầu ửng ửng. Tình yêu của hắn đối với nàng, có lẽ vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

“em sẽ không rời xa anh, em thích anh, rất thích, thích vô cùng!” Phùng Hiểu Linh hét lên.

“nữ nhân, không lẽ cô không sợ tên điên này sau này kéo cô cùng đến với cái chết sao?” Jerry không cam tâm nói.

“không đâu.” Nàng lắc đầu, nước mắt trải dài trên má, “bởi vì cả đời này, ngoài anh ấy ra, tôi sẽ không yêu bất kì người nào nữa!”

“em không hối hận?” lông mi dài cong nhướn lên, hắn chăm chú nhìn nàng.

“không hối hận.”

Theo sau nàng nói ra ba từ đó, tay hắn đột nhiên cử động, cổ nhanh chóng né đi nơi khác....

Rầm!

Một giây sau, Jerry đã nằm dài dưới đất. Còn cây dao, cũng bị Hàn Âm Diệc giẫm dưới chân.

Nhanh quá, tất cả động tác đều quá nhanh, nàng căn bản chưa kịp nhìn rõ động tác của hắn, cả cục diện đã thay đổi.

“Jerry, chú thua rồi!” Hàn Âm Diệc mặt không cảm xúc nói.

“thua rồi, nực cười, tôi còn có mìn! Tôi sẽ nổ các người thành từng mảnh!” ông ta nói rồi, cầm phần nhấn nút điều khiển....

Sau một phút im lặng, không có bất kì động tĩnh nào.

“sao....sao lại như vậy?” vẻ mặt Jerry đầy vẻ không dám tin, không ngừng nhấn nút điều khiển.

“xung quanh biệt thự của tôi có hệ thống tự động phát hiện mìn nổ, một khi có ai cài mìn, Sái Dã sẽ nhận được tín hiệu cảnh báo trong thời gian sớm nhất, và phái chuyên gia đến gỡ mìn.” Hàn Âm Diệc vừa nói, vừa nhìn Jerry theo góc độ từ cao xuống, “sai lầm lớn nhất của chú, chính là không nắm bắt cơ hội, khi dao kề sát cổ tôi, chú nên lấy mạng của tôi. Tôi đã đồng ý với mẹ sẽ bỏ qua cho chú ba lần, và đây là lần cuối cùng.”

Sắc mặt Jerry đã trở nên xám xịt.

Phùng Hiểu Linh cẩn trọng đi đến bên cạnh Jerry, như đang lấy hết dũng khí nói: “Âm Diệc....không phải là cha anh ấy, anh ấy và cha là hai người khác nhau. Kết cục của tôi và anh ấy, sẽ không như cha mẹ anh ấy. Tôi nghĩ, tương lai của tôi và anh ấy sẽ rất hạnh phúc, bởi vì....chúng tôi đều yêu nhau.”

“đều....yêu....nhau....” Jerry lắp bắp.

Cho dù là ác mà, cũng có người yêu sao?

“tôi yêu anh ấy, thật sự yêu anh ấy!” Phùng Hiểu Linh khẳng định nói.

Yêu hắn, yên tâm mà yêu người nam nhân này.

Nàng biết, trên thế giới này, không có người nam nhân nào yêu nàng hơn hắn.

“có lầm không đó?”

“là giả đúng không?”

Hai âm thanh kinh hô đồng thời phát ra từ miệng Cao Huệ Huệ, Triệu Khả Chân, và ngay cả biểu tình của họ có thể liệt vào 10 biểu tình kinh ngạc nhất trong năm.

“cái đó.....không có nhầm, ơ, là thật.” Phùng Hiểu Linh cười mỉm.

“cậu nói cậu và vị đứng kế cậu là—bạn trai gái của nhau?” Cao Huệ Huệ ngậm cái miệng tựa như nuốt dưa hấu, ho nhẹ một tiếng hỏi.

“đúng.” Nàng rất thành thật gật đầu.

“vị kế bên cậu, nếu như mắt tớ không loạn thị thì họ Hàn tên Âm Diệc đúng chứ.” Hai mắt Triệu Khả Chân nhìn chăm chăm Hàn Âm Diệc đứng cạnh Phùng Hiểu Linh.

“đúng.” Cái đầu nhỏ một lần nữa gật xuống.

“Phùng Hiểu Linh!” hai người cùng đồng loạt kêu lên, “không lẽ cậu xem lời của bọn tớ như gió thoảng bên tai à!”

“lời của các cậu?” nàng sững sốt.

Hai đôi tay vội kéo cô bé quàng khăn đỏ ngớ ngẩn qua, tránh khỏi sỏi xám đáng sợ, lúi đến bên góc tường phun nước bọt.

“cậu quên rồi sao, lúc trước bọn tớ từng nhắc cậu, đừng bao giờ dính lú đến Hàn mẫu nhân.”

“tớ.....”

“loại nam nhân này, thông thường là độc được chí mạng của nữ nhân.”

Nàng thừa nhận cái này, “nhưng...”

“cậu không phải đã bị lừa thân lại lừa tình rồi chứ....”

“cái này.....” sao lại nói lừa a.

“hay là cậu đã mang thai rồi?”

“.....” Phùng Hiểu Linh suýt chút nữa đã bị nước bọt của mình sặc phải, làm gì có việc này.

“cậu ngốc quá, sao không dùng BCS?” (PP: tự hiểu nhá các nàng)

“khục khục khục....” lần này, nàng thật sự bị nước bọt của mình sặc phải.

“nếu như các người hy vọng những lời khi nãy nói trở thành sự thật, tôi không ngại ‘nỗ lực’ chút.” Đột nhiên giọng nói vang lên trên đầu ba người nữ nhân, ánh mắt Hàn Âm Diệc lạnh lùng nhìn Cao Huệ Huệ và Triệu Khả Chân.

Đây chính là hai người bạn tốt mà Phùng Hiểu Linh thường hay nhắc đến. Đương nhiên, hẳn đối với hai người họ, tuyệt đối không có hảo cảm. Lí do rất đơn giản, hẳn hy vọng Linh chỉ thuộc về mình hẳn, đối với việc Linh quan tâm đến người khác, hẳn tự nhiên chỉ có....ghen.

Ba người nữ nhân ngại ngùng.

Vẫn là Cao Huệ Huệ khôi phục bình thường trước nhất, tỏ khẩu khí của đàm phán gia nói: “anh thật sự muốn cưới Hiểu Linh?”

“đương nhiên.”

“Hiểu Linh tuy nhìn có vẻ ngốc nghếch, lại nhất gan, lại thích khóc, nhưng nếu như để tôi biết anh ức hiếp cậu ấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

“đúng!” Triệu Khả Chân đứng bên cạnh phụ họa, “anh đừng cho rằng Hiểu Linh nhìn có vẻ dễ ức hiếp thì thật sự dễ ức hiếp.”

Làm ơn đi! Phùng Hiểu Linh đứng một bên không biết nên cười hay khóc, hai người bạn thân này đang chê bai nàng sao?

Hàn Âm Diệc nhíu mày, đột nhiên phát hiện hai người nữ nhân này khiến hắn cảm thấy phiền hơn cả kí giả.

“còn nữa, anh là nhân vật công chúng, điểm này rất phiền phức.”

“không sai, không sai, nếu như tất cả mọi người đều biết Hiểu Linh là bạn gái của anh, vậy thì kết cục của Hiểu Linh....”

Phùng Hiểu Linh nổi da gà, nàng sẽ bị nước bọt và nước mắt của những nữ nhân khác dìm chết.

“nhưng mà, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là.....” Cao Huệ Huệ nhìn chằm chằm Hàn Âm Diệc, “anh sẽ yêu Hiểu Linh cả đời không?”

Hàn Âm Diệc nhíu mày, đối với hắn mà nói, đáp án của vấn đề này, hắn căn bản không muốn nói với người thứ ba, nhưng.....cơ hồ người muốn biết đáp án không chỉ có Cao Huệ Huệ một mình, Triệu Khả Chân cũng chờ đợi câu trả lời của hắn.

Còn Linh....hắn quay đầu, nhìn khuôn mặt đang chờ đợi bên cạnh. Hắn biết, nàng quan tâm hai người bạn này nhất. Cho nên, vì nàng, dù là việc hắn không nguyện ý làm, hắn cũng sẽ làm.

Linh, Linh mà hắn yêu, khẩn trương vậy, là sợ hắn không lễ độ với bạn nàng sao?”

Mi mày khẽ dân ra, Hàn Âm Diệc đè nén sự bức tức trong lòng, cong lên nụ cười nhạt, đưa tay nắm lấy tay Phùng Hiểu Linh, “sẽ yêu cả đời, cho đến khi tôi không còn hơi thở.”

Cao Huệ Huệ và Triệu Khả Chân nhìn nhau cười, người nam nhân như vậy, chịu đảm bảo như thế, vậy thì tuyệt đối là lời thề.

Họ tin rằng, Hiểu Linh sẽ có được hạnh phúc.

38. Chương 38

Vĩ thanh

Gia đình của tôi

Cô giáo ơi, cô nói tuần này phải viết bài văn ‘daddy của tôi’. Đề mục tập làm văn này, lúc trước con cũng có viết qua rất nhiều lần rồi, nhưng mà mỗi lần viết xong, đều bị daddy trừng mắt.

Mami nói là mắt của daddy mà mắt phượng, mà cái gì là mắt phượng chứ? Mắt của phượng hoàng sao? Nói tóm lại, daddy trừng mắt nhìn rất khủng bố.

Nhưng mà, con rất muốn đạt được điểm cao trong bài viết này. Bởi vì mami nói, nếu như tuần này tập làm văn con có được 85 điểm (thang điểm là 100) thì mami sẽ dẫn con đi chơi khu vui chơi. Việc này con mong lâu lắm rồi, cho nên con quyết tâm nhất định phải làm tốt bài văn này.

Daddy của con.....là kẻ địch lớn nhất trong mười năm làm người của con!

Từ khi con hiểu chuyện, daddy luôn không ngừng giành mami với con.

Lúc con vào lớp một, lần đầu tiên trong tiết thủ công làm một chiếc máy bay giấy tặng ami, mami rất thích. Nhưng ngày hôm sau, daddy đã tặng ami máy bay điều khiển từ xa. Sau đó dưới chân tủ lạnh nhà con, con phát hiện chiếc máy bay giấy tội nghiệp của con tặng mami. Daddy nói, bởi vì tủ lạnh có chút lắt lự, nên cần lấy chiếc máy bay giấy của con kê lại. Đương nhiên, con đến nay vẫn hoài nghi là daddy nói dối.

Nhưng....trong truyện cổ tích, người nói dối luôn đỏ mặt, con nhớ rất rõ, lúc daddy nói những lời này, mặt không hề đỏ a!

Dì Huệ Huệ nói, daddy đang tranh sủng.

Dì Khả Chân nói, daddy tuyệt đối không cho bất cứ ai có cơ hội uy hiếp địa vị của daddy.

Ồ....đương nhiên, lời của hai người dì ấy nói con không hiểu lắm.

Đúng rồi, con duy nhất có thể nhìn thấy daddy đỏ mặt là lúc mami nói với daddy, là mami yêu daddy. Lúc đó, mặt của daddy sẽ trở nên ngày càng đỏ, sau đó sẽ ôm mami thật chặt.

Mỗi lần con muốn ngủ cùng mami, daddy luôn thẳng cẳng đá con ra khỏi phòng của họ.

Đương nhiên, đến sau cùng mami đều ôm con trở về phòng ngủ của họ, để con ngủ chính giữa hai người. Và lúc đó, mặt của daddy thì cứ đen xầm.

Dì Huệ Huệ nói, daddy là một nam nhân rất ăn dấm, nhưng từ trước đến nay con chưa thấy daddy ăn qua dấm a, ngay cả khi ăn sủi cảo, daddy cũng không bỏ dấm mà.

Dì Khả Chân nói, daddy là một nam nhân rất không dễ biểu lộ cảm xúc của mình, buồn đến cháy sao*? Thật không hiểu.

Cô ơi, bài tập tuần này con rất chăm chỉ hoàn thành a, cho nên cho con điểm tốt nha cô, chỉ ít để con có thể đi khu vui chơi.

Nếu như tuần sau có bài tập nữa thì con tương đối thích viết đề mục ‘mami của tôi’ a.

Đương nhiên, nếu như có thể không có bài tập cuối tuần thì con càng vui hơn.

—Hết—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-bi-doc-chiem>